ROSEMARY SIMON

Binecuvântarea zeilor

Traducerea si adaptarea în limba română de:
IOANA BICHIR

ALCRIS

M-94

Capitolul 1

Zidurile surpate erau din pământ, aveau arcade joase la uşi şi din loc în loc câte o bucată de cărbune mocnind pe prag. Nu erau nici măcar zugrăviţi. Pe jos, lespezile pavajului coborau în trepte mici care şerpuiau şi se răsuceau de-a lungul aleii, iar deasupra, pereţii înalţi ai caselor păreau că se sprijină doar în câteva puncte, împiedicând să intre albastrul cerului şi creând un întuneric prevestitor de rău.

In întuneric, pietrele erau mai denivelate şi mai murdare. Părea că nu-i pasă nimănui de miros sau de muşte. O siluetă prăfuită cu turban de lână călărea un măgar încărcat, în susul dealului. In josul dealului, nişte întruchipări bărboase se ghemuiau moţăind pe alee sau murmurând ceva doar pentru ei înşişi; alături, amestecându-se cu umbrele, fugeau arabi înalţi purtând burnuzuri care ascundeau tot, în afară de privirea întunecată şi curioasă.

Nu se vedea nicio femeie.

La capătul unui şir de trepte care coborau, ca într-o temniţă, sub casele care parcă atârnau deasupra, Sue se opri şi privi în jur. Nu vroia să admită ce o nelinişte, dar faptul devenea din ce în ce mai evident. Se rătăcise.

Intr-o notă de muzică tânguitoare ce plutea în aer, examină semnele arabe şi franceze care nu însemnau nimic pentru ea. Nu părea posibil. Cum a putut greşi când totul mersese atât de bine?

începând de la hotel, triunghiul alb de clădiri acoperite de minarete

subțiri păreau ca o scară care cobora spre albastrul mării. în aglomerația din Casbah îşi stabilise țelul - să-l întâlnească pe Abd-el-Hafid.

Totul era aranjat. El Hafid era un negustor de pe strada Farang. El avea un cufăr Kabyle rar, sculptat, iar ea avea dinarii necesari pentru a-l plăti.

Ieşind afară găsise tot ce avea nevoie pentru a-şi satisface curiozitatea avidă şi simțul aventurii cu tot ce se întâmpla în jurul ei, în mulțimea de turişti îmbrăcați țipător, oameni îmbrăcați în robe ce emanau un aer străvechi, catâri şi măgari supraîncărcați şi femei acoperite până la ochi. Mai erau şi vânzătorii de apă cu salbele lor de potire strălucitoare, cu pielea închisă la culoare, tineri cu fesuri pe cap şi alte persoane cu turbane mergând cu paşi mari, unii cărând genți de piele.

Urmărind harta, drumul o dusese pe străzi urât mirositoare, trecând pe lângă vechi palate şi moschei încântătoare şi pe lângă piață, unde vânzătorii localnici ofereau tot felul de lucruri în dughene sărăcăcioase.

Apoi părăsi aleile însorite. Magazinul lui Abd-el-Hafid, marcat cu o cruce pe harta ei, era situat la ceva distanță de drumul principal. Dar nimerise într-un labirint de alei cu şiruri de magazine ale meşteşugarilor locali care semănau cu nişte grote. Aici găsi numele care-i fuseseră menționate. Nume colorate ca strada Țesătorului şi strada Fierarului.

Se opri şi urmări cum bărbații cu piele strălucitoare băteau metalul încins la roşu şi suflau în foale acoperite de funingine. De-a lungul unei alte alei înguste, muncitori cu turbane băteau cu ciocanul pentru a face obiecte de cupru. Nu găsise încă magazinul lui Abd-el-Hafid, dar sigur îl va găsi dintr-un moment în altul, îşi spunse Sue.

Ajunsese în punctul unde era crucea pe hartă, şi cu toate că aceste străduțe mici n-aveau nume, era doar o problemă de atenție.

încrezătoare că este foarte aproape merse mai departe.

Latura pustie pe care o luase ea avea pe margini decât ziduri iară fațadă. Unghiul lor sugera că există un mic pasaj de trecere către următoarea alee, dar mergea de mai mult timp decât s-ar fi aşteptat şi, simțind că s-a abătut de la drumul ei, se întoarse la prima cotitură.

Atunci, lucrurile au început să meargă rău. Cu toate că era convinsă că activitatea de pe aceste străzi era doar la câţiva metri distanţă, cu cât mergea mai mult, cu atât se făcea mai linişte în jur. Au început să apară case din pământ, cafenele de prost gust, şi semne ale unei comunităţi care nu cunoştea decât aceste străzi confuze.

Cu părul blond pe umeri, cu rochia fără mâneci, grăbi pasul, simţindu-se deplasat printre chipurile întunecate care se mişcau pe acolo. Era destul de clar, îşi spunea optimistă, că merge în direcţia bună. Dar "direcţia bună" se dovedise a fi o alee fără sfârşit.

Privind semnele străzilor medita la numele lor dezorientată. Magazinul lui Abd-el-Hafid putea fi chiar de partea cealaltă a clădirilor. Sau putea fi la capătul aleilor, undeva. N-avea cum să ştie.

îşi îndreptă umerii zvelţi, apoi porni prudent pe treptele întunecate.

Nu exista nicio balustradă de care să se ţină, şi nu-i plăcea sentimentul pe care i-l dădeau zidurile reci şi umezi. Chiar în faţă se afla o piaţă, dar nu semăna deloc cu piaţa vesel colorată prin care trecuse mai devreme. Aici, vânzătorii erau zdrenţuiţi şi murdari. Unii stăteau pe mici grămezi de legume. Alţii ofereau păsări vii cu înfăţişare mizeră sau bucăţi de carne acoperite de muşte. Cele câteva tarabe erau ferite de soare de fâşii de cârpe murdare iar în jurul lor se târau cerşetori cu mâinile întinse către trecători.

Era o scenă dezgustătoare, dar privirea îi căzu spre centrul pieţii şi buzele ei schiţară un zâmbet încrezător.

Doi oameni stăteau lângă o tarabă. Erau europeni, era sigură. Femeia arăta aproape ca ea şi era îmbrăcată într-un frumos costum alb. Bărbatul de lângă ea era lat în umeri, bronzat, cu părul şaten-închis.

Automat Sue îşi făcu drum spre ei. Dacă ar fi auzit ce limbă vorbeau ar fi putut să le ceară îndrumări. In timp ce se apropia, văzu că bărbatul privea atent în jur. Totuşi, dădea impresia că nu se uită decât la brăţara veche pe care ea o studia lângă tarabă. O pipăia în timp ce vorbea zâmbind cu bătrânul vânzător, în franceză, după cât îşi dădu seama Sue. Observă profilul încântător şi linia fină a gâtului, apoi femeia se întoarse către bărbat. După ce vorbiră un moment în franceză, el trecu la engleză,

în timp ce strecură o mână în buzunar.

Sue se îndrepta spre ei, dar îl auzi pe vânzător răspunzând zâmbitor englezilor cu un comentariu în timp ce accepta recunoscător dinarii. Se opri. Dacă vânzătorul ştia o brumă de engleză, era bine. N-avea de ce să mai deranjeze cuplul, fiind mult mai probabil ca vânzătorul să ştie mai bine cartierul.

Aşteptă ca perechea să treacă, apoi se grăbi să întâlnească privirea negustorului şi-l întrebă:

- încerc să găsesc strada Farang. Poţi să mă ajuţi, te rog?

Un potop de cuvinte fu răspunsul. Ar fi trebuit să ştie că aştepta prea mult să i se răspundă în altă limbă decât franceză. încercările ei de a vorbi această limbă erau sortite eşecului, însă înţelese că bătrânul îi spunea să iasă din piaţă, să urce dealul şi să rămână pe partea dreaptă. îi arătă drumul cu degetul.

- Mulţumesc! înclină ea capul, recunoscătoare.

Abia când se întoarse să plece, Sue văzu că frumoasa femeie în alb nu plecase, aştepta să atragă atenţia bătrânului cu ceva ce găsise la capătul tarabei. Bărbatul lat în umeri era pe jumătate întors spre Sue. Văzu că se uita atent la ea. Părea foarte conştient de responsabilitatea faţă de femeia de lângă el. îi aruncă o privire şi spuse tăios, urmărind-o cu privirea.

- Ăsta nu e un loc unde să te plimbi singură. Din ce grup faci parte?

- Grup? întrebă Sue, neplăcându-i privirea lui insistentă.

- Grup de turişti? în concediu? se răsti el nerăbdător.

- Nu sunt în concediu, răspunse ea evaziv, deranjată de privirea lui cercetătoare.

- Bine, cine e proprietarul tău? se încruntă el. Cineva destul de nebun să te piardă din vedere într-una din cele mai rele zone din Casbah.

- N-am proprietar, îl luă în râs Sue, oferindu-i un zâmbet rece. Am fost lăsată să ies singură de câţiva ani.

O scânteie trecu rapid prin ochii lui albaştri în timp ce se uita la ea. Părea că îşi schimbă părerea.

- Ce treabă ai într-un loc ca strada Farang?

- Sunt cumpărător pentru firma tatălui meu. Trebuie să mă duc acolo,

răspunse ea, displăcându-i acest om din ce în ce mai mult. Dar nu cred că este treaba ta.

- Poate, i-o reteză el, dar sfatul meu este să te întorci pe traseele pentru turişti şi să-ţi faci cumpărăturile acolo. Cauţi probleme plimbându-te singură în această zonă.

- Bine, mulţumesc pentru sfat, răspunse ea nepăsător, apoi se depărtă fără să arunce o privire înapoi.

Cumpărături, nu zău! Ce ştia el despre munca unui cumpărător! Era tipul de om care face mare caz de faptul că se plimbă singură. Toate poveştile astea despre şeici care răpesc şi lucruri de genul ăsta. Si putea să parieze că nici nu era în Alger de mai mult de cinci minute. întotdeauna există oameni care cred că ştiu totul despre o ţară.

Era cu gândurile în altă parte în timp ce-şi făcea loc prin mulţimea sărăcăcioasă din piaţă. Alungând gândurile despre supărătoarea întâlnire, se concentră asupra ultimelor îndrumări. Nu trebuia să greşească din nou drumul.

Ieşirea din piaţă şi drumul pe alee era presărat cu tarabe mici şi mizerabile şi obişnuitele grămezi de fructe şi legume. Dar mai mult, pe tot drumul în susul dealului se învârteau persoane în robe întunecate şi djellaba, şi bărbaţi care vindeau câte un singur obiect; îmblânzitori de şerpi jerpeliţi şi bătrâni care se jeleau zgomotos ciupind coardele unor chitare primitive. Era un miros de mâncare, de animale şi, curios, miros de flori.

Sue continuă să meargă, ţinându-şi strâns geanta. Nu vroia să rişte, cu banii pe care-i avea la ea. Intr-un fel, se simţea mai puţin în siguranţă aici decât când umbla singură pe aleile pustii, mai devreme. Deşi aici era o mulţime de oameni, femei, cărora li se vedeau doar ochii, feţele aspre ale bărbaţilor care treceau pe lângă ea, sau care se uitau lung la ea, iscoditor. Indreptându-se spre mijlocul mulţimii, îşi ţinea privirea aţintită înainte, dar nu putea ignora că din când în când era agăţată de poalele rochiei.

Răsuflă puţin mai uşurată văzând strada Farang exact acolo unde îi spusese bătrânul vânzător. Insă o dezamăgi să vadă că era într-o zonă şi mai mizeră decât tot ce întâlnise până atunci. Intrarea pe stradă era

marcată de un tunel ca o arcadă, în care atunci când intră nu se mai auzi niciun zgomot, ca şi cum ar fi căzut o cortină grea.

Era o linişte în care se auzeau doar zgomotele tocurilor ei pe pavelele neregulate, o a doua arcadă mai dărâmată decât prima o duse pe o alee pe care erau magazine sumbre, dărăpănate. Locul era mizer şi parcă părăsit.

După ce aruncă o privire resemnată în jur, Sue avu cu sentimentul vag de îngrijorare pentru prima dată de când era în Casbah. Era adevărat că obiectul pe care-l căuta se afla într-un loc cu totul altfel decât îşi imaginase, dar acum era aici şi avea afaceri de făcut.

Observă că se vedeau umbre mişcându-se în unele magazine şi printr-o uşă întredeschisă zărea un interior întunecos, cu o învălmăşeală de lucruri ciudate şi vechi. N-a fost nevoie să-l caute pe Abd-el-Hafid. Ieşi în fața ei de parcă i-ar fi auzit paşii şi ar fi aşteptat-o. Purta aceeaşi robă prăfuită şi turbanul cu care se prezentase la hotel, zâmbind şi lăsând să i se vadă dinții de aur. Lui Sue i se păru că ochii lui negri ascund ceva necinstit când o privi. Nu era nicio îndoială că se gândea cum putea să obțină cea mai bună afacere, zâmbi Sue în sinea ei, şi acelaşi lucru făcea şi ea.

- Bonjour, mademoiselle. Bine ați venit! Făcu o plecăciune adâncă cu o mână pe piept şi rămase aşa până când Sue trecu pe lângă el şi intră înăuntru.

Interiorul era mai mare decât s-ar fi aşteptat după spațiul mic de la intrare. O fereastră în tavan în centrul camerei arunca o lumină slabă peste o învălmăşeală de mobile, scaune vechi, şezlonguri care păreau de acum un secol, grămezi de cufere vechi sub grămezi de rogojini rulate.

Sue văzu cufărul pregătit special pe o masă în fața uşii. Era cu adevărat frumos, sculptat extraordinar cu un model de păun, având o strălucire întunecată somptuoasă. Era atentă să nu i se vadă pe față încântarea pe care o simțea.

El Hafid o urmărea atent cum îşi trecea degetele peste superbul finisaj.

- Este un cufăr bun, spuse precaut, plimbându-se în jurul lui.

- Mademoiselle! El Hafid îşi ridică mâinile cu groază faţă de descrierea ei neinspirată. Este un cufăr ilustru! Este soarele şi luna şi universul! Cuvintele lui se înălţară sunând revoltat. Sue îl privi, neimpresionată.

- Este darul lui Allah! ... Perla avuţiilor ... !

Continuă cu limbajul înflorat tipic celor ca el în timp ce ea se plimba în jur, aruncând câte o privire asupra dezordinii din magazin. In curând vor ajunge la un preţ, dar mai întâi trebuia să arate ca şi cum cufărul era cel mai îndepărtat lucru din mintea ei.

Ridică o tavă de cupru şi o examină încet. Apoi îi captă privirea un suport din fier forjat. El Hafid îi urmărea fiecare mişcare. Continua să preamărească virtuţile comorii de pe masa dintre ei, dar cuvintele lui poetice deveneau neliniştite.

- Cinci sute de dinari?

Cuvintele lui lăsară o linişte apăsătoare. Era un preţ imposibil - amândoi o ştiau. După ce trecu destul timp, se repezi cu o altă ofertă:

- Patru sute?

Sue se uită la el ferm.

- Mă gândisem mai degrabă la două sute de dinari, spuse răspicat.

Abd-el-Hafid părea insultat. Nasul lui mândru şi cârn tremura. Totuşi, rămase calm pentru a contracara.

- Trei sute?

Sue îşi luă cea mai severă expresie. Văzând-o, vânzătorul luă şi el o înfăţişare arogantă. Aşteptă şi apoi, respirând prelung şi greoi, se văzu învins.

- S-a făcut. Două sute de dinari.

Era un preţ cinstit şi nu exista îndoială asupra valorii lui de vânzare în magazinul lor din Londra. Totuşi, simţi un impuls să încerce să obţină un preţ şi mai bun. Mai ales că, îşi spunea ea căutând o scuză, n-avea cum să ştie dacă este atât de vechi sau de rar după cum spunea El Hafid.

Vânzătorului nu-i plăcea că stătea în cumpănă.

- Ia-l. E al tău. Scutură o mână nerăbdător ca şi cum l-ar putea lua sub braţ.

- Nu m-am hotărât încă, spuse Sue ţinându-şi strâns geanta. Se uită sceptic la El Hafid, apoi la cufăr. De unde ştiu că pentru jumătate din preţ nu mă puteam duce în Kabyle chiar eu, să iau unul ca ăsta direct de la sculptor?

Pentru un moment, trăsăturile ascuţite ale lui Abd-el-Hafid păreau că se micşorează sub turban. In ochii lui negri apăru o scânteie ca a pietrelor negre în timp ce izbucni într-un urlet în arabă. Ştia că-l enervase, dar nu se aştepta la aşa o reacţie.

Aştepta să spună ceva în engleza lui înflorată. Dar el, continua s-o fixeze încruntat. Cu coada ochiului, văzu că se mişcă o perdea în spatele magazinului. Cineva intră fără zgomot.

Nu ştia de ce, dar în liniştea stranie care se aşternuse, nu vroia să zăbovească prea mult lângă această a doua persoană cu privirea la fel de arzătoare, înainte să înţeleagă ce se întâmplă.

El Hafid nu-şi luase ochii de la ea. Avea impresia că venise mai aproape în fracţiunea de secundă în care-şi luase privirea de la el. Părea că se schimbase în câteva secunde din comerciantul linguşitor într-un duşman neîndurător, cu privirea arzătoare.

Şi nu era imaginaţia ei. Şi cealaltă persoană din spatele perdelei se apropia. Rezistă tentaţiei de a se retrage din faţa celor doi. Ii veni în minte o imagine a aleilor pustii de afară. In timp ce asculta bătăile inimii care se înteţeau şi târşâitul confuz al picioarelor care se apropiau, întunericul confuz al magazinului părea că se strânge în jurul
ei.

Işi dădu seama că uitase poziţia exactă a uşii din spatele ei, şi nu îndrăznea să se uite acum, deoarece "asistentul" lui El Hafid era dintr-o dată foarte aproape. Ii venea să râdă isteric când văzu un obiect strălucind printre poalele robei, când răsună brusc un potop de cuvinte în arabă care venea din spatele ei.

Sue nu ştia dacă cei doi se opriseră sau nu, dar întoarse capul şi văzu o persoană în costum deschis şi cu umeri laţi în uşă. Dură doar o secundă să-l recunoască pe cel care-i dăduse sfatul în piaţă.

Intră şi veni lângă ea, ţipând în continuare în arabă. Se opri o clipă în

timp ce-şi mută repede privirea de la ea la uşă şi mârâi încet:

- Mişcă!

Sue, care îşi revenise, uitându-se la cufăr spuse calm:

- Dar n-am ...

- Nu-ţi forţa norocul! Bărbatul o prinse de încheietura mâinii şi aproape o aruncă spre uşă. Apoi se întoarse, ţipând în continuare, privirea albastră de oţel nepărăsindu-i pe cei doi.

Afară, Sue încerca să se calmeze când el se năpusti asupra ei şi o prinse de braţ:

- Credeam că ţi-am spus să te mişti!

Ajunseseră la a doua arcadă când îi acordă puţin timp să se dezmeticească.

- Nu ştiu ce negocieri făceai acolo, dar am înţeles că nu ţi-ai ales prea bine cuvintele.

- Da, sigur că nu, răspunse iritată, chinuindu-se să-şi găsească echilibrul. N-au ce căuta în afaceri dacă nu suportă să fie contrazişi.

Tocmai se pregătea să protesteze, când o prinse de umeri şi o scutură cu putere:

- Ascultă, prostuţo! Asta nu e strada Portobello! Aici problemele nu se rezolvă la un ceai! Aici se folosesc arme adevărate! Ochii lui albaştri ca de oţel îi sfredeleau pe ai ei.

- Pfu! Il întrerupse ea cu o privire duşmănoasă.

El o zgâlţâi ţinând-o de cot, şi o împinse mârâind:

- Ar fi trebuit să ştiu că nu trebuie să fiu rezonabil cu cineva care se poartă ca un copil răzgâiat!

Sue îşi simţi picioarele că abia ating pământul în timp ce era împinsă înainte.

- Dă-mi drumul ...! Se smuci furioasă, dar degetele lui îi strângeau tare braţul.

O împingea pe strada zgomotoasă cu o privire calmă de gheaţă, iar Sue încetă să se mai zbată când văzu privirile curioase aţintite asupra ei.

începu să meargă ca şi cum i-ar fi plăcut ce vedea în jur, iar degetele de pe braţul ei începură să se slăbească uşor. Desigur, nu vedea nimic în

afară de roşu în faţa ochilor. Totuşi, îşi dădu seama că era condusă prin aglomeraţia de persoane şi că nu mai erau priviri arzătoare aţintite asupra ei.

Aruncând o privire în direcţia lui, observă că era de înălţime medie, dar avea un mod de a se mişca şi un aer impunător.

Părea să cunoscă bine drumul. în aproape zece minute, trecuseră de labirintul de alei şi se îndreptau din nou spre străzile cu mirosuri aromate unde turiştii se tocmeau veseli cu vânzătorii de apă, şi cu minarete care străluceau în soarele amiezii.

Sue credea că însoţitorul ei îi va da drumul, dar el îşi menţinu mersul rapid şi strânsoarea de pe braţul ei.

Simţi cum se înfurie tot mai mult că nu putea face nimic. Oh, cum şi-ar fi dorit să scape de el şi să-i spună ce credea despre el. Ce o oprea, era sentimentul că s-ar întâmpla ceva foarte rău dacă ar încerca.

Abia când ajunseră pe strada Benmhidi Larbi slăbi strânsoarea cât să-i arunce o privire piezişă şi s-o prevină ameninţător,

- Să fie ultima oară când te joci pe lângă strada Farang.

- Nu mă jucam! Ripostă ea, încercând să scape de strânsoarea lui. M-am dus acolo să cumpăr un cufăr. Tatăl meu mi-a dat toate detaliile pe care trebuia să le verific şi mă descurcam bine până când ...

Se opri când îi văzu zâmbetul aspru faţă de încercările ei de a se explica. Din nou iritată, izbucni:

- Si, oricum, de unde ai ştiut în care magazin eram?

- Am început cu primul şi apoi am mers mai departe. Din fericire am intrat la timp în magazinul lui El-Hafid. Ce are tatăl tău în loc de creier, lasându-te să faci astfel de călătorii singură?

- Aşa am vrut eu, şi aruncându-i o privire duşmănoasă. Algerul nu este deloc diferit faţă de Toulon sau Marsilia, şi am făcut cumpărături în astfel de locuri de când aveam şaptesprezece ani.

- Ceea ce înseamnă de câteva săptămâni, spuse el ironic.

- Ceea ce înseamnă mai mult de doi ani, îl repezi ea furioasă.

Tocmai când încerca să-l ignore, întrebă, din nou ironic, conducând-o prin piaţa aglomerată ca şi cum erau la plimbarea de amiază:

- Si cine are grijă de tine cât eşti în Alger?

Sue îi ignoră întrebarea, dar el insistă.

- Care e adresa ta ... ? Unde stai ... ? Trebuie să stai undeva!

- Hotelul Francez, răspunse brusc.

- Il ştiu.

Aşa era, deoarece coti la următoarea intersecţie şi se îndreptă spre strada Ramdane. Sue mergea strângând din buzele ei catifelate şi roz şi cu privirea liliachie fixată înainte alături de cea albastră de oţel. Trecură pe lângă librării şi restaurante, unde toată lumea purta haine europene. In această zonă franceză a Algerului, nu se vedea nicio djellaba sau văl.

In faţa intrării în Hotelul Francez, Sue simţi cum degetele de pe braţul ei se slăbesc.

- Stai departe de Casbah dacă nu eşti cu un grup. Si dacă trebuie să agiţi populaţia arabă ia-ţi un costum de fier! Aruncându-i o ultimă privire aspră se întoarse şi plecă.

Pentru prima dată în cele câteva zile de când stătea în hotel uită să privească grădinile luxuriante cu palmieri şi verdeaţă şi suporturile cu modele frumoase care îmbrăcau straturile de flori. Pereţii de mozaic marcau drumul prin curte şi un şir de ghivece de flori decorau pe fiecare parte scările care duceau către o intrare impresionantă vopsită în alb.

Dar astăzi, Sue nu vedea nimic de indignare. Trecu repede pe lângă recepţie, simţind încă strânsoarea puternică pe braţul ei. Ce tupeu avea omul acela! S-o ducă aşa prin tot oraşul şi s-o lase pe scări ca pe o şcolăriţă care a fugit de acasă.

Se înfipse în butonul liftului încercând să-şi calmeze respiraţia, spunându-şi că va uita tot acest episod enervant, dar în timp ce urca realiză că era încă foarte nervoasă din cauza evenimentelor de dimineaţă.

Din toţi englezii care erau în Alger tocmai pe el trebuia să-l întâlnească în piaţă. Un om dominant, băgăreţ ... ! în loc să-şi vadă propria reflecţie în oglindă, vedea din nou silueta cu umeri laţi când l-a întrebat pe bătrânul vânzător de strada Farang. O urmărise, desigur, tot drumul aproape din momentul când plecase din piaţă. Realizând acest lucru.

împinse cu putere în uşă când liftul abia se oprise. Abia când ieşea din lift începu să se întrebe ce se întâmplase cu însoţitoarea lui fermecătoare - femeia blondă cu zâmbet frumos. Apoi, fiindcă toate aceste gânduri o enervau, se hotărî să uite toată problema plecării ei forţate din Casbah şi o anumită privire albastră.

Era, îşi spunea mergând pe hol, cel mai detestabil bărbat pe care-l întâlnise în viaţa ei, şi slavă Domnului că nu-l va mai vedea!

Capitolul 2

Sue intră în apartamentul tatălui său care era lângă al ei, dar găsi camera goală. Nu era surprinsă. N-o aştepta înapoi la ora asta. Probabil era şi el în oraş, adunând informaţii sau căutând ceva deosebit. Se duse în camera ei, fericită că avea posibilitatea să se liniştească.

După un duş şi după ce-şi schimbă hainele, se simţi mai calmă. Se duse la restaurant şi luă prânzul pe îndelete. Mai târziu, îmbrăcată într-un costum de baie alb, se duse să încerce piscina hotelului. Trecu printr-un şir de arcade din spatele grădinilor şi ajunse într-o zonă unde erau şezlonguri viu colorate ce înconjurau apa verde strălucitoare.

Aici erau algerieni bruneţi cu staturi atletice care înotau uşor şi silenţios ca peştii, iar francezii, mai apatici, majoritatea cupluri, stăteau la soare. Trecând printre ei, Sue şi-ar fi dorit să fie la Hotelul Englez unde ar fi putut să lege o conversaţie cu cineva, dar legăturile de afaceri Franceze ale tatălui său l-a dus automat la Hotelul Francez din Alger.

Inotă alene, bucurându-se de senzaţia apei reci pe pielea sa. După ce străbătu o lungime de bazin, se şterse şi se aşeză pe un şezlong. Era plăcut să se bucure de adierea care mişca frunzele palmierilor din jur, urmărind activitatea indolentă din jurul piscinei şi profitând de căldura soarelui. Când veni timpul să urce şi să se pregătească pentru cină, era relaxată şi bronzată.

Trecând pe lângă camera tatălui ei, văzu că uşa era pe jumătate deschisă. Zâmbi îngăduitor la dezordinea de ziare, pahare pline şi ghiduri aruncate pe primul scaun de la uşă. Merse pe urma lăsată de o haină, o cravată şi nişte pantofi aruncaţi pe jos până în dormitor. în toţi anii în care a locuit cu tatăl său, n-a putut să-l facă mai ordonat.

îl găsi în vestă şi în pantaloni aplecat peste chiuveta din baie, bărbierindu-se. Când o văzu, îi aruncă o privire şi o întrebă:

- Cum a mers tranzacţia? L-ai convins pe El-Hafid?

Stând pe marginea patului în halat de baie, Sue se afla încă sub vraja soarelui după-amiazii.

Aşteptă să vadă ceva în privirea lui, o lumină întrebătoare sau poate un licăr de dezamăgire, dar el ridică din umeri, continuând să se

bărbierească chicotind.

- Cred că El-Hafid cunoaşte prea bine jocul pentru ca trucurile tale să aibă succes. Trânti aparatul de ras în apă şi continuă să se pregătească pentru cină.

Sue se relaxă, uşurată că nu trebuia să intre în detalii. Privirea ei liliachie urmărea alene mişcările tatălui său. Simţi un fior privindu-l. N-avea încă şaizeci şi trei de ani, dar părul său era alb-argintiu ca al unui bărbat mai bătrân, iar ei i se păruse întotdeauna că era prea slab.

în timp ce el se pieptăna, încă aştepta să spună ceva despre călătoria ei în Casbah. îşi dădu seama că nu prea se mai gândea la cufăr când aruncându-i o privire cu subînţeles, zise:

- Hai, întreabă-mă ce am făcut azi!

Era într-adevăr vesel. încurajându-i buna dispoziţie, Sue râse.

- Bine, consideră că te-am întrebat! Ce ai făcut azi?

- Am vorbit cu bătrânul Bourdet. Aşteptă, privind-o pe furiş, o reacţie la răspunsul lui. Amândoi îl cunoşteau pe Jules Bourdet, un oficial din Paris pensionat, care stătea la hotel de peste doi ani. îşi petrecuse cel mai mult timp bârfind cu oamenii care treceau pe aici.

- L-am întâlnit când mă întorceam din oraş.

Sue văzu zâmbetul obişnuit al tatălui său.

- Avem un ghid pregătit pentru Sahara.

- Nu! se ridică repede Sue. Chiar erau noutăţi! Acesta era adevăratul motiv pentru care erau în Alger.

In magazinul tatălui său s-au specializat în vânzarea de lucruri din locuri străine, dar competiţia creştea. Acum, puteai cumpăra de pe străzile Londrei bumeranguri din Australia şi mănuşi din piele de focă făcute manual la Polul Nord. Singurul lucru pe care-l puteau face împotriva scăderii vânzărilor era să meargă să descopere lucruri extraordinare.

Sue şi tatăl său merseseră să cumpere de pe continent. Dar era nevoie de ceva mai mult. Mult mai mult. O ştiau, şi veniseră cu ideea să se aventureze într-o nouă regiune - deşertul.

Era adevărat că în prezent existau oaze prin Sahara populare printre turişti, de unde oricine putea lua obiecte specifice zonei, dar în afară de

asta, departe de traseele pentru turişti, erau nişte sate necunoscute unde se găseau carpete cu modele foarte vechi făcute manual, vase de alamă gravate şi vase de apă frumos decorate. Astfel de lucruri căutau, care să le relanseze afacerea.

Emoţionaţi de posibilitatea unei astfel de călătorii, aveau tendinţa să treacă peste detaliile practice ale călătoriei, cum ar fi găsirea acestor locuri izolate, dar acum părea că problema era rezolvată.

In timp ce Sue aşteptă răbdătoare, tatăl ei ieşi din baie şi-şi puse o cămaşă curată, apoi continuă, - Un tip pe nume Matt Wells. Conform spuselor lui Jules, cunoaşte Sahara mai bine decât pe el însuşi. Lucrează aici ca inginer electrician, şi din fericire pentru noi va începe un studiu despre unul dintre cele mai vechi trasee de caravane spre oaze îndepărtate, pentru a introduce electricitate şi linii de înaltă tensiune.

- Vrei să spui că vor introduce electricitate acolo? zâmbi Sue, surprinsă.

- Poate nu în următorii doi ani, zâmbi şi tatăl său încheindu-şi cămaşa, dar se pare că asta vor.

- Ei, asta e minunat!

Se ridică de pe pat şi zise:

- Toate acele locuri îndepărtate pe care le va cerceta inginerul ăsta sunt exact ce avem noi nevoie!

- Nu puteam să plănuim călătoria noastră mai bine. Zise tatăl ei şi el emoţionat. Jules spune că va fi fericit să ne ia şi pe noi, mai ales că în deşert orice ajutor e binevenit. Tot ce trebuie să facem, e să fim gata când va pleca.

- Dar cum îl vom cunoaşte ... ? Cum aflăm unde e? întrebă, încurcată.

- A venit la hotel destul de des în ultimul timp, spuse tatăl său, controlându-şi buzunarele să verifice dacă şi-a luat tot. Ni-l va prezenta Jules.

O conduse afară din cameră. Pe hol, îi zise:

- Te aştept la bar. Vom discuta la cină tot ce trebuie să pregătim pentru călătoria noastră.

Sue era foarte emoţionată la gândul aventurii care va începe.

- Poți fi sigur!

Tatăl său se îndreptă zâmbind către lift, apoi zise peste umăr:

- Cred că prietenul nostru inginerul va dori să fim gata să părăsim Algerul într-o săptămână.

Emoția lui Sue crescuse în ultimele zile pe măsură ce făcea ultimele cumpărături pentru călătorie împreună cu tatăl său.

Şi-au făcut provizii de mâncare, şi-au luat şi o trusă de prim-ajutor pe care sperau să n-o folosească niciodată. într-o altă zi şi-au cumpărat încă o pereche de ochelari de soare fiecare şi pălării cu boruri largi, să-i apere de soare. Şi-au cumpărat haine speciale dintr-un magazin londonez, Sue şi-a luat tricouri şi fuste de tip safari de culoarea nisipului deschis, şi tatăl său cămăşi şi pantaloni din bumbac asemănători cu ai ei. Au mai adăugat hainele de noapte şi obiectele de toaletă pe care le aveau deja şi şi-au pregătit câte o valiză uşoară fiecare.

Zilele de primavară în Alger erau însorite şi călduroase, iar nopțile, datorită aerului înmiresmat, erau ca de catifea. După orele petrecute în mulțimea de pe marile bulevarde şi în zarva din centrul comercial, Sue abia aştepta seara, pentru liniştea din hotel.

Interiorul acestuia, un amestec discret de lume veche franceză şi bogate decoruri arabe, avea un efect relaxant după culorile strălucitoare ale zilei. Ii plăcea foarte mult holul enorm. Ca un mic bulevard, avea o fântână în centrul pardoselii cu model maro strălucitor şi crem. La intrare, de-a lungul pereților erau aliniate scaune din piele roşie şi mese din lemn şlefuit, şi două mese din bronz, fiecare cu câte un samovar strălucitor enorm.

Aici, printre clientela elegantă a hotelului, era plăcut să-şi piardă timpul seara, cu un pahar în mână, ascultând accentele parizienilor sau admirând decorul pitoresc. Si, desigur, îi dădea un motiv să poarte rochiile pe care nu le va folosi în călătoria în deşert.

Intr-o seară, a ales o rochie transparentă din organza, în culori pastelate, plăcut impresionată de efectul culorilor deschise pe pielea ei bronzată, întrebându-se de ce nu se gândise s-o poarte mai demult. Era scurtă, cu volănaşe şi mâneci mici, iar ea folosise un ruj roz-coral care se

potrivea perfect cu cordonul şi funda rochiei. Cu părul pieptănat pentru a-i încadra faţa căzându-i pe umeri, era mulţumită de eforturile sale.

Ca de obicei, i-a luat mult mai mult decât tatălui ei să fie gata. Sunase mai devreme să-i spună că o va aştepta jos. Aruncă o privire la ceasul mic pe care îl purta, înhăţă o geantă de seară şi se îndreptă către uşă.

Cu toate că erau câte două lifturi pe fiecare etaj, aproape toată lumea vroia să coboare în acest moment, iar liftul când urca, când cobora la alte etaje. In loc să aştepte încă zece minute, Sue se hotărî să coboare pe scări. Nu era greu să cobori de la etajul patru.

Tocurile pantofilor ei produceau ecouri pe toată scara. Observă în treacăt că decorul de la etajul trei era cam la fel ca cel de la etajul de mai sus, numai că în hol, canapelele aranjate de-a lungul pereţilor aveau culoarea cafelei în loc de crem, şi tablourile enorme cu rame aurite reprezentau scene diferite.

Cu un etaj mai jos, canapelele erau din nou crem, dar în loc de pardoseala din marmură, pe holurile din faţa apartamentelor erau covoare. Gândindu-se la asta, se întoarse spre următorul şir de trepte când privirea ei fu atrasă spre o figură care tocmai intra pe hol în faţa ei. Sue era şocată de ceva familiar în trăsăturile şi părul uşor cârlionţat. Continuându-şi drumul, o recunoscu pe femeia care se tocmea cu bătrânul vânzător în acea dimineaţă când s-a pierdut în Casbah, arătând extraordinar într-o rochie de seară roz. Femeia era evident franţuzoaică până în vârful unghiilor. Unde în altă parte putea să stea dacă nu la Hotelul Francez?

Când a ajuns la parter, Sue se gândea la altceva. îl văzu pe tatăl său împreună cu alţi oameni la intrarea în restaurant. Ca de obicei, nu era deranjat că o aştepta. Vorbea relaxat cu un cuplu de vârstă medie. Văzând-o pe Sue, îşi luă la revedere de la cuplu şi se îndreptă spre ea. Când ajunse lângă ea, îl luă veselă de braţ. Acestea erau momentele care-i plăceau foarte mult, când nu aveau treabă şi se puteau relaxa împreună.

în timp ce mergeau spre restaurant, tatăl său îi spuse arătând spre cuplul de vârstă mijlocie:

- Au un băiat care lucrează în domeniul petrolului, aici.

Yousef, şeful de sală, cu un zâmbet care lăsa să se vadă un dinte

strălucitor de aur, se înclină în fața lor şi-i conduse la masa lor din colț. Sue luă meniul şi-l studie vesel.

- Cred că ar trebui să dăm o altă şansă bucătăriei algeriene în seara asta, îl provocă ea.

- Cum spui tu, încuviință tatăl său, indulgent.

După un aperitiv preparat din amestec picant de morcovi s-au hotărît la feluri cu nume exotice. Felurile de mâncare veneau unul după altul, condimentate cu plante locale. Felul principal, Llam lahlou, s-a dovedit a fi o carne suculentă preparată în unt şi scorțişoară şi înmiresmată cu suc de portocale. La sfârşit, au fost aduse produse de patiserie algeriene umplute cu migdale, curmale şi miere, şi un vin "sărutat de soare" după cum s-a exprimat ospătarul. A turnat în pahare. De la alte mese veneau clinchete de tacâmuri şi pahare. în sală se simțea un aer general de bună dispoziție.

Sue şi tatăl său nu se grăbeau să plece. Zăboviră bându-şi vinul mult după ce terminaseră masa, comentând felurile de mâncare şi amintindu-şi amuzați prima lor încercare a mâncării tradiționale, când au comandat kemia într-o cafenea la sosire şi au descoperit că era un amestec de fasole, melci şi fructe de mare!

Au plecat din restaurant când nu se mai auzeau decât câteva voci ale unor oameni amețiți. Ținându-l de braț pe tatăl său, Sue înainta pe hol spre un loc în colț unde nu se aduna prea multă lume şi unde era aer proaspăt care venea de la o arcadă din apropiere. De-a lungul pereților se găseau trei astfel de arcade pe fiecare parte, care făceau holul să arate una din grădinile din spate.

încercând să acopere conversația generală şi sunetul muzicii moderne, Sue discuta cu tatăl său despre diferențele dintre dinarii algerieni şi lirele englezeşti, când privirea îi fu atrasă spre intrarea centrală din partea opusă.

Poate că rochia de seară roz îi atrăsese atenția, fiindcă uitându-se atent spre intrare o zări pe franțuzoaica pe care o văzuse recent pe scări. Dar de această dată femeia nu era singură. împreună cu ea era însoțitorul ei din piață.

Sue simţi cum se încordează în mod ciudat la vederea bărbatului care o scosese din Casbah. După ce aruncă o privire fugară în direcţia lui vru să se întoarcă, dar nu putea să-şi ia privirea de la silueta lui cu umeri laţi, observând cum costumul gri-deschis îi amplifica bronzul şi părul negru.

Sue continuă să vorbească cu tatăl său, găsindu-şi cu greu cuvintele. Privind în jur, văzu o figură zâmbitoare care venea spre ei. Profitând de faptul că se afla lângă arcadă, se îndreptă spre toaletă. Tatăl său îl plăcea pe bătrânul Jules Bourdet, dar ea n-avea chef să-i asculte amintirile.

în anticamera toaletei a zăbovit în faţa oglinzilor mari, refăcându-şi machiajul şi pieptănându-se. Apoi, pentru a-i da timp bătrânului Jules să plece, s-a dus în camera ei să-şi schimbe pantofii. Apoi după o analiză a garderobei se decise că sandalele deschise erau mai potrivite. închizând uşa în spatele ei, coborî cu liftul şi se reîntoarse în holul hotelului.

Aproape de zece şi jumătate, în hotel se făcuse mai linişte. Cei mai mulţi dintre oaspeţi ori se retrăseseră în apartamentele lor ori plecaseră spre alte locuri de distracţie de noapte. Când traversa camera alăturată, observă că holul se golise considerabil. Acum murmurul de voci venea din locuri retrase, iar în aer era numai fum albastru.

Privind spre arcada cea mai îndepărtată, se întreba dacă bătrânul francez plecase, când dintr-o dată îi crescu pulsul iar ochii liliachii i se măriră de surpriză.

Işi fixă privirea spre colţul unde erau scaune roşii libere, iar pe mese se aflau pahare folosite. In timp ce se apropia îl văzu pe tatăl său strângându-şi mâna cordial cu bărbatul din Casbah.

Văzu cum umerii laţi se apleacă alene pentru salut, iar pe faţa bronzată apăru un zâmbet strălucitor. Apropiindu-se îl auzi pe tatăl său spunând prietenos:

- Eu sunt Craig Merrill.

Apoi, văzând-o venind o prezentă, zâmbind:

- Ea este fiica mea, Sue. Sue vino să-l cunoşti pe Matt Wells, omul de care ne-a vorbit Jules.

Sue tresări la auzul numelui. Se opri brusc şi îi aruncă o privire arzătoare.

El zâmbea, iar ochii lui albaştri scânteiau printre gene. Părea la fel de surprins.

Privirile lor se întâlniră aruncând scântei duşmănoase, apoi conştient de prezenţa tatălui ei între ei, Matt Wells reveni la aerul său relaxat şi spuse:

- Ne-am cunoscut, cred.

- Era în magazinul lui El Hafid când am fost eu acolo, spuse Sue repede, evitând detaliile neplăcute ale acelei dimineţi de dragul tatălui său. Spera ca Matt Wells să nu comenteze.

Strâmbând puţin din buze, zise:

- Abd-El-Hafid are un caracter violent. Si asta e valabil pentru toţi comercianţii din Casbah. Nu pot să spun că ţi-ai dori să faci prea multe afaceri cu ei.

Tatăl ei cântări bine remarca. Legănându-se uşor, cu mâinile în buzunare, spuse nepăsător:

- Aceşti negustorii au aflat că suntem în oraş şi au tot venit la hotel cu ofertele lor. Câteodată dacă eşti atent poţi face o afacere bună.

Imediat, Sue îl auzi pe Matt Wells răspunzând cu un ton aspru, dar totuşi răbdator:

- Poate aşa este în Earl's Court, dar aici nu trimitem o fată singură într-un cartier de localnici.

Ea vru să intervină, dar tatăl său părea mai degrabă amuzat decât jignit. Se aşeză lângă celălalt bărbat şi privind-o oftă.

- Matt, văd că nu ştii ce înseamnă să ai o fiică cu capul pe umeri.

Faţa lui Matt Wells se înmuie. Intorcându-se către Sue, îi aruncă o privire care spunea că el ar şti ce să facă dacă ar avea.

Ei bine, şi cui îi păsa de ce credea el? îşi spuse ea. Stia că în orice altceva în afară de afaceri, tatăl ei era complet nepractic, mai mult optimist decât preventiv. Dar ea se bucura că era aşa. Nu ar fi făcut nici jumătate din lucrurile pe care le făcuse în viaţa ei dacă ar fi fost tipul grijuliu. Si nu ar fi nici aici pentru a pleca în Africa de Nord.

Neatentă din cauza enervării, nu-şi dădu seama că privirile celor doi bărbaţi erau aţintite spre ea. După o pauză incomodă pentru ea, tatăl ei

încă privind-o simţi nevoia să-i explice lui Matt Well:

- Nu m-am însurat până la patruzeci şi trei de ani. Soţia mea avea treizeci şi şase. Am pierdut-o după câţiva ani într-un accident feroviar.

Sue cunoştea tăcerea care urma după aceste cuvinte la fel de bine cum se cunoştea pe ea şi viaţa ei petrecută singură împreună cu tatăl său, care adesea o privea lung şi trist. Dar în seara asta, privirea pătrunzătoare a celor doi ochi albaştri, o stânjeneau foarte mult.

Se bucură când Matt Wells vorbi - cu toate că bănuia că nu va spune nimic pentru a o scoate din situaţia neplăcută.

- De aceea este cu atât mai important ca fiica dumneavoastră să nu se plimbe singură în Casbah.

Sue constată că remarca fu aprobată şi cugetată în tăcere de cei doi. Când tatăl său începu să discute despre ea ca şi cum n-ar fi fost acolo, începu să se uite în jur după o posibilitate de scăpare.

- Sue seamănă mult cu mama sa, spuse tatăl său cu afecţiune. Se gândi să iasă prin arcada din spatele ei cu o scuză oarecare, dar nu îndrăzni.

- Este cam încăpăţânată când îi intră în cap o idee, continuă tatăl său, chicotind. Ştii, când avea cinci ani, se pregătise să plece într-o călătorie la New York, despre care auzise multe. M-am chinuit destul de mult să o conving că e mai bine să mai aştepte zece sau cincisprezece ani.

- Mă duc să iau o gură de aer curat. Apoi, brusc se îndreptă spre ferestrele deschise din capătul camerei. încercă să aibă un ton calm, din cauza însoţitorului tatălui său, dar când trecu pe lângă el i se păru că vede o umbră de ironie în privirea albastră îndreptată spre ea.

Ieşise doar câţiva paşi în întuneric, dar şi-ar fi dorit să meargă kilometrii, mai ales că îl auzea pe tatăl său povestindu-i viaţa ei lui Matt Wells.

Părăsise în viteză terasa din faţa holului îndreptându-se spre grădinile hotelului, ascunzându-şi astfel roşeaţa care-i cuprinsese obrajii . Iarba părea fragilă sub picioarele ei, iar palmierii în formă de evantai erau rânduiţi în grupuri pentru a atrage atenţia. în faţă erau copaci înalţi de eucalipt, mimoze uşoare ca nişte fulgi şi oleandri pentru a încânta

trecătorul. Sue preferă să se oprească, în loc să se plimbe blestemând întâmplarea că omul despre care vorbea tatăl său cu Jules era unul şi acelaşi cu cel care o împinsese prin Casbah.

Supărată, porni totuşi, bâjbâind prin noaptea frumoasă, amintindu-şi ironia din acei ochi albaştri. Dar lângă piscina în care se reflecta cerul întunecat, lăsă deoparte enervarea.

Cum ar fi putut să prevadă? Spusese că ştia Hotelul Francez, dar atât. Cum ar fi putut să ghicească, că era inginerul electrician menţionat de Jules, cu care ea şi tatăl său va pleca în Sahara!

Smulse o frunză dintr-un tufiş şi o aruncă în piscină simţind nevoia să tulbure apa. Cât şi-ar fi dorit să se fi oprit la altă tarabă în piaţă pentru a cere lămuriri, iar martorul sforţările ei sălbatice, dar ascunse din Casbah să fi fost altcineva.

Nu că ar fi fost vreo diferenţă. Sue era convinsă că dacă l-ar fi cunoscut pe Matt Wells în seara asta ar fi fost la fel de tulburată. Respiraţia ei era încă agitată. Era ceva la omul ăsta care o făcea să îşi dorească să-şi impună personalitatea în faţa lui.

Smulse o altă frunză şi o sfărâmă în mână privind stelele. Oricum, ce mai conta? Trebuia să călătorească cu el nu să îl şi placă.

începu să se plimbe din nou. Ascultând zgomotul traficului din spatele gardului grădinii şi observând cum constrasta cu liniştea profundă din jurul piscinei, îşi dădu seama că plecase de ceva timp. Ştia că trebuie să se întoarcă, şi totuşi paşii refuzau să o ducă pe aleea care dădea spre ferestrele luminate.

Cu o încăpăţânare apărută poate din resentimentul faţă de prietenia care se legase repede între tatăl ei şi Matt Wells porni printre copaci în direcţia opusă. Peste câteva minute într-un colţ îndepărtat de piscină văzu o mică clădire. Acoperişul ca o cupolă era ca o siluetă întunecată în faţa cerului pal. Patru minarete subţiri în fiecare colţ se îndreptau spre stele.

Apropiindu-se, Sue reuşi să vadă în reflecţie, nişte forme circulare vagi şi deschizăturile înalte în pereţi de jur-împrejur ca nişte ferestre.

Intrând, fu imediat intrigată. Era o cameră mică circulară, mobilată într-un stil învechit cu scaune capitonate de-a lungul pereţilor, mici mese

de lemn şi covoraşe ţesute pe jos. Pe mese străluceau în întuneric pipe de diferite forme şi vase din bronz cu nişte suporturi care sugerau că era un fel de cameră de fumat, cu toate că era greu de spus de câţi ani nu mai fusese folosită. Poate că stătuse în grădina vreunui bogătaş înainte să fie construit hotelul.

Stând în centrul camerei în întuneric, Sue se uită la deschizăturile ca nişte ferestre unde draperiile atârnau ca nişte cortine grele. îşi putea imagina cum fumători bărboşi cu turbane stăteau cu picioarele încrucişate pe jos sau lângă ferestre.

Zâmbi gândurilor sale şi se duse să atingă lucrurile din jur. Erau scrumiere imense din bronz şi clopoţei complicaţi cu mânere ca nişte perle. Primul pe care îl ridică avea un sunet uşor şoptit ca o picătură de apă pe un pahar de vin. Al doilea suna mai mult ca vibrarea unei tamburine.

Incerca să găsească drumul pentru a vedea ce fel de obiecte decorau pervazul ferestrei când un zgomot brusc în uşă o făcu să sară tăindu-i respiraţia. Umblând pe aici nu se gândise că mai putea fi cineva în grădină la ora asta, mai ales aici! Privirea ei se îndreptă spre uşă şi regretă imediat că se speriase vizibil de apariţia bruscă. Chiar şi în întuneric silueta în costum deschis încadrată în arcadă era inconfundabilă.

Matt Wells intră şi spuse cu un ton sarcastic.

- Ai spus o gură de aer. Nu o plimbare de trei kilometri.

In întuneric, Sue îl ignoră pe el şi remarcile lui supărătoare. Nimeni nu îi ceruse să vină să o caute. Il privea mulţumită cum îşi dă la o parte nişte cârlionţi de pe frunte, deranjaţi în mod sigur de o creangă joasă, şi cum îşi scutura umerii de praful din grădină.

Privind în direcţia ei, îşi băgă o mână în buzunar. In momentul următor îi văzu trăsăturile bronzate luminate de flacăra de la brichetă în timp ce se uita în jur. Zâmbetul răutăcios în timp ce lumina tapiţeria înflorată de pe pereţi, îi accentua aspectul exotic. Aruncând o privire spre ea şi spre ambianţa exotică, zise:

- Intri în cele mai rele locuri!

Sue îşi ridică bărbia în timp ce el se uita la ea. Spuse cu un ton ascuţit

mai rece ca gheața:

- Cu o jumătate de oră mai devreme holul hotelului era perfect pentru mine.

Trecând pe lângă el, ieşi afară. Se îndrepta în direcția de unde venise, auzindu-i paşii fermi în spatele ei. In ochi îi apăru un licăr răutăcios imaginându-şi silueta cu umeri lați înghesuită pe cărarea îngustă dintre copaci, dar se părea că se descurcă mai bine decât ea, şi din când în când întindea o mână în fața ei pentru a îndepărta câte o creangă. Pentru a-l ține la distanță,îl privi sfidător

-Acum că aerul e mult mai respirabil înăuntru, mă duc să îl găsesc pe tatăl meu.

O lăsă să ajungă la terasa din jurul piscinei, apoi se opri să îşi aprindă o țigară.

-De asta sunt aici. Tatăl tău s-a dus să joace o partidă de bridge în apartamentul lui Jules. M-a rugat să te găsesc şi să îți spun să nu îl aştepți.

Sue se opri să-l asculte, şi simți un licăr de dezamăgire.

în ciuda resentimentelor pe care încă le avea de când aflase că arogantul caracter din Casbah şi Matt Wells sunt una şi aceeaşi persoană, nu îi slăbise exaltarea dată de iminenta călătorie pe care o va face împreună cu tatăl său. Şi nici nu uitase că acesta era omul de care depindea călătoria lor în deşert. De-abia aştepta să intre să afle totul despre aranjamentele pe care le făcuseră cei doi bărbați pentru plecare. Acum se părea că va trebui să aştepte până dimineață.

Privi spre locul unde silueta întunecată a lui Matt Wells era semnalată de vârful țigării, realizând că nu ar fi venit să o caute dacă nu l-ar fi rugat tatăl său. Chinuindu-se să fie politicoasă, şi totuşi neputând rezista să îi arate antipatia, răspunse:

-Ei bine, mulțumesc pentru mesaj.

- Pentru nimic. Vocea lui era la fel de plină de antipatie sarcastică în timp ce trăgea din țigară. - Nu am plăcere mai mare decât să caut femei îmbufnate prin ascunzătorile din grădini.

Sue simți cum îi ard obrajii din cauza sarcasmului lui. Se luptă să-şi mențină calmul şi se întoarse uşor.

- Cred că am fi supravieţuit toţi dacă nu te-ai fi deranjat. Se pregătise pentru următoarea lui remarcă, dar el continuă să tragă din ţigară. Expirând fumul spuse:

- Dacă te întorci în hol vin cu tine.

- De ce? Sue vroia să se întoarcă singură. - Sunt vârcolaci cu cuţite în loc de ceşti de cafea? Ochii săi liliachii erau luminaţi de o flacără de batjocură.

în reflecţia piscinei ochii lui albaştri avură o strălucire trecătoare, apoi se întoarse şi zise luat pe nepregătite:

- Dacă stai aici destul de mult, poate vei afla.

In timp ce îşi băga mâna în buzunar, Sue crezu că aude zgomotul cheilor de la maşină. Il privi aruncându-şi ţigara şi stingând-o înainte să plece. Ochii erau obişnuiţi acum cu întunericul şi putea vedea linia fină a profilului lui, buclele negre care ajunseseră din nou pe frunte. Cămaşa lui era albă, iar reverul hainei era tras uşor în părţi de umerii lui laţi.

Nu ştia de ce, dar în acel moment simţea că el era potrivit pentru toate astea - nopţi africane, zile intense; palmieri verzi şi moschei, oameni cu văluri şi robe prin alei înguste. Cu asprimea pe care nu o ascundea costumul scump şi-l putea imagina în mijlocul deşertului.

Brusc simţi nevoia să ia o parte din această aureolă de aventură care îl înconjura. Nu mai avea răbdare să aştepte să afle când va pune şi ea piciorul în deşert. Uitând pentru moment dispoziţia ei duşmănoasă faţă de el, se grăbi să redeschidă conversaţia.

- Dacă plecăm mâine nu ar trebui să îi spun tatălui meu să se culce devreme?

Matt Wells dădu din umeri fiind gata să plece. Işi ridică privirea la stele şi răspunse.

- Ce îl sfătuieşti pe tatăl tău nu e treaba mea.

Sue îl urmărea.

- Vrei să spui că nu vei pleca până poimâine? întrebă.

Figura lui întunecată era nemişcată. Işi coborî privirea de la stele şi după o pauză răspunse:

- Plecarea mea n-are legătură cu jocul de bridge al tatălui tău.

Sue întrebă surprinsă:

- De ce? Dacă nu suntem gata va trebui să ...

- Nu va trebui să fac nimic, o întrerupse el la jumătatea propoziției. Il privi întorcându-se spre ea, şi-l auzi spunând cu un aer nepăsător:

- Pentru simplul motiv că nu vă iau cu mine.

Ochii lui Sue se îngustară pe măsură ce furia puse stăpânire pe ea.

- Nu ne iei? Nu putea să creadă. Stia că avusese un început rău cu el, dar nu credea că va refuza cererea lor de ajutor.

Controlându-şi vocea tremurând', şi regretând că mai devreme îi vorbise oarecum prietenos, întrebă cu un zâmbet acid,

- Presupun că nu are nicio legătură cu faptul că noi ne întâlnisem înainte?

- Parțial.

După un lung moment în care îşi băgase mâinile în buzunare îndreptându-şi umerii spuse:

- Unde merg eu condițiile sunt la fel cum erau cu secole în urmă. Există doar câteva drumuri, şi cea mai mare parte din călătorie va trebui făcută cu cămile. Tatăl tău este prea bătrân pentru o astfel de călătorie. Şi tu eşti prea tânără.

Sue îi aruncă o privire arzătoare.

- Ăsta e un mod de a scăpa de noi, spuse tremurând.

- Vă fac un favor, se răsti el. Deşertul nu este un loc pentru afacerile voastre. Sfatul meu este să vă întoarceți în Anglia şi să găsiți un alt loc de unde să vă cumpărați bagatelele.

- Cunoaştem sfatul tău învechit! spuse Sue cu dispreț. După cum gândeşti tu riscăm doar plimbându-ne prin Alger!

- Pot să mă gândesc la locuri mai bune, se uită la ea aspru.

Sue plecă de lângă el, urându-se pentru că îi dădură lacrimile. în timp ce bâjbâia confuză încercând să-şi amintească drumul înapoi, el zise cu un ton mai puțin dur:

- Dacă sunteți pregătiți pentru călătorie, vă pot găsi un ghid care să vă ducă pe traseele turistice.

- Nu te deranja! se repezi ea. Tatăl meu şi cu mine ne-am descurcat

foarte bine până acum. O putem face şi fără ajutorul tău. îi aruncă un zâmbet otrăvitor. Să te bucuri de plimbarea cu cămila! Apoi se întoarse şi dădu peste un gard de tufişuri.

După câteva secunde îl auzi trecând pe lângă ea printr-o deschizătură în gard spunând:

- Acesta este drumul spre hotel.

Trase adânc aer în piept şi îl urmă. El nu se grăbea, aşa că era obligată de cărarea îngustă să meargă încet pentru a păstra distanța față de el şi enervându-se că nu-l putea depăşi.

Ajunsă lângă hotel, Sue ocoli puțin pe aleea de mozaic care ducea în față. Matt Wells continua să meargă. Fără să se uite înapoi se îndreptă spre o maşină elegantă.

Sue îl privi cum se urcă în maşină şi porneşte motorul. Bine că nu se va duce cu el! îşi spuse nervoasă, vărsându-şi furia pe el. Nu-i putea suporta compania nici cinci minute, dar cine ştie câte săptămâni! Urmări maşina îndepărtându-se în întuneric şi intră înăuntru.

Capitolul 3

Continuând să fie furioasă pe Matt Wells, făcu un duş şi se pregăti să se bage în pat. Dar mai târziu, stând în neglijeul său răcoros pe balconul de unde vedea întreaga grădină şi luminile oraşului, o cuprinsese deznădejdea.

Nu se gândea atât de mult la ea când regreta decizia inginerului, deşi număra zilele până când ar fi plecat. Tatăl ei însă de-abia aştepta călătoria cu un entuziasm copilăros, iar ea nu putea suporta ideea că fusese distrus cu câteva cuvinte stupide.

Amintindu-şi dispoziția veselă pe care o avea când îl lăsase vorbind cu Matt Wells, se întreba cum se simțea acum. Işi dorea să fi fost în camera lui, ca ea să poată să se ducă la el şi să discute. Era un pic ciudat că plecase aşa cu Jules. Se întoarse în pat. Poate că trebuia să deducă din comportamentul lui că nu era atât de supărat că nu pleca în călătorie.

Dimineață se trezi devreme, se spălă şi se îmbrăcă rapid, încercând să fie bine dispusă pentru ceea ce urma. Era inevitabil ca tatăl său să se simtă dezamăgit după noaptea trecută. Spera să îl poată face să uite.

Proaspătă în rochia cu model şi sandale, se duse şi bătu uşor la uşa lui. E tocmai vroia să deschidă şi ieşi din camera dezordonată, pe jumătate îmbrăcat cu o bluză sport şi încercând să-şi facă nodul la cravată.

- Bună, Sue. Ai dormit bine?

O sărută, chinuindu-se să se îmbrace cu bluza. În timp ce mergeau zâmbi şi spuse meditativ:

- Mă întreb ce surpriză ne face Hassan bucătarul? Aş vrea un mic dejun bun în dimineața asta.

Sue îl luă de braț afectuos. Coborând cu liftul el, se comporta ca de obicei fără să dea prea multă atenție la ceea ce se întâmpla în jur.

Era o zi strălucitoare. Mesele alb cu negru pentru mic dejun erau aşezate pe terasa din spatele hotelului, sub cerul liber de un albastru-azuriu iar frunzele palmierilor pitici atârnau deaspura scaunelor.

Încercă cât putu de mult să nu se uite în grădina unde avusese loc aseară schimbul dur de cuvinte între ea şi Matt Wells.

După ce mâncară primul fel, ouă fierte într-un sos apetisant, cu pâine prăjită şi îşi băură cafeaua, simți că e momentul să deschidă subiectul.

- Apropo, am primit mesajul tău aseară. L-am văzut pe Matt Wells înainte să plece. Mi-a spus că nu ne ia cu el spuse întinzând mâna după ceaşca de cafea.

- Da, aşa este, din păcate. Tatăl său o privi scurt. Se pare că autoritățile nu permit să aibă mai mult de două maşini în grupul său, iar el de atât are nevoie pentru asistentul său şi pentru echipament.

Sue privi în jos repede. Deci asta îi spusese Matt Wells tatălui ei! Ei bine, îi mulțumi pentru asta. Sue luă o gură de cafea şi zâmbi.

- Şi acum ce facem? Vezi ce putem cumpăra din Alger.

- O, nu ştiu! Nu cred că are vreo importanță. Tatăl său luă ceaşca, bău, se aşeză din nou şi zise, - Am studiat vechiul drum al caravanelor. Nu pare să fie mare lucru. Cred că ar trebui să rămânem la planurile noastre.

Sue clipi şi se îndreptă uşor. Privi ochii căprui din fața sa. Era la fel de entuziasmat ca întotdeauna, şi îşi dădu seama de ce vestea nu îl supărase aseară - deoarece pentru el decizia lui Matt Wells nu schimbase nimic.

- Vrei să spui că plecăm singuri? întrebă.

- De ce nu? răspunse, lăsându-se pe spate. Suntem bine echipați.

Ridică din umeri, neputând să găsească un răspuns. Era adevărat că aveau un Land Rover în perfectă stare, şi amândoi învăţaseră să-l conducă, dar începuse să simtă că o călătorie în deşert însemna mult mai mult decât credeau ei.

Tatăl său spuse vesel:

- Compania lui Matt era ceva pe care nu ne bazasem, deci nu ne va lipsi.

Sue era perfect de acord cu asta. Ei în mod sigur nu îi va lipsi. Dar era altceva. După ce vorbise cu el, avea îndoieli pe care înainte nu le avusese.

De exemplu, vârsta tatălui său. Stia că nu mai este tânăr, dar când plănuise încântată împreună cu el călătoria în Anglia, nu se gândise că poate nu era la fel de apt să facă călătoria asta cum era ea. Observase acum lucruri pe care înainte le îndrăgea la el - părul alb, tremurul imperceptibil al mâinilor pe care îl avea când vroia să arate ceva.

Revăzând situația într-o altă lumină, spuse, încercând să pară că filozofează.

- Poate că aşa trebuia să se întâmple. Poate că ar trebui să uităm ideea de a face cumpărături în deşert.

- Niciodată! spuse din toată inima. Suntem prea aproape. Nu putem schimba planul acum.

Văzu că nu îl poate face să se răzgândească. Aşteptă puțin, apoi inspirată de discuția de seara trecută sugeră ca şi cum acum îi venise ideea.

- Putem merge confortabil cu un ghid pe traseele turistice.

- Si ştii ce vând acolo acum? râse tatăl său. Mi-a spus Jules. Sandale de plastic, radiouri fanteziste şi prafuri de curățat englezeşti.

Sue zâmbi. Nu pentru asta călătoriseră mai mult de o mie de kilometri!

Observă încântarea tatălui său. O privea plin de entuziasm, şi pentru eventualitatea în care avea nevoie de încurajare, spuse optimist:

- Vom merge, Sue. Si ne vom întoarce cu cele mai bune lucruri pe care le-am avut vreodată.

Nu se putu abține să nu se emoționeze. Încercase să-l convingă să nu facă călătoria, dar neputând să facă față entuziasmului lui se trezi cooptată ea însăşi. Privind-o peste masă avea acea scânteiere pe care o avea când era nerăbdător să facă ceva. Acum o simțea şi ea iar optimismul lui se revărsă şi asupra ei, făcând-o să uite îndoielile pe care le avea. întrebă cu sufletul la gură:

- Când crezi că vom pleca?

- Chiar acum! Tatăl său se ridică şi spuse zâmbind în timp ce ea râdea surprinsă. De ce nu? Suntem pregătiți de zile întregi. Vom pleca în jumătate de oră.

Dură puțin mai mult să pregătească totul.

Sus, Sue se schimbă în tricoul ei safari şi fusta scurtă. Golindu-şi camera, împachetă ceea ce nu era necesar într-o valiză pe care o lăsă la hotel. Tatăl său coborî valizele mici pe care le luau cu ei şi le urcă în Land Rover. Achită nota de plată la recepție, lăsă bagajul suplimentar acolo şi porniră la drum. Era puțin după nouă şi jumătate.

Verificară încă o dată rezervele de apă şi toate elementele de pe listă, deşi le verificaseră în fiecare zi cât aşteptaseră, aşa că a fost mai mult o verificare de rutină.

în Land Rover Sue se uită în jurul ei trecând-o un fior. Au călătorit prin Franța şi Spania să ia vaporul spre Gibraltar, dar aici, pe cale să plece în deşert părea că merge pe un covor magic.

Ei stăteau pe cele două scaune din față, iar în spatele lor erau bagajele cu alimente, şi echipamentul de campare pe care îl luau cu ei peste tot, rezervorul era plin, luând în considerare că poate nu aveau de unde să se alimenteze prea curând, şi două paturi pliante cu pături. Nu plănuiau să doarmă prea mult timp în aer liber, presupunând că până şi în cel mai mic sat puteau găsi un loc de cazare.

Nu aveau nimic în plus la ei, doar lucrurile împachetate atent şi gențile personale, care stăteau pe jos pentru a lăsa mai mult spațiu liber. Nu aveau îndoieli asupra a ceea ce trebuiau să cumpere. Vor aranja cu autoritățile locale din fiecare sat să expedieze tot ceea ce vor comanda, iar plata se va face din banca din Alger.

Vehiculul avea plafonul închis pentru a-i apăra de soare, iar serviceul auto din Anglia montase cauciucuri speciale pentru deşert. Sue privi pe fereastră simţindu-se fericită şi în siguranţă. Acum se întreba de ce avusese îndoieli. In zilele de azi o mulţime de oameni călătoreau prin deşert. Devenise un lucru obişnuit, ca şi cum ai traversa o zonă aridă.

Discuţia cu Matt Wells o făcuse să-şi facă griji despre călătoria în Nordul Africii, dar acum se amuză. Il putea uita. Ea şi tatăl său îşi reluaseră viaţa lor obişnuită plină de aventuri.

Tatăl său se urcase la volan, şi pentru un moment, privirile lor se întâlniră într-un licăr de anticipare a ceea ce îi aştepta, apoi întoarse vehiculul prin faţa intrării şi plecară.

De pe bulevardul din faţa hotelului o luară spre mare, trecând pe lângă clădirile moderne impresionante şi apoi pe lângă vilele albe stil Moorish cu grădini parfumate. Spre port, bulevardul Zirout Yousef se întindea de-a lungul Pieţei Martirilor la poalele Casbahului.

Privind spre cartierele localnicilor, Sue se supără fiindcă îşi aminti iar de Matt Wells. Îşi întoarse privirea în altă direcţie, dar în minte vedea tot imaginea lui mergând lângă ea pe acele alei înguste aglomerate. Cu un efort, alungă imaginea lui şi se concentră la drum.

După arhitectura Moorish a pieţei continuară pe bulevard pe lângă bănci şi hoteluri elegante apoi pe lângă portul Turcesc spre ieşirea din oraş.

-Aici e locul unde părăsim marea, spuse tatăl său stând confortabil la volan. Apoi ieşi din oraş pe drumul principal.

La început nu prea se schimbase peisajul, era o zonă similară centrului oraşului. Clădirile, vechi şi ciudate, moderne şi neschimbate, păreau că stau pe marginea drumului dintotdeauna. Apoi începură să apară case mai sărăcăcioase, mici şi înghesuite, apoi vegetaţie, arbuşti de fistic şi măslini, apoi câmp liber.

Coasta fertilă îi aminti lui Sue de drumul prin sudul Spaniei. Fu de acord şi tatăl său. Priveau portocalii, viile şi chiparoşii coborând în vale.

Mai departe de mare, plantaţiile continuau să fie frumos aranjate şi întreţinute. Apoi în locul coastei au apărut munţi care creşteau în înălţime

şi grandoare. Aici drumul coborî, iar stâncile brune parcă erau punctate cu arbuşti verzi şi copaci parcă chinuiţi. Pe pantele abrupte cădeau mici cascade. Cei doi se gândiră că sunt foarte învolburate în sezonul ploios.

La capătul văii era un hotel construit pe versantul muntelui. S-au hotărît să mănânce acolo. Mai departe terenul va deveni mai arid. Era mai bine să ia o pauză acum când aveau ocazia.

După ce au mâncat, întinseră harta pe capota Land Roverului. Sue văzu linia roşie, subţire, şerpuitoare a drumului pe care veniseră din Alger până aici. O urmă cu degetul prin zonele de diferite culori ale hărţii; verdele câmpurilor prin care trecuseră, apoi maro şters, apoi portocaliu-deschis în deşert.

- Care este drumul caravanelor? întrebă ea, văzând doar un singur drum care mergea spre sud pe lângă oaze.

- Aici începe, îi arătă tatăl său o urmă vagă care în mod ciudat nu avea culoare şi nu arăta ca un drum. Ieşea în deşert din drumul principal şi şerpuia singur spre sud.

- Dacă conducem bine ar trebui să ajungem la el după-amiază, adăugă, ţinând harta şi simţind că e timpul să plece.

- Dacă vrei conduc eu, sugeră Sue în timp ce se apropiau de maşină.

- De ce nu? Tatăl său o învălui într-o privire caldă. Trebuie să-i dau şi copilotului o şansă.

Sue îl privi afectuos şi se urcă la volan. Se simţea ca în maşina ei din Londra. Peste câteva minute erau din nou pe drum.

Ca şi pe hartă, peisajul deveni maroniu-gălbui. Nu după mult timp Sue privea fascinată taberele de pe marginea drumului - nomazi veniţi din deşert căutând muncă temporară pe plantaţiile din împrejurimi, după părerea tatălui său.

Drumul trecu din nou printr-o vale largă, apoi trecu printr-o zonă pustie de pământ dur. Contrastul era vizibil, de la regiunea fertilă prin care tocmai trecuseră, la zona asta pustie uscată. Chiar şi ierburile rezistente care cresc pe orice loc sterp, aici se găseau destul de greu. Pământul şi pietrele arse de soare erau colorate într-o varietate de maro, roşu şi gri. Pietrele erau erodate în forme ciudate.

Sue conducea cu viteză prin pustietatea asta. Nu putea să o oprească nimic. Din când în când mai trecea câte un camion sau câte o maşină mare, dar în cea mai mare parte a timpului nu erau decât ei pe drum. Tatăl său stătea cu harta pe genunchi, uitându-se pe ea din când în când şi anunţând, când putea, denivelările sau umbra unui oraş sau sat îndepărtat.

În faţă, drumul şerpuia la nesfârşit. Căldura era năucitoare. Au simţit-o când s-au oprit pentru a-şi întinde picioarele, şi pentru a răci motorul. Îşi puseseră ochelarii, pălăriile de paie, iar apa nu avusese niciodată un gust atât de bun. Şi Land Roverul era de acord. Părea terminat când Sue umplu radiatorul.

Se stropiră cu apă pentru a se răcori, se uscară şi se pregătiră de plecare. Sue văzu că tatăl său era nerăbdător să conducă maşina. Cu un gest tolerant îi făcu semn să se urce la volan.

Căldura nu îi afecta prea tare când mergeau. Curentul care se făcea din cauza vitezei şi a geamurilor deschise, adia pe lângă ei într-un mod plăcut.

Sue se gândi la perspectiva memorabilă şi simţi cum o cuprinde emoţia. Ajunseseră pe marginea deşertului. Auzea din când în când scrâşnitul nisipului lovind în parbriz şi simţea cum o înţeapă pe obraz.

După o nouă oprire şi o gură de apă, Sue îl văzu pe tatăl său uitându-se pe hartă înainte să pornească din nou. Nota semnele pe care le întâlniseră din loc în loc şi după câteva minute îi zise,

- Suntem la 30-40 kilometri de drumul caravanelo, îi spuse după câteva minute. Nu are rost să mergem pe drumul ăsta până la el, putem să o luăm drept pe aici şi să intrăm pe el acolo. Sue privi întinderea pustie.

- Tocmai acolo? repetă cu un aer întrebător. Putem s-o facem?

- Un Land Rover poate face orice, glumi el. Privi în faţă pe drum, spre dealurile stâncoase care se întindeau în toate direcţiile şi spuse. Dacă nu profităm de şansa asta nu vom avea alta. Trase de volan şi ieşi de pe drum în peisajul parcă selenar.

Sue se ţinu bine până când ajunseră pe un teren plan, apoi observă surprinsă că drumul nu era aşa de rău. Era câte o denivelare ici şi colo, şi

câteodată roțile cădeau în câte o groapă, iar stratul de nisip se subția tot mai mult pe măsură ce înaintau. Continuará să meargă cu viteză.

După o jumătate de oră tatăl său arătă mândru înainte,

- Acolo e! Am crezut că vom ieşi direct pe el.

În față, Sue văzu drumul ca o potecă printre stânci, şerpuind prin nisip în depărtare. Pe drumul celălalt un semn dărâmat care atârna în nisip le semnala că îşi atinseseră obiectivul. Mergând în diagonală pentru a întâlni drumul, Sue văzu un alt semn nu departe de primul. Observă că era scris în arabă şi franceză, dar nu înțelese nimic şi deja trecuseră de el.

Ajunseră pe drumul plin de urme de roți ale altor autovehicule. Amândoi erau încântați. Sue râse poznaş.

- Nu pare diferit de alte drumuri.

- Poate nu, zâmbi tatăl său, dar secole întregi caravanele de cămile mergeau pe acest drum spre Sudan şi Timbuktu.

Ochii liliachii ai lui Sue se încețoşară. Mă întreb cum era să călătoreşti în zilele acelea? spuse visătoare.

- Încet! răspunse tatăl său succint, învârtind volanul.

- Noi mai avem peste două ore de lumină şi ar trebui să ajungem la prima oază în mai puțin de o oră. Cred că ar trebui să bem puțin ceai, nu?

- Ce idee bună, răspunse Sue în timp ce parcau la umbra rocilor.

Mulțumiți şi cu dispoziție de picnic, prepararǎ o gustare uşoară. Sue întinse o față de masă înflorată pe o stâncă plană, iar tatăl său umbla la micul aragaz portabil. Imediat ceainicul fu plin şi scotea abur, aşezară farfuriile cu biscuiți, bucățele de carne şi măsline umplute.

De la locul său, ascuns în Land Rover, jucându-se cu ceaşca şi farfuria chicoti.

- Nimeni în afară de englezi nu ar bea ceai fierbinte în mijlocul deşertului.

- Oh, nu sunt aşa de sigură! Sue ridică din umeri uşor. Şi pe aici trebuie să se bea ceai de mentă sau de ceva, nu-i aşa?

Tatăl său se gândi puțin şi adăugă vag:

- Nu ştiu dacă se bea rece sau cald.

- Vom afla curând, sper, spuse Sue vesel.

Mâncarea era bună. Mâncară în linişte. Era plăcut să stai la umbra stâncilor, într-o căldură care îmbie la somn, lăsând gândurile să zboare.

Sue privi zona pentru un timp apoi se uită spre tatăl său. Arăta slab acolo pe scaunul Land Roverului. Sue simţi un val de fericire. Întinsă pe nisipul cald rezemată pe o piatră, se uita la el afectuos în timp ce el privea în depărtare.

Sprâncenele erau albe ca şi părul. Erau netede şi îngrijite dar ei i se păreau gingaşe. Nasul era drept dar bine proporţionat cu trăsăturile, iar dinţii erau buni. Ştia şi era mândră că fusese un bărbat frumos când fusese tânăr. Aşa îl vedea şi acum.

El îşi întoarse privirea şi surpinzând-o că îl privea o întrebă.

- Acum la ce mai visezi?

- Oh, mă gândeam că e timpul să mergem, minţi Sue.

- Atunci, să mergem! Urcaţi, tânără domnişoară! Sări în maşină grăbit, ca şi cum ideea de plecare fusese a lui. Trebuia să fi plecat de zece minute.

Împachetă aragazul, iar Sue strânse rămăşiţele picnicului. Spălă vasele şi ceainicul, le şterse şi le puse în cutie. Tacâmurile le puse într-o parte şi faţa de masă deasupra.

Era ciudat, dar chiar şi acest mic efort o făcuse să transpire chiar şi la umbră. Se duse după o stâncă, îşi dădu jos tricoul şi se spălă cu apă rece. Era mult mai bine. Tatăl său luă şi el bidonul cu apă şi se răcori în acelaşi mod. După câteva minute se urcară iar în maşină, sătui, reîmprospătaţi şi nerăbdători să plece la drum.

La început, soarele orbitor îi luă pe nepregătite. Lovi Land Roverul puternic lăsându-i pe cei doi fără suflare până când începu să se facă curent de la viteza maşinii. Se părea că nu scade deloc căldura chiar dacă soarele cobora.

Maşina înainta cu greu. Părea că merg printr-o lume moartă. Nisipul, pământul pârjolit şi stâncile păreau că sunt acolo dintotdeauna. Doar în depărtare pe dreapta se vedea un lanţ de dealuri suspendat. Erau plante, dar noduroase şi ţepoase, şi aşa gri-albe păreau mai mult uscate.

Sue şi tatăl său priveau înainte aşteptând sclipirile verzi ale unei oaze. După locul unde se opriseră, drumul fusese bun, iar ei măriseră viteza pe

urmele altor maşini. Dar acestea începuseră să se piardă în nisipul tot mai adânc. Erau praguri de nisip şi pietre care loveau Land Roverul până învăţară să treacă printre ele.

Mai departe erau valuri de pietre care îi zguduiră puternic. Sue se împinse în bord pentru a sta mai bine. Tatăl său se ţinea de volan. După un timp de mers aşa când niciunul nu putea vorbi, el privind în depărtare încetini şi îi zise,

- O voi lua pe lângă drum pentru un timp. Va fi mai bun mai încolo.

Lui Sue nisipul pal de pe marginea drumului i se părea ca un covor. Nici nu-i trecea prin cap cât de înşelător poate fi. Auzi cum roţile trecură pe un teren mai drept, apoi amândoi râseră, încântaţi de drumul neted. Ei, aşa mai merge! Cu nisipul care se întindea înainte ca o fâşie de mătase cine avea nevoie de drumul caravanelor?

Tocmai atunci se întâmplă - cum, Sue nu şi-a amintit niciodată exact. Într-un moment se relaxau şi măreau viteza, apoi în următorul Land Roverul se răsucea de parcă ceva imens îl lovise într-o parte. Îl privi pe tatăl său care surprins prinse ferm volanul, apoi simţi maşina oprindu-se de parcă intrase într-un zid invizibil.

Azvârlită pe spate în scaun, Sue încercă să respire normal şi întrebă confuză:

- Ce-a fost asta?

- Am prins o bucată de nisip moale, cred, răspunse tatăl său. Ţine-te, o voi scoate.

Porni motorul şi încercă să meargă uşor înainte. Maşina se balansă şi încercă să urce parcă hotărâtă să înfrunte zidul invizibil. Pentru câteva secunde părea că vor reuşi, apoi Land Roverul căzu înapoi ca şi cum ar fi fost legat de ceva.

Sue părea descumpănită. Tatăl său încercă din nou cu acelaşi rezultat. Maşina se chinui, îşi luă avânt să iasă, apoi căzu înapoi.

- Acum, spunea optimist, străduindu-se să o controloze. Dar, cu toate că încercă de mai multe ori, nu reuşiră să iasă.

Sue avea impresia că se afundau din ce în ce mai adânc. Motorul scotea zgomote ciudate, iar tatăl său îl opri în cele din urmă.

- Se pare că trebuie să sap, spuse coborând din maşină.

- Vin să te ajut, zâmbi Sue.

Când coborî cel mai mare şoc fu forța orbitoare a soarelui. Căldura crescuse în Land Rover de când se opriseră, dar ei fuseseră prea ocupați să observe. Acum nu o mai puteau ignora. Ocoliră maşina examinând fiecare roată. Cele din spate erau afundate în ceva fin ca o pudră.

Sue nu ştia de unde să înceapă, dar tatăl său părea încrezător.

- Vom pune nisip în fața roților din spate. Astfel, o putem scoate.

Era o muncă istovitoare să stai ghemuit şi să umpli gropile făcute de roți, cu nisip. La fiecare câteva secunde trebuiau să se oprească şi să se odihnească. Când terminară, se urcară repede în maşină şi băură puțină apă rece. Erau încântați că erau din nou la locurile lor.

- Acum, vom porni din nou. Sue îl privea pe tatăl său pornind motorul. Era la fel de sigură ca şi el că vor reuşi acum, după tot efortul lor. Motorul şi roțile mergeau vitejeşte, dar nu progresau deloc.

- O doamne! Se uită la el întrebătoare şi deschise uşa. Începe din nou!

Tatăl său se întoarse cu un nou elan.

- Păturile maşinii ne vor ajuta, spuse, urcându-se în spate să le caute. Puse sub roți, vor fi ca o rampă.

- E o idee genială! spuse ea veselă, urcându-se şi ea în spate pentru a le căuta.

Le strânseră şi le puseră în fața roților din spate. Părea că nu pot eşua. Sue se urcă la volan, iar tatăl său merse să împingă din spate.

- Când spun pleacă, porneşti cât de repede poți!

Porni când auzi cuvântul, şi făcu exact ce i se spusese. Land Roverul vibra, gemea, hurducăia, motorul urla, roțile se învârteau, dar maşina nu se mişcă.

Aplecându-se prin uşa deschisă şi văzându-l pe tatăl său transpirat, cu cămaşa murdară, strigă redepe:

- Vino şi încearcă tu şi voi împinge eu.

Fără niciun cuvânt el se îndreptă spre volan. Sue se duse în spate. Când porni motorul, ea împinse cu toată forța - dar putea să încerce la fel de bine să mute un munte. Maşina se mişca la fel ca o stâncă. Curând se

grăbi să intre înapoi în maşină.

Când erau amândoi în maşină, tatăl său, care îşi revenise după ce se ştersese pe faţă cu o batistă, spuse:

- Nu putem face mare lucru pe căldura asta. Cred că cel mai bine ar fi să aşteptăm apusul. Putem să o scoatem mai repede pe răcoare.

Sue nici nu se gândea să îl contrazică. Capul său se învârtea de căldură. Părul era ud sub pălărie, iar tricoul atârna pe ea. Se întinse după apă şi încuviinţă. Stând cu uşile şi geamurile deschise, corpul său tânjea după cea mai mică adiere, întrebându-se cât va rezista exteriorul maşinii în căldura toridă.

Ieşiră amândoi să caute umbra unei stânci, dar în ambele direcţii drumul caravanelor era la fel de plat ca un lac. Părea incredibil că stâncile la umbra cărora stătuseră la picnic dispăruseră, dar maşina înaintase mult la început şi se depărtaseră destul de mult.

Erau mulţumiţi că nu trebuia să aştepte mult până să apună soarele. Peste jumătate de oră soarele deveni un glob slab portocaliu care cobora spre linia orizontului. Adierea vântului începuse să agite nisipul.

Sue era mulţumită să se apuce iar de treabă. Fusese o zi lungă şi începuse să simtă nevoia unui duş şi unei mese bune.

Puseră din nou păturile şi împinseră, accelerară, dar se vedea că metoda asta nu va da rezultate. Păturile doar dădură nisipul la o parte, iar roţile rămaseră la fel de afundate.

O idee mai bună părea să fie să pună capacele valizelor. Erau solide, tari şi păreau că vor susţine roţile câteva momente pentru a urca. Cel puţin părea o idee bună până când o puseră în aplicare. Oricât de mult se rugau, roţile nu vroiau să meargă pe capace. Aruncau nisipul în lături, se răsuceau în toate direcţiile, dar să urce pe o bază solidă, ceea ce ar fi fost salvarea lor - nu!

După a cincisprezecea încercare renunţară, iar Sue se aşeză jos. Tatăl său coborî de la volan. Era aproape întuneric. Abia îi vedea umbra în timp ce se apropia.

- Se pare că suntem blocaţi aici peste noapte.

- Vom opri primul camion care va trece dimineaţă. Au experienţă în

astfel de lucruri. Sunt sigur că ne vor scoate într-o clipă.

- Ei bine, avem provizii, spuse Sue pe un ton optimist. Pot să pun masa.

- Cel puțin învățăm să supraviețuim în condiții grele, pentru cazul în care vom avea nevoie vreodată, zâmbi el.

Erau bucuroşi că aveau lumină în interior. Astfel reuşiră să pregătească o gustare rece. Totul era frumos aranjat pe portbagajul rabatat pe care puseseră fața de masă. Sue îşi dorea să fi luat şi scaune.

Când luă recipientul cu apă pentru a face ceai rămase surprinsă de cât de uşor era. Plecaseră cu două recipiente pline şi mari. De dimineață părea că le va ajunge pentru totdeauna. Desigur, dacă ar fi ajuns la destinație atunci când calculaseră ei, le-ar mai fi rămas. Dar cum a trebuit să se răcorească mereu şi cum mureau de sete în timp ce munceau din greu încercând să scoată maşina, le rămăseseră doar câteva căni.

Dar oricum, ceai trebuia să facă, se gândi Sue şi umplu ceainicul.

Gustarea era delicioasă la răcoare şi în aer liber. Nu se vedea nimic în jur, doar luminița lor şi, deasupra, o mulțime de stele argintii care păreau că sunt atât de aproape că le poți atinge.

După ce terminară, Sue nu prea voia să bage vasele murdare înapoi în cutie, dar nu se ştia când vor găsi apă curentă.

Niciodată nu fusese mai fericită ca acum constatând că se gândiseră să ia paturile pliante. Le desfăcură şi le puseră de o parte şi de alta a maşinii şi se înveliră cu păturile pe care le folosiseră mai devreme, scuturate bine de nisip.

Obosită din cauza eforturilor de mai devreme şi încă prea încălzită de la soare, se duse să spună noapte bună tatălui său şi să vadă dacă se simte bine.

Încheindu-se la bluza de pijama, părea reîmprospătat după masă. Îl sărută veselă pe obraz şi îl lăsă cu pipa pe care o fuma întotdeauna înainte de culcare.

În patul său, Sue privea stelele. Calea Lactee era un ochi în mijlocul cerului exact deasupra ei.

Se gândea la infinitatea argintie de deasupra, şi se întreba dacă cineva

de pe vreuna din planetele îndepărtate stătea pe un pat pliant în mijlocul deşertului ca ea.

Următorul lucru pe care şi-l amintea era că se trezise şi îi era frig. Se înfăşură strâns în pătură, se cuibări mai bine în pernă adormind din nou.

În zori, aerul era foarte rece. Se dădu jos din pat, se îmbrăcă repede şi îşi mai luă un pulover din geantă ca să nu mai tremure. Tatăl său se trezise deja, era îmbrăcat şi făcea câteva mişcări pentru a-şi pune sângele în circulaţie şi studia în acelaşi timp împrejurimile. Îl văzu cum îşi pipăia barba gânditor. Apoi se întoarse şi văzu trusa de ras şi zâmbi.

- Cred că va trebui să aştepţi până mai târziu. Nu prea mai avem apă.

Tatăl său se uită la recipientul pe care i-l arătă şi mişcându-şi din nou braţele spuse ironic,

-Ceaiul fierbinte e mai important decât bărbieritul. Pune ceainicul, Lucy!

Sue zâmbi la auzul numelui pe care i-l dădea întotdeauna când vroia să-i prepare băutura preferată. Era chiar plăcut în dimineaţa asta, bând ceai fierbinte înainte să înceapă canicula.

Niciunul nu vroia să mănânce. Stăteau lângă maşină şi priveau cerul cum îşi schimbă culorile - mai întâi galben-deschis, apoi albastru, violet şi roşu-coral, apoi când se ridică soarele deveni stacojiu strălucitor. Era copleşitor sentimentul că sunt singurii doi oameni în tot acel spaţiu care privesc primele semne ale unei noi zile.

Când se lumină de tot, privirile lor se îndreptară spre direcţia de unde veniseră.

- Va veni cineva aşa devreme? întrebă Sue privind drumul până unde dispărea în depărtare.

-Sigur, răspunse privind şi el în aceeaşi direcţie. Aceste ore reci ale dimineţii sunt foarte importante pentru camioanele care transportă bunuri prin ţară.

La aceste cuvinte, Sue aproape că auzea zgomotul unui motor în depărtare, dar era doar vântul lovind în Land Rover. După un timp se întoarse la maşină pentru a face ordine. Îl privi pe tatăl său cum se îndrepta spre drum nerăbdător să zărească ceva.

Până se întoarse, soarele urcase deja pe cer. Sue îşi dădu jos puloverul dar tot nu se simţea confortabil.

Tatăl său era aproape în aceeaşi stare. Cu toate că nu fusese departe, fiindcă îi auzise paşii tot timpul, cămaşa era deja udă. Fugea de soare de parcă arunca săgeţi în el. Grăbindu-se spre umbra Land Roverului îi zise:

- Ce sete îţi provoacă plimbarea asta!

Sue nu vroia să recunoască, dar şi ei îi era foarte sete. Văzându-l pe tatăl său că aşteaptă, luă recipientul cu puţina apă care mai era. Lichidul clar curgând în pahare îi hipnotiză pe amândoi. Se uită din nou la recipient şi spuse:

- Cred că ar trebui să mai păstrăm puţin, nu?

Rămăsese foarte puţină şi lor nu li se potolise deloc setea.

Tatăl său arătând spre maşină, zise:

- Du-te şi stai înăuntru. Eu voi sta aici pregătit să fac semn primului vehicul care se va apropia.

Sue credea că e imposibil să treacă ceva pe lângă ei şi să nu îi vadă, ei fiind chiar lângă drum, dar ştia că tatăl său are nevoie să facă ceva, aşa că îl lăsă în pace.

In maşină, luă o revistă dar îşi dădu seama că nu poate să citească. Hainele şi părul erau ude şi lipite de ea. Folosi revista pe post de evantai, şi se relaxă puţin, dar îşi dădu seama repede că maşina se încălzeşte foarte repede, interiorul devenind ca un cuptor. Trebuia să iasă afară.

Când vru să coboare, se împletici ameţită, dar se bucură că n-o văzuse tatăl său.

Se şterse cu un prosop şi se pieptănă, dar era un efort inutil, fiindcă imediat transpiră din nou. Se duse lângă tatăl său. Incercând să ignore uscăciunea oribilă din gât, întrebă,

- Crezi că va veni ceva curând?

- In orice minut, cred, spuse privind în continuare, drumul.

Se uita şi ea, dar tot ce putea vedea era drumul îngust dispărând în depărtare şi niciun semn de viaţă.

In timp ce aşteptau, soarele începuse să ardă şi mai tare. Curând deveni foarte greu să găsească umbră. Stătură lângă roţile maşinii până

când soarele ajunse şi acolo. Pe măsură ce urca spre mijlocul cerului, nisipul din jur parcă luase foc.

Sue se duse după bidon şi pahare. Chiar şi atunci ezită să scurgă ultima picătură. Tatăl său văzând-o spuse:

- Pune-o pe toată, curând vom ieşi din asta.

Aşa făcu, dar nu erau decât câțiva centimetri pe fundul paharului. Văzând privirea dezamăgită a tatălui său, încercă să pretindă că nu avea rost să o împartă şi că putea să o bea el pe toată. Dar el îi puse hotărît paharul în mână şi luându-l pe al său se întoarse să privească din nou drumul.

Sue se lăsă jos lângă maşină numărând secundele după bătăile inimii pe care le auzea în urechi. Nu mai privea drumul. Speranțele ei ținute vii de optimismul tatălui său, se năruiseră. Ştia acum că nu vor vedea pe nimeni aici, în mijlocul deşertului. Era adevărat că erau urme de roți pe drum, dar după modul în care totul rămânea intact aici, puteau să fie vechi de câțiva ani. Era sigură că nimeni nu mai folosea drumul ăsta acum. Oamenii din oaze călătoresc puțin, iar camioanele care călătoresc pe distanțe mari, mergeau pe drumul principal spre est.

Ştia toate astea, dar nu se gândea la ce vor face ei. Singurul ei gând era să se adăpostească de soare. Metalul maşinii de lângă ea era foarte încins. Nisipul din jur era şi mai rău. Se târa căutând un loc, când tatăl său târându-se şi el, îi luă mâna şi zise:

- Sub maşină.

La umbră era ca şi cum intrai într-o cameră întunecată, dar o cameră încinsă, iar nisipul se lipea de hainele şi de pielea ude, iar de la maşină venea un miros înțepător de ulei. Sue simți că nu mai poate respira şi tuşi. După câteva minute, se ridică într-un cot şi privi în jur. Tatăl său făcu la fel.

Văzu că şi tatălui ei îi dispăruse strălucirea din ochi. Barba albă era nerasă, iar obrajii erau scofâlciți. Aplecându-se din cauza țevilor uleioase spuse, încercând să glumească:

- Parcă suntem într-un cazan.

Sue aprobă. Iar el adăugă scuzându-se:

- E vina mea că am părăsit drumul.

Sue dezaprobă din cap.

- E vina mea că nu am avut grijă de apă. Aş fi putut să fac să ne ajungă mult mai mult.

Se priviră în tăcere. Apoi nemaiputându-se abţine Sue spuse pe jumătate suspinând:

- Mi-e groaznic de sete.

- Ştiu.

Tatăl său îi luă mâna şi pentru un moment îi fu ruşine că se văita, ştiind că şi el suferea şi totuşi mai putea zâmbi. Ar fi vrut să fi spus ceva frumos, dar era un efort prea mare şi să vorbească. Tatăl său se lăsă pe spate pe nisip. Ştia că şi el simte la fel.

Văzându-i capul alb lângă al ei şi-ar fi dorit să se ducă să aducă ajutor pentru el. Dar cum putea să îl lase? Şi unde s-ar fi dus? Probabil că s-ar fi pierdut mai rău decât era acum. Chiar şi aşa s-ar fi dus, dar greutatea picioarelor o ţinea pe loc.

Apoi, nimic nu mai avu sens. Visă că aude căldura şuierând cu limbi de foc în jurul ei în timp ce ea zăcea neajutorată, şi că se ridicase deasupra nisipului scoţând ţipete ascuţite. Se întoarse. Intr-un moment de luciditate privi bucata de nisip în flăcări de la câţiva metri de ea şi ascultă liniştea din jur.

Căldura creştea în continuare. Presupunea că e după-amiază, şi se întreba dacă ceasul ei mai merge. Când se întoarse să se uite la el, feţe ciudate se iviră în soare rânjind la ea. Apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Părea că au trecut secole până s-a trezit. Zbătându-se să iasă din starea de inconştienţă îl simţi pe tatăl său lângă ea şi îi auzi vocea fermă:

- Sue, ascultă! Sue! Nu auzea nimic, numai mişcările lui grăbite de a se îndepărta de ea. Apoi cum stătea aşa singură, sunetul ajunse la ea - zgomotul ritmic al unui motor.

Nu-şi amintea să fi ieşit de sub maşină, dar presupunea că a făcut-o. Forţa soarelui care o ameţise şi o lovise în cap nu era un vis. Printr-o umbră roşie, îl văzu pe tatăl său puţin mai în faţă, împiedicându-se şi căzând în genunchi lângă două forme pătrate, apoi îşi simţi trupul căzând

pe nisip ...

Era o voce cunoscută. Mult timp căută în mintea ei să recunoască timbrul aspru. Nişte mâini puternice se strecurară sub ea. Ca şi cum atingerea lor era cheia, începu să le recunoască vag

Da, cunoştea vocea. Dar asocierea ei nu era plăcută pentru ea. Işi amintea - arogant prin aglomeraţia de siluete cu robe de pe aleile înguste, un refuz rece într-o grădină de hotel.

Umerii ei erau sprijiniţi de un genunchi îmbrăcat cu ceva moale. O sticlă cu apă rece îi atinse buzele. Deschise ochii şi se uită în sus spre o faţă aspră bronzată, în nişte ochi albaştri şi ironici.

Apa se scurse de la buzele ei în jos pe bărbie. O simţi cum curge pe bluza ei murdară. Ii venea să plângă că tocmai Matt Wells trebuia să o găsească aşa, dar nu avea putere.

Apa curse forţat pe gâtul ei uscat. Apoi un întuneric binecuvântat se lăsă asupra ei.

Capitolul 4

Apoi, Sue nu-şi mai aminti nimic, nici măcar visele ciudate de mai devreme. Era complet întuneric şi părea că va fi aşa toată viaţa. In sfârşit, făcu o mişcare abia conştientizată, şi simţi un tremur vag.

Stătu ceva timp aşa, savurând senzaţia. Apoi deschise ochii şi văzu deasupra ei un cort închis la culoare. O fâşie de pe marginea lui flutura în vânt, dându-i senzaţia de tremur. In depărtare cerul era de un albastru-deschis strălucitor.

Stătea întinsă pe un pat gonflabil, moale. Pipăind, simţi răcoarea mătăsoasă, iar sub cap o pernă moale.

Işi coborî uşor privirea de la cer la acoperişul fâlfâind. Apoi privi câteva secunde spre silueta cu umeri laţi purtând ceva kaki-deschis, un cap brunet şi o gura familiară care o făcură să tresară. întâlnind ochii albaştri care o priveau, întrebă scurt:

- Unde este tatăl meu?

Matt Wells, cu un prosop în mână, şi un cârlionţ căzut pe fruntea transpirată, răspunse pe un ton sec:

- Şi-a revenit mai repede decât tine. Doarme în alt cort.

Sue privi spre un alt cort fluturând lângă o maşină puţin mai departe. Zări interiorul umbros şi silueta tatălui său odihnindu-se pe o saltea ca a ei. Un băiat tânăr făcea ceva în cort. Se lăsă pe spate mulţumită că tatăl ei se odihnea şi închise ochii uşurată.

Aproape imediat ce dispăru îngrijorarea pentru tatăl său, realiză că are gâtul uscat. Când deschise din nou ochii, Matt Wells ţinea o cană emailată. Simţea că o ceartă cu privirea, dar nu spuse nimic în afară de:

- Iţi va fi sete mult timp.

Sue luă cana şi bău sănătos. Apa nu mai curse acum pe bărbie şi pe bluză. Nu mai avea nici nisip pe faţă sau pe gât. De fapt pielea ei era moale şi curată. Observă puţin şocată că purta o bluză safari curată. Apoi văzu bluza ei murdară atârnând pe spătarul unui scaun. Se enervă, apoi îl văzu pe Matt Wells luând un săpun şi un prosop de lângă ea, şi când ochii ei întrebători îi întâlniră pe ai lui din nou, obrajii ei se înroşiră puternic. El îşi mută privirea de la ea la bluza pătată şi

spuse din nou pe un ton sec,

- Când cineva e pe cale să se deshidrateze în deşert, nu ne gândim la fineţuri.

Sue înghiţi greu, dar nu din cauza gâtului uscat. Parcă ghicindu-i gândurile el se întoarse să ia una din fustele ei nepurtate. Uitându-se în ochii ei, spuse:

- Când vei simţi că poţi sta în picioare, ai aici cu ce să te îmbraci.

Inghiţind uşurată, se ridică să ia fusta, observând că o avea pe ea tot
pe cea mototolită. Matt Wells o privi un moment. Apoi, prefăcându-se nepăsător:

- Te las.

Il văzu întorcându-se şi ieşind pe nisip. Era cam nesigură, dar după ce se ridică, fu fericită să constate că se simţea bine, în afară de o durere slabă în spatele ochilor.

Ascunzându-se după o cortină, îşi schimbă repede fusta. Având hainele curate îşi trecu mâinile prin păr. Văzu că e moale şi fără nisip. Mulţumită de cum arăta, începu să privească în jur cu interes.

Cortul era un fel de umbrar care se desfăcea de pe acoperişul unui Land Rover, la fel ca al tatălui său, iar în cele două colţuri era susţinut de bare subţiri de metal înfipte în nisip. Era destul de mare pentru a forma o cameră, care era acoperită pe jos, având înăuntru o masă cu scaune pliante. Lângă patul gonflabil se aflau diverse obiecte care puteau fi descărcate dintr-o maşină şi montate unde erau necesare, în câteva minute.

Merse să examineze o găleată de apă din pânză care se strângea într-un disc subţire când nu mai era folosită; o chiuvetă care devenea foarte mică când se strângea. In spatele cortului era o sârmă subţire care urca şi se termina într-un orificiu în centrul acoperişului umbros. Matt Wells e foarte ordonat, îşi spuse Sue strâmbându-se.

Plimbându-se, nu îşi dăduse seama cât se apropiase de marginea cortului până nu o lovi căldura soarelui. Dintr-o dată, din cauza luminii, reveni ameţeala de care crezuse că scăpase.

Clătinându-se şi căutând sprijin, simţi un braţ care o prinse de

mijloc. Aproape că o duse pe sus sub cort, apoi Matt Wells spuse,

- Stai departe de soare că o să te adun din nou din nisip.

Sue, supărată de starea ei fragilă, mai ales în comparație cu indiferența lui față de căldură, se întoarse spre el şi spuse iritată:

- Niciodată nu încetezi să dai ordine?

- In ceea ce te priveşte, nu. Deschise portbagajul Land Roverului, luă ceva şi îl închise iar, adăugând cu o privire aspră:

- Nu că ar aduce ceva bun.

Răspunzându-i cu o întoarcere a capului, Sue se afundă într-un scaun de pânză imediat după ce el se întoarse cu spatele. Sue îl privi cum se îndrepta spre maşina lor care zăcea ca un animal rănit în nisip, ceva mai departe. Observă că el fusese atent să nu îşi bage maşina în locul unde rămăseseră ei înțepeniți. O lăsase pe pământ sigur pe marginea drumului. Celălalt Land Rover cu cort fusese parcat pe o altă bucată de pământ tare, mai jos.

Uitându-se acolo, văzu silueta tatălui său mişcându-se prin cort. In următoarea secundă se grăbi spre ea. Se gândi că Matt Wells îl informase de recuperarea ei. Fiindcă avea pălărie şi ochelari de soare, nu îşi putea da seama de la distanță cum se simțea, dar silueta lui înaltă în cămaşă curată şi pantaloni, se apropia destul de ferm.

La marginea cortului, îl îmbrățişă cu un zâmbet slab, vrând să fie sigură că era într-adevăr bine.

Ii mâgâie părul un moment şi o opri spunându-i cu o privire scrutătoare:

- M-ai speriat tare, leşinând aşa.

Ridică din umeri.

- Doar ațipisem, ca şi tine, răspunse senin.

Tatăl său o privi cu un zâmbet serios.

- Matt a spus că erai epuizată din cauza căldurii. Am vrut să stau cu tine, dar m-a trimis să mă întind.

- Ei, acum sunt bine, râse ea puțin nesigură.

Se îndepărtă de lângă el, puțin ruşinată că îşi pierduse cunoştința pentru ceva timp. Se ruşină şi mai tare când se uită afară la nisip şi văzu un băiat slab cu ochi negri inteligenți privind-o de la distanță.

Matt Wells, care, ea ştia că nu îşi luase ochii de la cort în acest timp, strigă de lângă Land Roverul scufundat în nisip:

- Hadj! Vino şi ... se opri brusc. Se întrerupse şi uită ce vrusese să spună privind ceva în depărtare. Sue se uită şi ea.

Departe, văzu o pată întunecată îndreptându-se spre drumul cămilelor. Părea că merge cu o viteză foarte mare, ridicându-se şi coborând fără să ia în seamă stâncile şi apoi izbindu-se de drum. In timp ce se apropia părea un fel de maşină - una puternică, din moment ce arunca nisipul în lături ca o barcă pe valuri.

Privind-o fix, Matt Wells abandonă ceea ce făcea şi se apropie uşor de cort. Ca şi cum ar fi simțit că este tensionat, tatăl său întrebă:

- Ce este?

Ca răspuns inginerul se încruntă în timp ce continua să privească.

- Nu-mi dau seama cum ai trecut de autoritățile deşertului, spuse, mai mult pentru el. Acesta este teritoriu interzis. Aruncă țigara urmărind apropierea rapidă a vehiculului. Şi aici nu prea îi interesează cât de mult țin infractorii închişi în închisorile din sat.

- Cum pot şti de noi? întrebă Sue sceptic.

- Au dat de urmele voastre făcând o verificare de rutină, spuse Matt Wells.

Simți că şi tatăl său este tensionat.

- Voi lua toată vina asupra mea, spuse ferm. Sue nu trebuie

implicată în asta.

Matt Wells se îndrepta deja spre ceea ce se apropia vijelios.

Maşina, care era asemănătoare cu Land Roverul lor, dar mai solidă, cu un strat mai gros de metal la caroserie şi la roţi se apropie şi se opri la câţiva metri de cortul principal. Cei doi oameni din maşină, evident nerăbdărori să coboare, se ridicaseră în picioare de la distanţă. Coborâră privind nervoşi în jur.

Din spatele celorlalţi, Sue văzu că sunt solizi şi ameninţători, cu ochi negri înspăimântători şi cârlionţi negri atârnându-le pe lângă bârbii sub nasurile mândre, încovoiate. Purtau turbane tradiţionale şi pelerine, dar sub robele albe aveau uniforme cenuşii şi încălţăminte greoaie.

Păreau grăbiţi, îndreptându-se mai întâi spre Land Roverul cufundat în nisip, apoi spre cort, apoi înapoi de unde veniseră. In timp ce mergeau, scoteau nişte strigăte violente în arabă unul către altul şi către ceilalţi.

Matt Wells vorbind tot în arabă reuşi să îi ţină aproape de maşina lor. Era ciudat să îi priveşti silueta inflexibilă înfruntându-i pe cei doi urmăritori care gesticulau tot timpul.

Işi ridicau mâinile spre cer, apoi le coborau spre pământ. Dând din cap în spate şi în faţă, fluturând robele albe deveneau din ce în ce mai nervoşi. Vocea inginerului nu era mai puţin dură, dar avea un calm care îi făcea pe cei doi să se apropie de el.

In cort, Sue privea împreună cu tatăl său şi aştepta. Simţi că îi tremură picioarele de câteva ori când părea că cei doi se întorc spre ei, dar de fiecare dată erau distraşi de la scopul lor de ce spunea Matt Wells.

Confruntarea a continuat până când ţipetele în arabă au început să se mai diminueze. Gesturile deveniră mai puţin violente. Silueta cu umeri laţi rămase în poziţie lângă maşină şi se părea că revolta se mai liniştise, transformându-se mai mult în nemulţumire. Când doar mai bombăneau, Matt Wells se îndreptă spre cort.

Se uită în jur şi îşi ridică privirea albastră de oţel.

- De acum încolo sunteţi cu mine, spuse categoric Ceea ce

înseamnă că unde merg eu, mergeți şi voi. A fost singurul mod prin care am reuşit să îi fac să nu vă închidă.

Sue observă cum tatăl său răsuflă uşurat.

- Iți suntem pe veci recunoscători, Matt, spuse încet.

- Nu-mi mulțumi, Craig. Eu nu merg la picnic. Nici acum nu sunt sigur că nu ați fi mai în siguranță închişi.

Sue simți că tatăl său îi priveşte atent pe cei doi, cu siluetele lor puternice, privirile care pândeau şi cu mâinile mari atârnând pe lângă armele de la brâu.

- Nici nu pot să mă gândesc la Sue în condițiile acelea.

Matt Wells aruncă o privire albastră spre ea, strâmbându-şi gura. Apoi privi din nou spre patrulă şi le făcu un semn. Ei se îndreptară spre Land Roverul înțepenit, privind dur spre cort, şi lipiră ceva, un fel de ştampilă, chiar deasupra numărului de înmatriculare din spate.

Sue nu ştia ce înseamnă, dar putea ghici. Chiar şi de aici Sue îşi putea da seama din culorile ştampilei, că însemna acelaşi lucru ca şi cea pe care o observase la Land Roverul lui Matt Wells şi pe care probabil o avea şi celălalt Land Rover. Evident cele trei maşini erau acum în grup şi numai aşa puteau merge prin deşert de acum înainte.

In timp ce toți îi priveau, bărbații se urcară în micul lor tanc, vorbind din nou în arabă între ei. Aruncând o ultimă privire spre cort plecară. Maşina sărea pe drum, apoi viră prin nisip dispărând în depărtare.

Se făcuse linişte. Cele trei Land Roveruri deveniră din nou singurele pete negre în universul de nisip, pământ ars şi pietriş. Soarele care cobora stăpânea totul, iar în jur nu se vedea nicio pasăre sau insectă. Sue se simțea apăsară de tăcerea grea din cortul lui Matt Wells.

Tatăl său rupse tăcerea cu o răsuflare adâncă de uşurare, şi cu un comentariu hazliu privind nisipul din jur.

- Nu pot spune că îmi pare rău să văd spatele celor doi, spuse privind spre Land Rover. Ce au pus pe maşină?

- E o ştampilă pe care nu ai fi avut-o dacă ai fi urmat formalitățile normale la intrare, spuse Matt Wells. Nu lasă niciodată o maşină închiriată pe un drum C. Aceste drumuri sunt periculoase iar

traficul este strict interzis.

"Ai mai spus!" ar fi vrut să spună Sue, dacă ar fi avut îndrăzneala. Le spusese o dată, nu? Trebuia să repete?

Dar spre deosebire de ea, care simţea că i se accelerează respiraţia din cauza resentimentelor, tatăl său asculta cu un interes sincer.

- Chiar şi pe un drum de clasă B, spuse Matt Wells, trebuie să declari la punctul de plecare informaţii ca: tipul şi fabricantul maşinii, numărul pasagerilor, momentul estimat al ajungerii la destinaţie şi motivele călătoriei.

Sue îl văzu pe tatăl său că se luminează, şi spuse zâmbind:

- Dar toate astea nu ne vor afecta acum, nu?

- Nu. Gura inginerului se relaxă părând chiar că zâmbeşte. Dacă îmi daţi documentele de călătorie şi cele ale maşinii să le trec în licenţa mea.

- Cu mare plăcere! Mă duc să le iau.

Sue era iritată de conformarea tatălui său. Când se îndepărtă destul cât să nu mai poată auzi, spuse indiferentă doar ca să se ştie că ea nu era aşa uşor de impresionat:

- Toate regulile astea! Chiar trebuie să fie aşa de exagerate?

- Asta e treaba lor, răspunse Matt Wells, plimbându-şi privirea prin cort. Să ţină la distanţă oameni care cred că plimbatul prin deşert e o joacă şi apoi ajung să regrete.

Cuvintele lui o prinseră nepregătită. Incercând să zâmbească dispreţuitor, bâigui,

- Şi ar trebui să ştim că te mândreşti cu asta?

- Nu aş face-o dacă ai fi ascultat un sfat bun.

O intimidă puţin îndreptându-se cu paşi mari spre ea, apoi o ocoli şi se duse în spatele cortului unde erau diverse documente. Căută printre ele şi adăugă aspru:

- Şi nu aş căra o maşină în plus.

- Ei, să nu crezi că îmi face plăcere! Sue se repezi spre el cu toate că era la câţiva centimetri distanţă. - Eu aş fi ales să merg cu patrula.

Ochii lui albaştri o priviră surprinşi că ea ar fi preferat compania celor două gărzi arabe barbare, decât pe a lui. Apoi, cu o lumină

sălbatică în ochi aruncă o privire documentelor şi se îndepărtă.

Sue îl auzi pe tatăl său întorcându-se şi înmânându-i documentele. Adună ce era al ei din cort, pretinzând că nu o interesează discuţia bărbaţilor, dar îl auzi pe tatăl său aprobând sugestia lui Matt Wells să rămână pe loc peste noapte şi să scoată Land Roverul de dimineaţă.

Nu era greu să observi încântarea tatălui său pentru felul cum se rezolvaseră lucrurile. împărtăşindu-i din priviri starea şi frecându-şi barba, zâmbi.

- Cred că e timpul să mă bărbieresc.

- Găseşti apă caldă în celălalt cort, spuse Matt Wells prietenos. Avem un echipament de încălzire care ... se îndreptă într-acolo să arate la faţa locului.

Sue îl privi pe tatăl său cum se îndepărtează legănându-se, cu o privire afectuoasă, în ciuda dispoziţiei ei. Ştia că episodul primei lor întâlniri cu deşertul dispăruse din mintea lui. Aşteptase pe deplin încrezător ajutor să revină pe drum, şi îl primise. Că venise cam târziu, uitase repede datorită optimismului ce-l caracteriza.

Privi capul alb mergând alături de cel brunet, şi mai târziu îl văzu pe tatăl său trecând cu spuma de ras în timp ce se ducea spre Land Roverul lor. Işi aruncase hainele murdare şi îşi găsise sandalele, dar ochelarii de soare şi pălăria le lăsase în altă parte. Simţea încă ameţeala când se uita în lumină. Tocmai se gândea că era bine că soarele apusese aproape de tot, când privirea ei coborând dinspre cer se întâlni cu nişte ochi căprui lucitori.

Nu se gândise deloc la băiatul pe nume Hadj care trebuie să fi fost undeva pe aproape tot timpul ăsta. Acum că era singură, îndrăzni să se apropie de cort.

Văzu că nu era atât de tânăr pe cât şi-l imaginase de la distanţă. Era adevărat, conformaţia sa în pantaloni largi şi cămaşă kaki arăta subţire şi plăpândă şi părând un puştan. Stătea acum în faţa ei emanând virilitate. Pielea măslinie, dar atrăgătoare, sugera sălbăticie, iar buzele complet curbate aveau ceva senzual. Sue, observă părul foarte negru tipic algerienilor, şi presupuse că avea în jur de douăzeci şi cinci de ani.

Descoperi toate astea în câteva secunde şi aştepta să o salute, dar se simţi puţin tulburată văzând că ochii căprui nu încetau s-o examineze. O măsură încet, analizând-o obraznic, privind părul care îi încadra perfect faţa, apoi gura încât o făcu să se simtă stânjenită. Se gândi să se ducă spre cortul tatălui său, când Hadj fu strigat tăios din celălalt cort.

Ceva în vocea lui Matt Wells acţionă ca un val de apă rece asupra tânărului. După ce se întoarse cu un salt, zâmbi ca un şcolar sfios şi îşi băgă mâinile în buzunare. Puteai să crezi că era obişnuit să fie distras aşa.

De unde stătea ea nu putea să vadă în cort, dar auzi mersul viguros al lui Matt Wells şi îl auzi cum îl certa sever în arabă. Nu înţelegea ce spune, dar când termină, Hadj îşi pierduse zâmbetul şi privirea mândră. Se îndepărtă să facă ceva, având o lumină inteligentă, dar puţin răutăcioasă în ochi.

Sue nu aşteptă să întâlnească privirea albastră de oţel. Apucă repede lucrurile şi ieşi, păşind pe pământul care căpătase o lumină roşiatică în lumina apusului. Il văzu pe tatăl său terminându-şi toaleta în oglinda Land Roverului. Aprecie că sunt cam treizeci de metri până la cortul principal.

Nu era o distanţă mare însă urmărită de paşii hotărîţi ai lui Matt Wells, se părea că nu mai ajunge la el. Se simţea ruşinată de cum arăta, cu fusta scurtă, bluza safari şi părul fluturându-i pe umeri.

La fel de clar îşi putea imagina şi silueta musculoasă din spatele ei, slab, îmbrăcat în pantalonii largi deschişi la culoare şi prinşi cu o curea neagră din piele, cu umeri laţi, cu cămaşă stil milităresc şi cu mersul lui hotărît, caracteristic.

Fu uşurată când ajunse în sfârşit la maşină, şi fără să aştepte să vadă ce vrea vizitatorul, îşi aruncă lucrurile înăuntru pe locul ei şi se duse să pregătească masa. Se gândi că ameţeala ei se datora faptului că nu mâncase din seara precedentă - iar tatăl său trebuie să fie lihnit.

Din nou elegant şi dichisit, era încântat să vadă ceva activitate în "bucătărie" - cum numiseră ei zona din jurul portbagajului rabatabil - şi o văzu că pregăteşte aragazul portabil. Matt Wells, care se dusese să

studieze poziția roților mașinii veni și spuse leneș,

- Voi umple un bidon de-al vostru cu apă de la mine. Aruncă o privire micului aragaz și adăugă: - Dacă vrei, Hadj poate pune fericit niște scaune în plus la masa noastră.

Ca răspuns, Sue deschise cutia de provizii, arătându-i abundența de conserve și biscuiți. Apoi, aparent într-o dispoziție veselă, dar cu un ton acru pe care Matt Wells nu-l putea ignora spuse:

- Nici nu ne-am gândit să venim în deșert fără mâncare!

Işi ținea capul în jos, dar aproape simțea cum scânteile albastre îi străpung umerii.

- Mulțumesc mult, Matt, îl auzi pe tatăl său spunând vesel nevrând să-i umbrească eforturile. Ne descurcăm.

Inginerul plecă cu bidonul, revenind peste câteva minute, apoi dispărând în întunericul care se lăsase rapid ca o cortină. Lumina puternică din cortul lui făcea lumina dată de mașina lor să pară de prisos, se gândi Sue. Continuă hotărîtă, punând fața de masă pe o porțiune a portbagajului rabatabil, și vasele pe care le spălase fiind murdare din seara precedentă.

Munca ei era și mai grea din cauza aromei care venea de la corturile ce păreau confortabile. Ii amintea de miresmele apetisante din restaurantul hotelului din Alger. Judecând după aceste mirosuri părea că nu gătise Hadj.

Tatăl său aranjă locul unde să stea. Când totul fu pregătit se așezară fiecare pe câte o cutie lângă portbagaj și băură ceai fierbinte. Sue nu se simțea prea bine la temperatura care scăzuse, iar somonul rece și roșiile nu prea o mulțumeau când simțea mirosurile apetisante care venau de alături.

Tatăl său însă se bucure pe deplin de mâncarea sa și mai ceru o conservă de fructe, și după ce mai savură o ceașcă de ceai, se duse să-și fumeze pipa. Mai târziu, împachetându-și tutunul în timp ce Sue strângea masa, privea spre corturile luminate, ca un bărbat nerăbdător să fie într-o companie masculină. Sue îi cunoștea firea prietenoasă și dispoziția comunicativă pe care o avea întotdeauna când fuma o pipă.

Apoi spuse ca și cum atunci îi venise ideea:

- Uite au un foc acolo. Cred că mă duc să văd dacă au un loc liber. Sue dădu din cap şi îi zâmbi în timp ce el se pierdea în întuneric.

Oricum vroia să se culce imediat ce termina. Nu avea rost să pretindă că nu este epuizată după tot ce se întâmplase de dimineață până acum. In acest moment simțea că poate să doarmă câteva zile fără să-şi dea seama.

I-a luat ceva timp să strângă masa după care s-a spălat cu apă rece în ciuda nopții reci. Pijamaua de lână înflorată era o binecuvântare în frigul care se lăsase, şi îşi puse şi un halat gros ca să îi țină de cald, apoi se pieptănă.

Paturile pliante erau uşoare şi şi-l montă uşor pe al său. Işi revenise puțin după duşul rece. Se simțea relaxată. Când îşi întinse pătura auzi nişte paşi apropiindu-se, şi fu surprinsă că tatăl său se întorcea aşa repede. Se aşteptase să stea până târziu la taclale cu bărbații lângă foc, dar poate că şi el vroia să se culce devreme.

Se aşeză să îşi scoată sandalele. Tatăl său va veni să-i spună noapte bună. Asculta paşii apropiindu-se; auzi cum ocolesc maşina. Se pregătea să se întindă şi să îşi lase gândurile să zboare. Patul arăta îmbietor, perna moale părea perfectă pentru capul ei. Privi în sus pregătită să-şi îmbrățişeze tatăl şi îl văzu în schimb, apărând în lumină, pe Matt Wells.

Nu ştia dacă venise să verifice încă o dată poziția maşinii sau ceva de genul ăsta, dar apariția lui o făcu să sară, strângându-şi halatul în jurul ei. Părul îi flutura în vânt, iar ochii albaştri se uitară la ea, apoi în jur, întrebând cu un ton enervat:

- Ce vrei să faci?

- Mă culc. Zâmbi tăios. Te superi?

Ca răspuns îşi coborî privirea asupra patului pliant. Aplecându-se ridică pătura să nu mai atârne pe jos şi venind spre ea îi spuse:

- Ai auzit de scorpioni?

Sue păli. Ar fi vrut să pară indiferentă la afirmația lui, dar spaima ei era prea mare pentru a o ascunde. Scorpioni! Apropiindu-se de el se uită în jur alarmată, convinsă că orice piatră sau bolovan era o formă neagră care se repezea la ea, cu cleştii pregătiți, cu coada ridicată gata

să o înțepe.

Se gândea că poate nu sunt atât de mulți, când uitându-se în ochii lui văzu că are o privire de o ironie crudă.

Se încălță repede. In timpul ăsta, Matt Wells se dusese în spatele Land Roverului. Il auzi intrând înăuntru. După câteva secunde veni, luă patul şi-l puse în maşină, capul spre scaunul ei, iar partea de jos spre portbagaj.

Sue se duse să se uite şi spuse rece,

- Dacă nu sunt în siguranță să dorm afară, cum pot să îl las pe tatăl meu să ...?

- Hadj are destul loc în maşina lui pentru un pat, o întrerupse Matt. O să îi explic situația când mă întorc.

Sue se sperie.

- Tatăl meu, tocmai acolo cu Hadj!

Matt zâmbi uşor şi cu o privire răutăcioasă, întrebă,

- Speriată?

Sue îşi reveni repede. Scutură din cap şi-l înfruntă cu indiferența pe care o pierduse pentru un moment.

- De ce aş fi?

- Nu ai de ce. In lumină, trăsăturile cizelate păreau mai puțin dure. Voi fi alături. Voi ține o luminiță aprinsă.

Amintindu-şi patul gonflabil pe care se trezise mai devreme, Sue sublinie cârcotaş:

- Şi tu dormi afară. Dar presupun că niciun scorpion nu are tupeul să te atace!

De parcă ar fi vrut să o lase să se distreze puțin, privi nepăsător şi îndepărtându-se zise:

- Ne luăm măsurile de precauție de care avem nevoie.

Aruncă o ultimă privire în jur şi dispăru în întuneric. Sue îl privi depărtându-se, cu o mână încă strângându-şi halatul la gât, apoi se pregăti din nou să se culce. De pe locul ei din Land Rover era uşor să se aşeze pe pat, unde îşi mută perna la capătul dinspre portbagaj. După ce se înveli urmări umbra lui Matt Wells mişcându-se pe lângă foc, supărată pe el că o tratase aşa.

Pe la unsprezece, tatăl său veni să îşi ia lucrurile şi să îi spună noapte bună. O sărută pe obraz vesel că face ce i-a zis inginerul şi nu prea îngrijorat că o lasă singură în pustietatea întunecată a Saharei.

Cu un oftat de resemnare, ascultă sunetul paşilor lui şi mai târziu îi văzu silueta şi patul pe lângă cortul principal şi trecând pe lângă el. Incă putea să vadă o anume siluetă cu umeri laţi mişcându-se pe lângă ultimele scântei ale focului. îşi ţinu privirea fixată pe ea, până când adormi.

Işi amintea că se trezise agitată la un moment dat, dar nu văzuse decât un mic felinar portocaliu arzând în locul focului, şi aproape imediat adormi la loc.

Era dimineaţă şi ceva o trezi. Cu mâinile sub cap simţi vântul cum îi flutură printre degete şi pe lângă umeri dându-i o dispoziţie plăcută după somn. Nu vroia să îşi deschică ochii sau să se mişte. Era bine să se prefacă că este miezul nopţii şi că mai avea multe ore să se bucure de somn.

Aproape că se convisese de asta şi începuse din nou să viseze când paşii - realiza acum că sunetul pătrunsese încet în subconştientul ei - se apropiaseră de portbagaj.

Fără chef deschise ochii. Tresări când îl văzu pe Matt Wells la un pas de ea, cu scule în mână, măsurând din priviri poziţia volanului de lângă ea. Aruncă o privire albastră spre ea şi spuse,

- Nu poţi să dormi toată ziua. Avem treabă.

Toată ziua! Se uită la ceas. Abia putea să vada cât e ceasul. Se ridică şi îşi strânse halatul chinuindu-se să coboare pe lângă pat şi jos din maşină. Afară vântul o făcu să tremure în hainele ei subţiri de noapte. Deasupra, cerul era strălucitor de culoarea laptelui cu fâşii galbene

aruncând o lumină pală peste pustietatea din jur.

Sue, ciufulită şi ameţită, încă moţăia, iar Matt Wells se tot învârtea în jurul ei. Enervându-se mai tare observă cât de bine arăta în pantalonii şi cămaşa în stil milităresc. Trăsăturile lui, proaspăt spălat şi bărbierit, aveau o strălucire roşiatică debordând sănătate. Părul său cârlionţat, proaspăt pieptănat era încă ud. Il văzu de aproape când se

apleсă lângă roata din faţă.

Se ridică, se uită prin maşină şi se întoarse brusc spre ea.

- Unde sunt scările voastre de nisip?

- Scări de nisip? îl privi Sue lung, apoi se încruntă. Chiar trebuia să o întrebe tâmpenii în toiul nopţii?

Strânse dinţii şi privind în sus spre cer mormăi ironic:

- Ştiu! Nu-mi spune! Aţi venit fără ele.

- Am venit fără ele, mormăi Sue, oferindu-i un zâmbet prefăcut.

El se uită din nou la roţile înţepenite în nisip şi se îndepărtă, evident să le aducă pe ale lui de pe unde le avea.

Sue ţipă după el.

- Te superi dacă mă laşi să mă îmbrac?

- Cinci minute! îi răspunse peste umăr.

Cam atâta îi trebui să fie gata. După un duş rece, fugi să se îmbrace. In câteva secunde, îmbrăcă hainele de deşert. Tocmai se încheia la bluză când auzi paşii fermi întorcându-se.

Se pieptănă, ignorând prezenţa cu umeri laţi din oglinda maşinii. Dar în timp ce îşi netezea părul, pieptănul îi fu smuls din mână şi aruncat în valiză. Fu întoarsă brutal şi văzu două aranjamente metalice cu trepte, fiecare cam de un metru lungime.

- Scări de nisip! se răsti Matt Wells cu o privire aspră. Nu mergi în deşert fără ele. O apucă de braţ, o duse lângă roţile din spate şi aruncă câte o scară în faţa fiecăreia. Cu două de astea ieri, vă puteaţi continua drumul şi scuteaţi o grămadă de probleme. Strângându-şi buzele o privi. - Incă o oră fără apă şi aţi fi...

- Dar ai venit tu! îl întrerupse suav, deranjată de tonul lui serios.

- Puteam să nu vin. O forţă să-l privească în ochi. A fost o întâmplare să plecăm atunci, puteam la fel de bine să plecăm a doua zi.

- Venea cineva. Ridică din umeri indiferentă, respingând deliberat dispoziţia lui dură. Chiar şi aici trebuie să te găsească cineva.

Strânsoarea de pe mâna ei se mai slăbi în timp ce o trase spre el.

- Oameni mai puternici ca tine au murit pentru că gândeau ca tine, ţipă el. Ochii lui albaştri priviră într-ai ei lung, apoi dându-i drumul la mână, îşi luă ţigările. Cât timp eşti cu mine îţi vei lua toate măsurile de

precauţie.

-Să trăiţi! îl privi Sue, cu supunere falsă. Acum pot să pun ceainicul la fiert?

-Vei găsi tot ce ai nevoie în cortul ăla. I-l arătă şi trase din ţigară.

Sue nu refuză oferta de data asta. Ii era frig, şi nu avea chef să se chinuie cu aragazul portabil. In plus, era o plăcere să scape de companie. Dar când se pregătea să plece, inginerul privi spre maşină, şi se hotărî să abandoneze deocamdată treaba pentru micul dejun, şi plecă împreună cu ea.

Soarele era violet cu fâşii roşii acum. Lumina făcea pământul să arate de parcă era presărat cu o pulbere de bronz. Avea un sentiment ciudat mergând alături de el. Părea că sunt doar ei doi, singuri, în tot deşertul.

Lângă cortul lui Hadj, tatăl său tocmai arunca prosopul şi luă o cană care scotea aburi. Fugi spre el şi-l sărută pe obraz, bucuroasă de compania lui veselă după ce o suportase pe cea a bărbatului de lângă ea.

- Ai dormit bine? O îmbrăţişă. Eu am dormit ca un prunc. Intinzându-se îşi luă cana.

Sue se uită la Hadj care întorcea ceva într-o tigaie, şi avu senzaţia că fusese abandonată repede în favoarea mâncării.

Cu Matt Wells la un pas în spatele ei, se îndreptă şi ea spre bucătăria amenajată într-o parte a cortului, cu diverse ustensile pentru gătit.

Bărbatul duse platouri cu şuncă şi ouă pe masa pusă sub cort, dar Sue se mulţumi cu o cană de cafea fierbinte cu lapte condensat. Plecă să se plimbe, vrând să vadă zorii în deşert. Avea o stare euforică, avea un sentiment de libertate în această pustietate, pe care nu-l mai avusese niciodată.

Stând lângă cortul în care se lua masa, urmări cu privirea drumul cămilelor până când dispăru într-o mare de nisip şi îşi imagină o caravană de cămile cu oameni mergând pe lângă ele, formând astfel o imagine pitorească în apusul soarelui.

Zâmbind, era pierdută complet în gândurile ei până când se auziră

nişte paşi în spatele ei, iar Matt Wells apăru cu o farfurie cu ouă omletă şi o furculiţă.

- Doar cafeaua nu îţi va fi de-ajuns aici, îi zise, oferindu-i mâncarea. Simţindu-se prost că fusese surprinsă visând cu ochii deschişi, Sue
răspunse cu un ton înţepat:

- Nu sunt obişnuită să mănânc în toiul nopţii, mâncare gătită, mulţumesc.

- E momentul cel mai bun, răspunse el cu un zâmbet slab. Pe căldură o să mănânci mult mai greu. Incearcă. Vocea lui era destul de plăcută, dar privirea lui de oţel făcea să pară o comandă care nu putea fi ignorată.

Ascultătoare Sue luă farfuria şi furculiţa, tachinându-l:

- Presupun că face parte din precauţiile pe care trebuie să le luăm.

- Poţi să-i spui şi aşa. Dacă eşti hrănită şi nu eşti însetată nu vei mai leşina, iar eu voi putea face şi altceva în afară de a te învia.

- Deci rămânem tot la asta. Nu mă laşi să-mi uit prima greşeală, nu? Pentru un moment privirea albastră zbură peste bluza ei deschisă la
gât, la părul ei fluturând în vânt şi cu un zâmbet răutăcios zise:

- Nu ai ce face dacă eşti o femeie ignorantă.

- Nu-mi doresc să le ştiu pe toate, ca alţii, răspunse Sue.

Zâmbind mai tolerant, îşi băgă mâinile în buzunare şi arătă spre farfurie.

- Mănâncă.

Sue se hotărî să-i urmeze sfatul şi constată că-i era foame. Omleta, deşi se răcise repede, era delicioasă şi îşi linse buzele recunoscătoare. Matt Wells se îndepărtă de Sue şi se apropie de tatăl ei care
urmărise scena amuzat şi îi zise, privindu-l şi pe Hadj,

- Ar fi bine să scoatem maşina ta până se ridică soarele.

Cei trei bărbaţi plecară, iar Sue, îşi puse farfuria repede pe masă şi îi urmări. Tatăl ei fu intrigat la vederea scărilor de nisip, fiind prima oară când vedea aşa ceva. Inginerul îi explică rolul lor.

- Secretul este să sapi în faţa roţilor înţepenite, să pui scările, şi să

mergi pe ele.

Cu lopeţile în mână, el şi Hadj se apucară de treabă. Era o muncă înceată deoarece nisipul continua să alunece în găuri, dar după aproape douăzeci de minute, scările erau puse la locul lor şi Land Roverul era pregătit să plece.

Tatăl ei şi Hadj împingeau uitându-se mereu în spate. Sue, stând într-o parte îl privea cu interes pe Matt Wells care se urcase pe locul şoferului. Porni motorul şi îl tură treptat. Nu se întâmplă nimic.

Il tură din nou, apăsând pedala la maximum dând motorului putere maximă. Roţile tremurau şi hurducăiau, dar nu dădeau niciun semn că s-ar mişca.

Sue îşi încrucişă mâinile în linişte, satisfăcută, privindu-l pe Matt Wells cu un zâmbet ironic.

Văzând că îi urmăreşte eforturile zadarnice se întoarse şi o privi la fel de ironic Apoi coborî, trânti uşa şi se duse în spate, spunând calm:

- Chiar aţi înţepenit-o. Se pare că va trebui să o ridicăm.

Sue privi această operaţiune prin care roţile erau cumva ridicate din nisip. Din nou scările erau puse pe poziţii, dar după ce găurile fuseseră umplute. Cu cei doi bărbaţi în spate, Matt Wells se urcă din nou la volan. Porni şi încercă să facă Land Roverul să înainteze, dar cu toate că roţile se învârteau, maşina nu prea mai avea putere. Chiar dacă tură şi acceleră la maximum motorul, tot nu putu să o mişte.

Distrându-se, Sue întoarse capul într-o parte cu o compasiune ironică. Aşa merită! Simţea puţin că se răzbună pentru sperietura pe care i-o dăduse aseară cu discuţia despre scorpioni.

Coborî din nou, şi privi gânditor maşina. In timp ce bărbaţii se apropiau, îl auzi zicându-i tatălui ei.

- Poate că te împotmoliseşi, dar acum nu asta e problema ta.

- O defecţiune mecanică? spuse tatăl său îngrijorat. Ceva o ţine pe loc?

Inginerul îi făcu semn.

- Probabil o scurgere undeva. Se uită spre cerul care devenise fierbinte. Va trebui să o tractăm.

Sue văzu cum faţa tatălui său se înseninează. Ca şi ea, probabil că

nici el nu se gândise la asta. Era nerăbdător să ajute. Matt Wells, dându-şi cămaşa jos, îi dădu instrucţiuni lui Hadj ce maşină să aducă, iar tatăl ei strigă după el.

- Vin să te ajut!

Sue simţi canicula punând stăpânire pe nisip în timp ce îl privea pe Matt Wells care intra sub maşină. Era acolo de câteva minute, dar când ieşi şi se ridică, văzu că nu are nicio picătură de ulei pe el.

Se duse spre el, ignorând faptul că era adânc căzut pe gânduri şi murmură uşor:

- Ai găsit ce nu merge?

Făcu semn cu capul,

- Este o scurgere lângă carburator.

Il întrebă nepăsătoare:

- Nu ar trebui ca inginerii să ştie să repare astfel de lucruri?

- Aş putea, răspunse rece, dar trebuie să ne grăbim.

Tatăl ei şi Hadj revenîră cu Land Roverul principal, oprind puţin mai în faţă de maşina înţepenită, apoi coborîră o funie care părea foarte grea şi un cârlig de remorcare. Imediat funia fu legată de cele două maşini. Inainte să se urce la volanul maşinii lui din faţă, Matt Wells spuse:

- Trebuie tractată până la Djaba, aşa că pregătiţi-vă. Forţeaz-o la maximum până când ieşi apoi mergi uşor. Lasă-mă pe mine să o trag spre drum.

Dând din cap, tatăl său porni, iar Sue se urcă lângă el pentru a-i oferi sprijin moral. Privi funia întinzându-se pe măsură ce maşina din faţă înainta şi simţi o smucitură bruscă când îi trase înainte. Era un efort extraordinar, dar treptat, centimetru cu centimetru înaintă spre drum, huruind şi tremurând.

Aproape din nou pe pământ sigur, Sue răsuflă uşurată de dragul tatălui său. Era pe cale să izbucnească în râs datorită succesului lor când ceva se întâmplă în faţă dincolo de parbriz. Se auzi o trosnitură şi aproape simultan un ţipăt ascuţit.

Stând la locul ei concetrată asupra înaintării maşinii, Sue nu fusese atentă la Hadj care încerca să facă acelaşi lucru afară chiar în faţa lor.

Acum îl văzu învârtindu-se şi agitându-se la distanţă de parcă fusese aruncat de o rafală violentă.

Speriaţi, ea şi tatăl său se dădură jos imediat, dar nu înaintea lui Matt Wells care trânti uşa şi începu să ţipe.

- Hadj! De câte ori ţi-am spus să stai departe de cablul de tractare?

Asistentul nenorocit, cu faţa contorsionată de durere, se încovoia şi ţopăia în jur, ţinându-şi strâns o mână la subsoară. Din cablul de tractare flutura un mănunchi de sârme lângă cârligul de prindere.

Toţi se adunară miraţi, apoi după ceva timp Hadj le arătă mâna. Inginerul examină degetele şi încheietura uşor, făcându-i morală.

- Eşti norocos, spuse cercetând rana umflată. Nu e nimic rupt, dar pentru o vreme o să te chinuie rău mâna asta. Ii desfăcu uşor un nasture de la manşetă, prinse mâna şi îi încheie din nou nasturele. Ţine-o în sus până când se desumflă.

Hadj, pe care abia îl mai recunoşteai, zâmbi slab şi aprobă din cap. Din cauza ghinionului lui revenirea Land Roverului pe drum deveni ceva greu de realizat. Canicula creştea mai tare, dar inginerul întări şi fixă din nou funia şi ultimii metri se parcurseră aproape fără efort.

Cu cele două maşini pe drum, tot ce mai aveau de făcut era să strângă cortul lui Hadj, iar maşina să fie adusă lângă celelalte. Chiar dacă era încă palid, ajută fără să se plângă unde putu cu un singur braţ până când inginerul îl trimise să stea în primul Land Rover.

Sue curăţă cana şi farfuria folosind cât mai puţină apă. Tatăl său strânse mesele şi scaunele pliante şi tot ce mai putu găsi, în timp ce Matt Wells strânse cortul şi suporturile.

Când totul fu strâns îşi băgă picioarele în nisip şi strânse din dinţi gândindu-se la ce va face cu Hadj.

- Nu se va descurca pentru mult timp cu un braţ. Şi nu vom ajunge departe dacă vom sta tot timpul să vedem dacă a leşinat sau nu.

De unde stătea, aproape de cei doi, Sue se băgă în discuţie.

- Şi eu conduc, să ştii!

Cuvintele sale se pierdură în aer. Putea la fel de bine să nu deschidă gura la cât de multă atenţie îi dădu Matt Wells. Dar susţinând-o, tatăl său o luă de după umeri şi spuse despre ea cu

mândrie parentală.

- Chiar foarte bine, pot spune.

Incă ignorând-o, Matt Wells spuse:

- Este o treabă de bărbat, Craig. Ne aşteaptă un drum groaznic de trei ore. Ultimei maşini îi va fi dificil să ne urmărească pe canicula asta.

Sue voia neapărat să demonstreze că e în stare.

- Pot s-o fac. Işi ridică bărbia spre Matt Wells şi îl privi sfidător.

El dădu din cap, gânditor.

- Vom încerca, şi dacă nu va merge ... Ceea ce însemna, desigur, că nu o credea în stare. Vom lăsa o maşină aici şi ne vom întoarce după ea mai târziu.

Sue se întoarse şi plecă alături de tatăl său în timp ce inginerul se urcă îl al treilea Land Rover şi îl duse pe drum lângă celelalte. Urcându-se după ce coborî el, umbra din maşină i se păru lui Sue mai mult decât binevenită, acum când soarele începuse să ardă foarte tare. Cu ochelarii de soare la ochi, puse pălăria pe scaunul de lângă ea, şi aşteptă un semn de la celelalte maşini să pornească.

In ultimul moment, Matt Wells veni din faţă cu un bidon în mână aproape gol, îl aruncă prin geamul deschis şi spuse:

- E mai bine dacă nu ne oprim până ajungem la Djaba. Dar dacă ţi se face sete sau ai vreo problemă claxonează de trei ori.

Sue privi rece prin el, ignorându-i privirea neîncrezătoare. Era atât de sigur că va trebui să vină fuga după primul kilometru. Porni făcând zgomot puternic pentru a-l face să se abţină de la alte instrucţiuni şi privi înainte în timp ce el se întoarse pe lângă maşina tatălui ei.

în câteva minute văzu că pleacă uşor trasă de cablu, şi o urmă. începură să se simtă denivelările drumului. Mergând încet nicio groapă nu trecea neobservată, dar ţinându-se de volan, Sue reuşea să meargă destul de bine. După un timp, care părea o eternitate, denivelările dispărură, drumul devenind mai drept. Observă că maşina din faţă mări puţin viteza. Astfel scăpă de praful pe care îl făcea inevitabil pe drumul dinainte, şi putea să respire aerul curat care adia prin geamurile deschise.

Acum erau pe un drum mai drept. Putea vedea stâncile de pe

margine, şi întinderea albastră-aurie a deşertului. Maşinile din faţă menţineau o viteză bună. Se obişnui cu sarcina de a le urmări din spate, o pată mică din trei făcându-şi drum printr-o lume fără vegetaţie, o pustietate arzătoare.

Deja simţea nisipul pe pleoape, şi chiar în gură. Dar dacă asta i se părea supărător, ceea ce urma fu mult mai rău. Fiind dimineaţă, soarele încingea acoperişul maşinii, emanând o căldură sufocantă înăuntru. Devenise aproape imposibil să ţină bine volanul. Degetele îi alunecau în funcţie de denivelările drumului. Trebuia să ignore şiroaiele de transpiraţie de pe frunte şi de pe gât care o chinuiau. Reuşi să ignore şi uscăciunea îngrozitoare din gât, dar cât timp va putea rezista era o întrebare dureroasă.

După două ore, se întreba istovită dacă vor ajunge vreodată la capătul drumlui, al stâncilor, al nisipului, al aridităţii, al luminii arzătoare. Capul ei pulsa. Asculta sunetul răcoritor al apei din bidonul de lângă ea, şi îşi trecu limba uscată peste buze. Claxonul era doar la câţiva centimetri de degetele ei, dar se abţinu să îl atingă. Era ceea ce aştepta Matt Wells. Si mai bine murea decât să-l vadă venind dinspre maşina lui, cu privirea lui de "atotştiutor".

începuse să creadă că va muri de sete, când o văzu apărând pe un deal. în depărtarte, în stânga, ca o umbră a unui nor pe o mare strălucitoare, se vedea forma, verde-închis, a palmierilor. Oaza din Djaba! Triumfătoare, se uita fix spre ea cu puţina putere pe care o mai avea. Acum avea ceva de care să se agaţe. Si chiar dacă nu putea, simţindu-şi corpul că cedează; erau destul de aproape de civilizaţie pentru a nu-i păsa.

Dură puţin până ce palmierii fură destul de aproape pentru a le vedea frunzele fluturând spre cer, apoi, cu ochii spre bidonul cu apă, încetini puţin şi puse frână.

Celelalte două maşini mergeau în continuare, dar nu îi mai păsa. Luă cana care era prinsă de bidon. Privi apa cum curge în ea, un fir de argint pur. Ii căzură în poală picături transparente ca nişte perle şi începu să bea tremurând de sete.

Oh, ce bine e! Divin! Lichidul rece calmându-i şi mângâindu-i

gâtul zgâriat de nisip. Vroia să bea fără oprire, cană după cană, dar bunul-simț îi spuse să bea încet.

După a doua porție, era minunat, mai ales după tortura ultimii părți din drum. După a treia porție era gata să pună înapoi capacul.

Intinse mâinile spre volan, şi avu un şoc văzând cât de departe ajunseseră celelalte două maşini. Dar nu trebuia să intre în panică. Coborau un mic deal aproape de oază. Când vor ajunge acolo vor vedea că vine şi ea în urmă.

Reîmprospătată, deşi epuizată fizic, când porni din nou începu să privească interesată în jur. Drumul părea că urmează o vale stâncoasă. Pe margine erau copaci cum nu mai văzuse niciodată, foarte răsuciți şi deformați, de parcă nisipul şi vântul le dăduse forma. Lângă stânci erau grămezi de tufişuri țepoase. Erau şi flori! Se desfăta privind florile galbene ale ierbii-untului, petalele lor larg deschise aveau nervuri maro.

Apropiindu-se de oază, palmierii păreau cam urâți. Văzu Land Roverele parcate la umbră. I-a luat ceva timp să treacă de drumul cu pietriş, şi când în sfârşit ajunse, oamenii se mişcau de parcă fuseseră acolo de câteva ore.

Tatăl ei făcea plinul dintr-un bidon înalt de fier de pe marginea drumului. Cămaşa lui era udă, dar arăta mai mult înveselit de drum decât obosit. Ii făcu cu mâna când se întoarse. Matt Wells, părea într-o formă perfectă - cum altfel? Se apucase să repare maşina şi îi aruncă o privire cercetătoare când trecu pe lângă el şi vorbi pe jumătate zâmbind:

- Bravo!

Sue merse în parcare. Coborând, spuse repede, încercând să-şi ascundă oboseala dar fără succes:

- Ce e o mică plimbare în mijlocul zilei?

Părul ei atârna în şuvițe umede, pielea şi hainele erau pline de praf, simțea că nu arată deloc bine, iar privind în jur, văzu o priveliştе mizerabilă.

Fața sa părea îngrozită în timp ce privea scena din jur, case pe jumătate dărâmate, adăposturi pline de nisip. Printre ruine erau capre,

cu picioare ca fusele, care păşteau leneşe, şi în spate, o figură ciudată cu robă care mergea pe un drum prăfuit târşâindu-şi picioarele.

- Bine ai venit în Djaba! spuse tatăl său, care trecuse peste dezamăgire, dar o înţelegea pe a ei. Este o oază abandonată.

- Abandonată? întrebă.

- Avea rol de refugiu pentru vechii locuitori ai Saharei, explică Matt Wells, ca şi cum el ar fi ştiut asta tot timpul.

- Dar apare pe hartă! îi spuse Sue.

- Nu e nicio diferenţă, spuse ştergând o piesă de ulei Toate sunt trecute. Aceasta chiar are câţiva locuitori rămaşi, în principal familii. într-un an sau doi va fi probabil din nou un sat prosper.

- Oh, mulţumesc! spuse Sue aruncându-i o privire rece. Era bine să fi fost acum!

Era un singur lucru bun în toată scena deprimantă, şi acesta era un ochi de apă în spatele palmierilor, o baltă, sau un şir de bălţi pline cu un lichid sclipitor şi adâncimi albastre ca de safir, ca ale mării. Sue se uita fix la ele.

în acest timp, tatăl său era preocupat cu propriile lui gânduri. întorcându-se spre el, îi urmări privirea spre o alee plină de agitaţie, îndepărtată, care părea să fie principala sursă de viaţă în sat. Când ajunse din nou lângă el, spuse meditativ:

- Nu cred că trebuie să subevaluăm prea mult Djaba, Sue. Trebuie să fie nişte meşteşugari pe aici. De obicei femeile au unele îndeletniciri. Nu-i aşa, Matt?

- De obicei cele mai bune într-un loc ca ăsta, spuse Matt Wells, cunoscător.

Evident încurajat de cuvintele lui şi de înfăţişarea cu văl care stătea în faţa unei uşi, cu nerăbdarea lui de adolescent, tatăl său se îndepărtă, spunând:

- Cred că mă duc să cercetez. Nu se ştie niciodată!

Matt Wells se întoarse spre asistentul său care căuta printre nişte scule cu mâna bună.

- Du-te cu el, Hadj, şi ajută-l cum poţi.

Sue privi silueta subţire în kaki care îl urmă pe tatăl său, apoi îşi

îndreptă din nou atenția spre baltă. Era nerăbdătoare să exploreze posibilitățile de comerț chiar ea, dar deocamdată era preocupată de starea ei jalnică. Priveliştea apei nu păruse niciodată atât de îmbietoare ca acum. Văzu câteva haine uscându-se pe stânci în spatele primei bălți aşa că puteai să faci baie. Dar ca să fie sigură, se întoarse spre Matt Wells şi îl întrebă:

- Pot să mă duc să fac o baie?

Inginerul îi aruncă privirea lui ironică.

- Ți-ai câştigat dreptul, spuse.

Sue îşi ridică bărbia, conştientă de înfățişarea ei murdară. Apoi se îndepărtă iute printre copaci.

Era încântată de baltă. Palmierii aplecați se reflectau în suprafața strălucitoare. Pe insulițele verzi din jurul apei pâlcuri de flori galbene marcau drumul. Stâncile urcau şi coborau lăsând să se vadă un alt ochi albastru înconjurat de flori de dafin roz înmuguriți şi între palmieri erau pâlcuri de lavandă înflorită.

In umbra răcoroasă, Sue simți că oboseala de dimineață dispare. Inhală aerul înmiresmat de parcă ar fi băut vin, şi se apleca spre flori de parcă erau pietre prețioase presărate prin iarbă. Vârându-şi un picior în apă simți răcoarea ei binefăcătoare.

Nerăbdătoare îşi dădu jos cămăşa şi fusta safari. Probabil că ar fi fost bun un costum de baie, dar chiloții şi sutienul cu flori erau la fel de bune îşi spuse veselă, simțind apa rece pe pielea ei încinsă.

înotând, privind frumusețea palmierilor de deasupra ei, ascultând liniştea micului paradis tulburată doar de freamătul muzical al pârâului, şi de bălăceala ei, simțea că visează.

Părul ei curățat de praf, strălucea în şuvițe aurii, iar pielea ei arăta din nou uşor bronzată. Ieşi pe margine pentru a simți din nou soarele pe brațe. Se plimba să vadă şi celelalte locuri când dintr-o dată apăru o siluetă în spatele stâncilor. Ea era uimită, dar bărbatul cu robă care arătând ca o sperietoare de ciori, care venise să adune hainele, se sperie pur şi simplu. Cu ochii ieşindu-i din orbite, îşi ridică mâinile şi dispăru urlând.

Sue se amuză. Probabil că el crezuse că este o sirenă sau ceva de

genul ăsta?

Uită repede de el descoperind împrejurimile, dar peste câteva minute o altă siluetă apăru printre palmieri. De unde privea ea apa curgând printre stânci, îl auzi pe Matt Wells spunând poruncitor,

- Susan! Vino aici!

Sue se îndreptă spre el cu grația fără jenă specifică tinerilor moderni. El îi privi silueta subțire, apoi privind cerul spuse,

- Când am spus să faci o baie nu m-am referit să faci striptease.

- Ei bine, cum altfel credeai că fac baie? îmbrăcată? îl întrebă retoric. Si ce am făcut rău? Se uită în jos la ea uimită. - în comparație cu unele fete de la piscina Hotelului Francez sunt foarte îmbrăcată.

- Aici nu eşti, spuse Matt Wells, trăgând repede un prosop în jurul ei. Arătând ce arăți tu e o insultă la modul lor viață. îi puse sandalele să se încalțe, şi aruncându-i hainele în brațe, o împinse înaintea lui cu un ordin ascuțit. îmbracă-te!

Sue mergea târşâindu-şi picioarele înaintea lui, privind ea acum cerul, cu un aer ofensat. Ce dulce ar fi viața fără Matt Wells care impunea reguli la fiecare cinci minute!

El îi ținea prosopul în jurul umerilor, în timp ce se îndreptau spre maşini, stătu lângă ea până se urcă în Land Rover, şi trânti uşa în urma ei. Nu erau geamuri în lateral, dar prin parbriz îl vedea stând cu spatele la maşină, fumând o țigară şi păzind-o în timp ce se schimba.

Se îmbrăcă fără grabă, profitând la maximum de sentimentul minunat de prospețime pe care îl avea, dându-şi cu pudră de talc parfumată. Cu îmbrăcămintea curată, cu părul uscat şi pieptănat şi din nou moale, se simțea foarte bine. Nici chiar Matt Wells nu-i putea strica buna dispoziție de a fi din nou complet feminină.

Veni să îi deschidă uşa şi dându-i mâna să coboare, o privi încet şi spuse:

- Aşa mai merge.

Sue îl privi şi ea, încântată că îi putea atrage atenția. Stând apropiați, ea îl privea în ochii albaştri care o analizau. Avea un mic zâmbet răutăcios, probabil din cauza parfumului ei seducător.

Ar fi vrut să se ducă lâng el unde lucra din nou la maşină, dar

vederea tatălui ei şi a lui Hadj întorcându-se din sat îi distrase atenția. Se duse în grabă spre ei nerăbdătoare, cu părul fluturând.

Hadj îi zâmbi. Tatăl său, mulțumit de el însuşi, şi neobservându-i înfățişarea strălucitoare, arătă spre drumul de unde tocmai se întorcea.

- E chiar o metropolă prosperă acolo. Uită-te la asta!

Ii arătă un pachet şi desfăcându-l Sue exclamă încântată:

- Un caftan!

Era chiar frumos, dintr-un amestec de materiale, verzi, aurii, brodate cu fire argintii şi colorate. In timp ce ea îl admira, tatăl său explică:

- Nu aveau decât vreo două în mână, dar cu ajutorul lui Hadj le-am spus că vreau să cumpăr tot ce au. Au zis că s-ar putea să strângă vreo şase până diseară.

- Minunat! zâmbi Sue, înfăşurând obiectul cu atenție. Lucruri de astea puteau căra uşor în maşină, şi era îmbucurător că prima oază nu era o ocazie irosită până la urmă.

Acum gândindu-se la masă, se întrebă dacă nu ar trebui să ajute şi ea dar Hadj, apărându-şi atent locul lângă inginer, nu vroia să intervină nimeni în prepararea mesei. Văzând că mâna lovită a algerianului se reface repede, plecă şi se duse să pregătească masa pentru ea şi tatăl său la maşina lor. Celelalte două maşini erau la umbră şi aveau corturile ridicate.

Matt Wells le trimise câte un scaun. întinzându-se pe ele după aceea, trândăviră în căldura după-amiezii. Privind de sub umbra palmierilor, Sue asculta sunetele satului adormit; un țipăt în depărtare, zgomotele copiilor care se jucau în curțile umbrite, lătratul unui câine.

Tatăl său, mulțumit de treaba făcută dimineață, se gândea să îşi întindă patul sub copaci pentru odihna de după-amiază. înainte de asta Sue îl convinsese să-şi schimbe hainele. Când termină de îmbrăcat şi se aşeză pe pat, Sue adună hainele murdare şi se îndreptă spre apă.

Să spele cu apă rece era ceva nou pentru ea, dar era eficient, hainele erau stălucitor de curate cu un efort minim. După ce le stoarse, le întinse la soare şi le netezi. Trecuse ceva timp de când venise aici. Când se întoarse la maşini, tatăl său dormea de mult. Scaunele de lângă

corturi erau libere. Stia că Matt Wells terminase de reparat maşina înainte de masă, dar totuşi se aştepta să îl găsească prin preajmă.

O vreme privi curmalele aurii din palmieri, frunzele lor verzi-galbene şi trunchiurile solzoase. Tatăl său încă dormea. în jur era linişte, nu se auzea decât zumzăitul insectelor şi ea se hotărî să facă o plimbare.

O luă pe drumul care înconjura satul, privind ruinele unor case ciudate. Unele aveau acoperişuri cu pietre ţepoase în vârf, altele erau înconjurate de coloane cu găuri până sus. Se uită la priveliştea din jur prin deschiderile în formă de arcade, în cea mai mare parte plină de verdeaţa specifică oazelor. în timp ce privea un peisaj cu smocuri de iarbă şi copaci care se întindeau în depărtare, văzu două siluete - inginerul şi Hadj.

Curioasă, îşi schimbă drumul şi se îndreptă către ei. Când ajunse, Hadj ţinea o bară în poziţie verticală. Matt Wells stătea nu prea departe de ea şi se apleca să se uite printr-un instrument pe un trepied.

Sue se gândi puţin şi întrebă:

- Ce faci?

Inginerul întoarse capul apoi, ridicându-se, îi răspunse în termeni tehnici:

- Aliniem pilonii canalelor de alimentare la sat.

- Ce înseamnă asta? zâmbi Sue.

Cu un mic zâmbet ridică din umeri şi deveni şi mai tehnic:

- Când vom face reţeaua principală să meargă va trebui să o conectăm aici.

- Totul e foarte clar, zise Sue. Electricitatea va face din Djaba o oază prosperă din nou?

- Probabil, apoi se aplecă să privească din nou împrejurimile.

Sue îşi plimbă privirea peste gâtul lui bronzat şi spre părul negru cârlionţat deasupra cămăşii kaki-deschis. Niciodată nu se gândise la vârsta lui, dar bănuia că are în jur de trezeci şi doi-treizeci şi trei. După o vreme întrebă:

- Pot să mă uit şi eu?

Se ridică din nou şi spuse:

- Te rog.

In timp ce se apleca, veni şi el şi explică:

- Vezi crucea de pe nivelă? Trebuie să o centrăm pe mira lui Hadj. Sue învârti un timp, apoi apuse triumfătoare:

- Aşa?

Văzu cum zâmbeşte spunându-i, privind şi el:

- Nu e rău!

- Dar nici bine. Il privi neîncrezătoare, în timp ce se ridica.

Apoi îi zise:

- Cu o citire ca a ta pilonii vor fi la fel de drepţi ca turnul din Pisa. Sue bufni în râs. Ii plăcea conversaţia ironică. Dar nu dură prea mult. Matt Wells se aşeză din nou deasupra trepiedului şi spuse amabil:

- Lasă omul să îşi facă treaba, vrei? Trebuie să profităm cât putem de după-amiază, până se întunecă.

Cu toate că îşi dăduse seama că nu era dorită, Sue plecă destul de bine dispusă. Măcar nu ţipase la ea de data asta. Şi ştia ce vrea să spună cu întunericul. Aici se lăsa repede şi era doar un asfinţit rapid care lega ziua de noapte.

Aranja din nou cutiile şi lucrurile din Land Roverul lor, când cei doi se întoarseră în tabără. Pe cerul roşu începură să apară stelele. îl văzu pe Matt Wells ducându-se la masa din cortul lui să lucreze, iar Hadj începu pregătirile pentru masa de seară.

Se gândi dacă nu cumva Hadj refuza orice ajutor pentru a-şi păstra secretele culinare. Gătea foarte bine, şi, cu ochii lui negri puţin răutăcioşi, servea masa cu siguranţa celui care e conştient de calităţile sale.

înţelegând că ea şi tatăl său vor cina în cortul principal unde fuseseră aşezate împreună două mese, asculta conversaţia bărbaţilor. Matt Wells descria nişte metode de testare pentru a măsura stabilitatea terenului înainte de a construi pilonii. Zâmbi afectuos în sinea ei de atenţia avidă a tatălui său. întotdeauna era interesat de tot ce auzea. Câteodată credea că are un creier ca un burete care vroia să absoarbă tot. Nu îşi amintea întotdeauna tot ce i se spusese, şi de multe ori

răstălmăcea tot când vorbea despre asta mai târziu, dar pe moment era întotdeauna deplin captivat.

Când terminară masa observă că bărbații, inclusiv Hadj, îndreptându-se fiecare în altă direcție, lasară masa plină de vase murdare. Le strânse repede, nefiind derajantă de asta. Aici nu trebuia să economisească apa, şi îi făcea plăcere să vadă toate vasele că strălucesc din nou, aşezate la locul lor din cutii în maşină; şi că ibricul este curat şi lustruit.

Când termină treaba, se duse la Land Rover găsindu-l pe tatăl său încântat. O figură învăluită cu ochi negri îi adusese restul de caftane. Ținuse mâna pictată întinsă, până i se dădu suma corectă de dinari apoi cu un semn de mulțumire dispăru rapid, şi îți puteai da seama că zâmbea în întuneric.

încântat, tatăl său o privea în timp ce Sue lua fiecare obiect să admire, la lumina maşinii, amestecul perfect al culorilor şi lucrătura superbă. Când se duse în față să facă socoteli, ea le luă pe rând să le probeze oglindindu-se într-o fereastră întunecată. Cum se întâmplă de obicei când trebuie să alegi, ea prefera culorile şi modelul primului caftan pe care îl văzuse.

Se duse în spatele maşinii unde îl pusese cu atenție pe un raft, îl desfăcu şi şi-l puse. Zâmbi nesigură la reflecția din geam. Deşi părul ei blond părea că este insignifiant lângă strălucirea caftanului, culorile vii şi lucrătura argintată îi confereau un aer exotic.

Se învârti sub copaci, bucurându-se de sentimentul pe care i-l dădea caftanul, apoi simțind nevoia să fie admirată, începu să valseze veselă spre cortul lui Matt Wells.

îl găsi dezbrăcat până la brâu bărbierindu-se în oglinda maşinii. Se întorse în timp ce ea apăru în spatele lui. După ce o privi, se duse în spate să-şi spele fața de săpun.

- îți place? întrebă, răsucindu-se spre el.

- Pe tine? Nu, răspunse.

- De ce nu? întrebă indispusă.

- Pentru că nu eşti arăboaică. Continuă să se bărbierească.

Sue observase în Alger bărbații europeni privind frumusețile cu

ochi negri. Gândul o făcu să-i răspundă arţăgos,

- Dezamăgit?

Se simţea dintr-o dată jignită, şi aşezându-se în faţa lui, se uită spre sat, unde se vedeau siluete cu văluri prin luminile slabe. Poate ar trebui să fac schimb cu una de acolo?

îi aruncă o privire în timp ce mânuia aparatul de ras. Cu un zâmbet răutăcios spuse:

- Poate ar fi mai ascultătoare.

Sue plecă de lângă el. Toată ostilitatea dinainte revenise în ciuda momentelor de după-amiază.

- Mai uşor de comandat, vrei să spui! remarcă ea, îndepărtându-se cu capul sus. Noi, fetele din vest am terminat de mult cu stăpânii şi sclavii.

în graba ei de a se depărta de el, uită să-şi ridice caftanul deasupra gleznelor, şi aproape căzu împiedicându-se. Revenindu-şi, aruncă o privire în urmă să vadă dacă fusese martor la plecarea ei ruşinoasă, şi îi văzu zâmbetul răutăcios cu care îi spuse:

- Ai grijă! Iese la iveală emanciparea!

Ce glumeţ! Ii aruncă un zâmbet şi plecă mai departe. Când te gândeşti că fusese pe punctul de a se simţi prietenoasă faţă de el, după-amiază!

Il lăsă bărbierindu-se în continuare, dezbrăcat până la brâu, iar când se întoarse la maşină şi îşi dădu jos caftanul observă pentru prima oară aerul rece, şi îşi luă un pulover din lână.

Tatăl său, terminase treaba, şi îşi pregătea încet pipa. Gânditor, se îndreptă spre focul pe care Hadj îl făcuse în faţa cortului principal. Sue stătu afară cât de mult putu, aranjând şi rearanjând lucrurile în Land Rover, cosând un nasture la o cămaşă a tatălui său şi o fâşie ruptă la pijamaua sa. Dar la sfârşit, cu degetele îngheţate, se îndreptă şi ea spre căldura focului.

Din întuneric, văzând un loc liber lângă tatăl său, se duse spre el cu indiferenţă de parcă se simţise chiar bine singură şi se hotărîse tocmai acum să se alăture grupului. Văzu că Matt Wells lucra la masa lui din cort. Pregătindu-se să se aşeze nu rată privirea pe care i-o

aruncase şi nici modul în care privise puloverul ei de lână şi fusta scurtă. Aha, deci acum îi plăcea! Ridicându-şi bărbia un pic mai sus, se aşeză. Ei bine, cui îi păsa ce credea el?

Ascultă discuţia tatălui său cu Hadj despre sistemul universitar din Algeria. Asistentul inginerului nu stătea jos, dar se aplecase deasupra focului, răsucindu-se în mod ciudat şi aruncând frecvent priviri ascunse spre sat, în timp ce continua conversaţia. Era fascinant să-l asculţi vorbind în engleză. Parcă cânta, întrerupând cuvintele înainte de a le termina şi zâmbind adesea.

Subiectul se întoarse la potenţialul de petrol din Sahara, iar privirea lui Sue se îndreptă puţin în lateral spre cort. Putea să vadă, fără să dea impresia, cum lumina şi umbra cădeau pe silueta care lucra la masă, subliniind faţa proaspăt bărbierită, cămaşa în stil milităresc croită perfect, şi în plus în seara asta o cravată potrivită, deschisă la culoare.

Il privi până când Matt Wells se întoarse. După ce îşi strânse hârtiile,

luă un pachet de ţigări şi se îndreptă spre foc. Stând în picioare lângă el,se alăură discuţiei celor doi, iar în răstimpuri trăgea adânc din ţigară.

Când focul deveni doar o grămadă de tăciuni roşii, iar conversaţia aproape se terminase, Sue îl auzi pe tatăl său ridicându-se. întinzându-şi picioarele, spuse vesel inginerului:

- Cum e cazarea pe aici, Matt? Trebuie să fie un loc în care oficialităţile în vizită se pot caza.

Matt Wells aprobă.

- Sunt nişte locuri spre capătul satului. Aruncându-şi ţigara în foc, îşi băgă mâinile în buzunare. Putem merge să aruncăm o privire dacă vrei?

- Bine! Când se ridică tatăl său, se ridică şi Sue. Mergând în spate, îl urmară pe inginer şi pe Hadj spre luminile slabe din spatele palmierilor.

în sat, Sue merse pe lângă cea mai populată alee. Simţi o multitudine de mirosuri ciudate; de ierburi gătite, tămâie care arde, piei de animale uscându-se pe ziduri de chirpici şi praf din mici grămezi de cereale care erau pe jos la fiecare pas. Prin lumina slabă putea vedea siluetele cu văluri mişcându-se sau stând lângă uşi.

Când se terminară casele de chirpici, văzu un grup, trei sau patru poate, de ceea ce păreau un fel de colibe.

Matt Wells îi conduse spre cea mai puţin dărâmată din grup şi împinse uşa. Aprinse bricheta şi intră înăuntru. Urmându-i pe ceilalţi, Sue văzu în întuneric o podea murdară şi prăfuită, într-o parte un cadru din lemn ce vroia să fie un pat, iar pe cealaltă parte un scaun ce părea o căpiţă de paie.

Tatăl său aruncă o privire în interiorul care mirosea a mucegai, apoi ieşind spuse cu un zâmbet timid:

- Cred că mă voi mulţumi din nou cu maşina lui Hadj în noaptea asta.

Hadj îl urmă afară zâmbind. Sue nu se întoarse cu ei. îşi amintise că dacă va alege maşina tatălui ei va dormi din nou lângă cortul lui Matt Wells. Vrând să dovedească că dorea să evite asta, se uită în jur şi

spuse
indiferentă:

- Oh, nu ştiu! Dacă îl aranjez puţin poate fi acceptabil. Va fi bun pentru mine.

Ceilalţi plecaseră, dar Matt Wells se întoarse şi spuse:

- E numai al tău.

Işi stinse bricheta şi ieşi. Sue rămase pe întuneric. Treptat reuşi să vadă forma unei ferestre în spatele colibei. Văzu lumina pală reflectându-se slab pe podea. Văzu cu coada ochiului ceva care se mişca în colţ. Se holba, iar nervii ei, încordaţi la maximum şi o ţintuiau în loc. Ce se mişca acolo? Putea fi o bucată de iarbă mişcată de vânt. Dar putea fi .... ceva cu picioare ... cu ochi.

Nedorind să afle, se întoarse, chinuindu-se să-şi stăpânească ţipătul pe care îl avea în gât, şi împiedicându-se ca o nebună în întuneric, fugi spre uşă. O siluetă intrase şi stătea acolo. Prea speriată ca să îi pese dacă era Matt Wells şi nu tatăl său, se aruncă în braţele lui şi se agăţă de el uşurată.

Trecu un moment lung până îşi dădu seama că era în braţele lui Matt Wells. Se uită în sus să-l vadă şi îl auzi spunând batjocoritor:

- Te-ai răzgândit?

Simţindu-se prost, Sue spuse stângaci, încercând să împrumute din umorul tatălui ei:

- Cred că mă voi mulţumi şi eu cu maşina în seara asta.

Cu braţele în jurul gâtului lui, simţi trupul lui musculos lângă ea. Faţa lui era aproape de a ei, şi simţi mirosul loţiunii lui după ras. In acel moment, nu vroia decât să rămână în braţele lui. Totuşi, realizând că nu mai avea niciun motiv să stea agăţată de el, se depărtă şi el cu un mic zâmbet amuzat, dar înţelegător faţă de starea ei nervoasă în întuneric, se întoarse să închidă uşa.

Sue nu aşteptă. Se grăbi să-l prindă din urmă pe tatăl ei, care se întorcea spre sat. Matt Wells îi ajunse la mijlocul aleii. Era sigură că Hadj e cu ei, dar când ajunseră la maşini nu se vedea nicăieri.

Tatăl ei, ştiind că vor pleca a doua zi în zori, de-abia aştepta să se culce. Ii spuse noapte bună inginerului şi îmbrăţişând-o rapid pe Sue

se îndreptă cu păturile în brațe spre mașina lui Hadj.

Sue plecă şi ea spre patul ei. Dezbrăcată în maşină, văzu că locul ei mic era luminat slab de focul din fața cortului lui Matt Wells. întinsă sub stele, putea simți bătăile inimii, iar somnul nu veni aşa de repede pe cât şi-ar fi dorit.

Capitolul 5

Freamătul palmierilor mişcați de vântul dimineții o trezi. Peste frunzele lor negre, stelele dispăreau pe un cer roşiatic-deschis. Putea auzi activitatea matinală din jurul corturilor. îmbărbătându-se ieşi în frig. Singura consolare că se trezise la ora asta, îşi spuse spălându-se repede şi ducându-se după haine, era că va bea delicioasa cafea a lui Hadj - mireasma pe care o simțea chiar acum - mult mai devreme.

îl întâlni pe tatăl său, strălucind de la apa rece, îndreptându-se spre cortul unde se pusese masa. Sue îl îmbrățişă pentru că arăta atât de frumos în hainele lui curate şi merseră împreună.

Hadj, cu şorțul lui alb, avea un aer vioi şi părea că nu îl mai deranjează brațul.

Matt Wells îşi strângea hârtiile, punându-le în geantă. îi ținu scaunul lui Sue să se aşeze şi apoi împreună cu tatăl ei analizară harta.

Mai târziu când strânseră corturile, şi cele trei maşini fuseseră aliniate pentru plecare, veni la maşina tatălui ei pentru a afla cine va conduce, spunându-le că ar putea să meargă până la amiază, şi apoi din nou după câteva ore de pauză.

Sue era la volan. Nu se mută. Dacă traseul din dimineața asta va fi dificil, atunci ar prefera ca acest efort să îl facă ea, nu tatăl său.

Matt Wells privi intrumentele de pe bord, verifică uşa lui Sue, apoi se duse la maşina lui şi porni în viteză. Sue îl urmă. Măcar vor merge cu viteză în dimineața asta, în loc să se târâie cu o maşină stricată în grup.

Drumul caravanelor se depărta de sat spre palmierii care creşteau mai rar aici. Praful de la maşinile din față începu să crească. Se gândi la Hadj care era în spate unde fusese ea ieri, întâmpinând praful de la ambele maşini.

Continuară să meargă aproape toată dimineața, oprind doar o dată la un lanț de stânci, unde era un mic izvor, un oued, cum îi spusese Hadj, care despărțea zona în două. Spre amiază, după ore întregi de condus într-o lumină orbitoare, ajunseră într-o oază mică, prea mică, află Sue, ca să aibă un nume, dar dacă ar fi trebuit să o facă i-ar fi zis Perfecțiune.

Văzu încântată un lac, de un albastru strălucitor până la fund, şi lângă el un pâlc de palmieri, înalți şi drepți, care nu semănau deloc cu cei amărâți din Djaba, care erau aplecați într-o parte. Nisipul era fin, făcând stâncile din depărtare să pară nişte sculpturi negre în lumina albă a soarelui. Liniştea plutea în jur ca un văl. In Londra, dacă cineva i-ar fi spus "oază", aşa ceva şi-ar fi imaginat.

Parcară maşinile şi aşezară masa la umbră, Sue aranjând fața ei de masă şi vasele din porțelan înflorate pentru ea şi tatăl ei, Matt Wells şi Hadj mulțumindu-se cu cănile şi vasele emailate. Inginerul şi asistenul său nu zăboviră prea mult la masă. Când strânseră totul la loc, căutară instrumentele şi se întoarseră spre zona stâncoasă.

Inainte să înceapă, Matt Wells spuse:

- Trebuie să fac nişte teste aici, Craig, aşa că poți să te odihneşti puțin. Lui Sue îi spuse, fixând-o cu privirea lui albastră care părea de oțel:

- Stai departe de zona de lucru în după-amiaza asta.

Sue, îi aruncă o privire dulce, dar când se depărtă se uită după el furioasă. Nu putea să fie simpatic prea mult timp, nu? De parcă ei i-ar păsa unde se ducea el cu instrumentele lui vechi şi plictisitoare!

Mai târziu, când tatăl său spuse că vrea să facă o baie, ea se decise să se plimbe. Şi dacă se va întâlni cu domnul Maestru, cu atât mai rău! Nu era el stăpânul deşertului.

Deşi se împrospătaseră stropindu-se cu apa din bidoane, ştia că tatăl său îşi dorea foarte tare să înoate. întinzându-i un prosop, plecă.

Lacul atenua căldura aşa că era destul de plăcut, dar numai în apropierea lui. în jur erau multe tufişuri de astea, asemănătoare cu palmierii pitici. Se plimba zăbovind de la unul la altul, atingând cu mâna frunzele şi ascultându-le foşnetul. Paşii o duceau aproape de

stânci. Ştia asta, şi totuşi nu vroia să facă altceva.

Când se apropie, se aştepta să audă voci, dar nu auzi nimic. în liniştea de aici, sub cerul liber, părea că bătăile inimii întregii lumi s-ar fi oprit. în aer se simţea doar căldura.

Merse, aşteptându-se să ţipe cineva la ea în orice moment. Liniştea continua să îi pulseze în urechi. Merse atentă prin pietriş spre partea cealaltă şi găsi ... nimic. Numai kilometri şi kilometri de nisip cât vedeai cu ochii. Nu era nici urmă de Matt Wells sau Hadj.

Sue privi în jur, încurcată. Poate că au mers în jur cumva spre cealaltă parte a oazei. Ciudat că nu îi văzuse. încerca să găsească urmele paşilor lor. Ei bine, măcar se plimbase.

Tocmai vroia să se întoarcă spre lac, negăsind nimic interesant aici, când zări un băţ mic cu un steag roşu. Era înfipt în nisip în depărtare.

Sue se uită din nou în jur şi se îndreptă spre el. Oriunde s-ar fi dus bărbaţii era evident că încă mai lucrau aici - ochii ei liliachii se luminară - şi din moment ce ajunsese aici putea măcar să vadă ce făceau. Pe măsură ce se apropia văzu un alt steag mic roşu la ceva distanţă de primul. Intrigată merse mai departe.

Primul semn despre ce avea să i se întâmple în următoarele secunde ajunse la urechile ei într-un iureş de zgomote care sfâşiară liniştea învăluitoare. Cu nervii dintr-o dată încordaţi la maximum, nu avu timp să se întoarcă. Tot ceea ce putea desluşi, fiind şocată, erau nişte paşi fugind prin nisip spre ea, apoi fu ridicată de la pământ cu o forţă care îi tăie răsuflarea.

în timp ce se zbătea împotriva trupului musculos, întrebând disperată ce se întâmplă, pământul începu să se mişte sub ei. Se auzi un zgomot înăbuşit şi aerul fu imediat plin de praf. începură să cadă fragmente de stânci. Prinsă sub umerii laţi, Sue le auzi răpăind în capul şi pe cămaşa lui Matt Wells.

Pe jumătate sufocată, aşteptă ca zgomotul să se oprească, apoi încercă să se mişte în timp ce se aşezau ultimele bucăţi. Ar fi fost o uşurare să ia o gură de aer, dar trupul care o ţintuia jos nu vroia să se mişte. Se chinui să ridice capul, văzându-l pe al lui Matt Wells jos sub al ei. Cu faţa severă aproape de a ei, o ţinea aproape de el într-o

mănuşă de fier. Se zbătu din nou, îndreptându-şi furia spre el, când bubui a doua explozie, aceasta fiind mai departe, iar dărâmăturile zburau mai departe şi se terminară mai repede.

Se chinuia să se ridice. Când căzu ultima bucată de stâncă se ridică în picioare printr-o mişcare sălbatică. Inginerul era tot încordat. Işi mută privirea de la ea spre Hadj care venea din spatele şirului de stânci cu un dispozitiv de detonat, şi se răsti la el:

- De ce dracu nu ții ochii deschişi?

Indepărtându-se, se duse să adune ceea ce păreau instrumente de măsurat sunetul dintr-o scobitură de protecție săpată în nisip. Intorcându-şi din nou privirea, se răsti la asistent:

- Du-o înapoi la maşină şi aşteaptă-mă acolo.

Sue, simțindu-se prost, întâlni privirea lui Hadj. Neputând sta prea mult serios, şi ştiindu-i firea sălbatică, o privi prefăcându-se compătimitor în timp ce-i puse un braț după mijloc. Incercând ea însăşi să vadă partea nostimă, îl privi cu un licăr slab în privire şi merse aplecându-se puțin spre el.

Ajunseseră doar de câteva minute la lac, când apăru Matt Wells. Ii dădu lui Hadj intrumentele şi le împachetă pe ale lui. Când termină se întoarse să o privească pe Sue, care se pieptăna, şi cu o urmă de umor în ochii lui albaştri în timp ce-i întâlni pe ai ei, întrebă,

- Eşti bine?

Sue îşi frecă umărul care o durea şi se strâmbă.

- In afară de brațul şi piciorul rupte, sunt bine!

Atunci apăru tatăl ei din direcția maşinii lor, împrospătat după baie şi întorcându-şi privirea spre Sue, întrebă:

- Ce s-a întâmplat? Am auzit bubuituri de aici.

- Câteva mici teste sonice de pământ, spuse Matt Wells. A trebuit să facem un salt periculos. Fata ta are talentul să nu asculte ordinele şi să caute probleme.

- Ai început să afli ceea ce am aflat eu acum zece ani, răspunse tatăl, chicotind.

Ignorând că făceau haz pe seama ei, Sue îşi pipăi spatele să vadă dacă este întreg. Obervându-i mişcările greoaie, Matt Wells spuse

amuzat:

- Ca să arăți că nu te simți rău, poți să mergi în față cu mine, în după-amiaza asta, şi scapi de praf.

Sue nu ştia de ce inima ei parcă plutea la cuvintele lui. îşi ridică bărbia şi uitând toate durerile, răspunse prompt cu acelaşi ton senin:

- Accept oferta ta.

îi zâmbi şi se duse să deschidă uşa Land Roverului său pentru ea. Aşteptă până ce tatăl său se aşeză la volanul maşinii lor, apoi se urcă.

Interiorul era asemănător cu al lor, deşi observă lucrurile de lux de aici - un aparat de încălzire pentru diminețile reci, curele din piele pentru bagaje, şi fâşii de lumină fluorescentă, pentru a menționa doar câteva.

Mai erau şi lucrurile personale; o cravată strânsă lângă nişte mănuşi de piele pe bord, şi un pulover din lână aruncat pe spătarul scaunului, care o tulbură într-un mod ciudat când îl văzu. Fumul de țigară se amesteca cu alte mirosuri specific masculine.

Venind din spate, unde verificase dacă Hadj e pregătit de plecare, Matt Wells se aşeză la volan, şi trântind uşa porni. Privindu-i mâinile pe manete, umerii musculoşi nu departe de ai ei, Sue deveni puțin timidă. Apoi simți un fel de amestec de încântare că era acolo lângă el şi că privea întinsul deşertului sălbatic înaintea lor în toată splendoarea lui. Dar nu voia ca el să observe sentimentele ei de acum.

Mergând pe drumul cămilelor, unde orizontul liliachiu continua să strălucească şi să coboare, se gândi de ce o invitase aşa de categoric să meargă alături de el în față. Cu mâinile lui strângând volanul, şi cu privirea albastră înainte, nu îi arătase că ar şti că e acolo, exceptând momentul când îi arătase o gazelă fugind. Altă dată când îşi întorsese fața spre ea fusese când se vedea în depărtare strălucirea unei minarete. Cu tonul lui profund o informă:

- Mefha.

Sue privi oaza cum se apropia, observând palmierii obişnuiți, explozia de verde de sub cerul arzător şi clădirile de un roşu-ocru din chirpici, pierdute în strălucirea dunelor de nisip.

Merseră pe creasta versantului de prundiş la marginea satului

unde pădurea de palmieri era presărată cu cătină şi frunziş exotic. Prin frunziş se vedea strălucirea cupolelor şi acoperişurilor colorate.

Sue coborî spunându-şi că drumul alături de Matt Wells nu era cu nimic diferit de a merge cu tatăl său. Şi totuşi în mod ciudat nu ar fi refuzat să meargă cu el.

Ajunseră şi celelalte două maşini, şi toate trei fură parcate la umbră. Hadj desfăcu corturile şi scoase scaunele afară, dar Sue şi tatăl său erau nerăbdători să vadă ce avea oaza de oferit în materie de meşteşuguri. Imediat după ce băură apă, plecară spre grupul de clădiri. Inginerul şi asistentul său îi urmară.

Deşi Mefha era destul de mare, cu ziduri mari din chirpici şi grădini sărăcăcioase, îi dezamăgi pe Sue şi tatăl său. Descoperiră că nu era decât o singură stradă cu magazine întunecate ca tunelele şi fără ferestre, în care nu găseai nimic mai intersant decât lacăte, piepteni şi bucăţi ciudate de haine. Nu era nimeni în afară de învălmăşeala de vânzători, şi şirul de figuri ciudate care se mişcau încet în întuneric.

Merseră până când ajunseră la capătul cotloanelor întunecate, iar Sue privi dezamăgită împrejurimile. Deoarece nu luase parte la explorarea bunurilor din Djaba, abia aştepta să găsească nişte daruri unicate aici.

Intr-un loc unde un grup de copaci de piper despărţea strada, o clădire albă cu cupole pe acoperiş care apărau de razele soarelui, stătea în spate în propria ei grădină.

Matt Wells se întoarse.

- Trebuie să vorbesc cu Caid în sat. O privi pe Sue, care arăta dezamăgită, şi adăugă, Hadj vă va duce înapoi la maşini.

Când plecă, şi asistentul îi conduse înapoi, Sue spuse bosumflată:

- De ce trebuie să îl vadă pe Caid?

Tatăl ei, mai bătrân şi neînvinuind pe nimeni pentru ghinionul lor, spuse binevoitor:

- Matt are multă treabă. Trebuie să pregătească drumul pentru cei care vor veni în urma lui. Să investigheze situaţia apei şi capacitatea ... să asigure resurse de hrană ...

Sue asculta în timp ce mergeau, târându-şi sandalele supărată.

Toate astea pentru a pune câțiva piloni!

Se lăsase pe spate în scaunul ei, făcând urme în nisip cu picioarele goale, când se întoarse Matt Wells. Se duse la masa lui din cort să se uite pe nişte hârtii. După scurt timp ieşi, privind spre Sue, dar vorbi cu tatăl ei în timp ce îşi aprindea o țigară:

- Dacă eşti interesat de un fel de olărit local, este un mic centru de producție aici.

Ochii liliachii ai lui Sue se luminară. Privirea tatălui ei se îndreptă spre a ei în timp ce se ridica. De la ea se întoarse spre Matt pentru a-i spune cu un interes nerăbdător:

- Olărit! şi apoi spre Sue. Se spune că aici e la fel cum era pe vremea romanilor şi a fenicienilor.

Matt trase din țigară şi zise:

- Am vorbit cu Caid. S-a oferit să găsească meşteşugarii şi să îi adune.

Auzind asta Sue se grăbi să se încalțe şi se ridică. Dar în timp ce se grăbea spre tatăl său, Matt se aşeză în fața ei.

- Nu aşa de repede, îi zise uitându-se în jos spre ea, care se lovise de pieptul lui. Femeile au interdicție în zona lui Caid. O privi amuzat de privirea ei frustrată şi arătă spre corturi. Va trebui să stai cu Hadj.

Tatăl ei, zâmbind spre ea înțelegător, dar la fel de nerăbdător să plece, se oferi pentru a o consola,

- Voi aduce câteva exemplare cu mine.

Ridică din umeri, şi fluturându-şi părul, se îndepărtă. Ei bine, dacă aşa vroiau, era mai mult decât fericită să lase bărbații să se ocupe singuri! îl văzu pe tatăl său venind înapoi să se odihnească.După un timp Matt Wells îi spuse:

- Le vom da jumătate de oră, apoi ne vom duce acolo.

încercând să fie indiferentă, Sue se întoarse spre Hadj, care zâmbind, umplea bidoanele cu apă din fântâna din apropiere. Aplecându-se spre el, îşi oferi ajutorul.

Tânărul algerian nu se mai uitase la ea cu ochi arzători de când Matt țipase la el în arabă în prima zi. Acum era doar prietenos, dar avea un fel de şarm îndrăzneț care o făcea pe Sue foarte sigură pe ea

însăşi când era el în preajmă. Deşi avusese grijă să fie corect faţă de ea în această privinţă, nu-şi putea reprima personalitatea virilă. Nici ea nu-şi dorea asta. Nu ştia de ce, dar începea să capete o satisfacţie ciudată atrăgându-i atenţia când era Matt de faţă.

împreună puneau bidoanele în Land Rover când cei doi bărbaţi plecară spre sat. Matt se întoarse când ieşi din luminiş. Privi spre Sue care ţinea un bidon pregătit şi strigă ceva la Hadj care stătea aproape de ea. Orice i-ar fi spus, Hadj îi răspunse cu zâmbetul lui leneş şi îşi continuă treaba.

Terminară aproape imediat după ce plecaseră cei doi. Apoi se plimbară prin jurul corturilor spre pădurea de palmieri, Hadj continuând conversaţia în timp ce intrau în desiş. Lui Sue îi plăcea să-i asculte limbajul pitoresc. Cu un aer mândru de realizare, vorbea despre sarcina grea pe care tocmai o terminaseră,

- Cei care sunt în deşert fără apă sunt ca păsările în aer fără aripi.

Pe oricine admira era "curajos ca un leu". Persoanele pe care nu le plăcea aveau "ochi de şacal". îi spuse că îi place munca sa cum "iubesc palmierii soarele".

Privind medidativ la grupurile de insecte, tresăritul păsărilor, Sue se întreba cum ar fi dacă toată lumea ar vorbi aşa în engleză. Nu ar fi luminat zilele mohorâte de iarnă dacă ar fi fost aşa? Imaginează-ţi să te urci într-un autobuz aglomerat, şi în loc ca taxatorul să-ţi smulgă biletul din mână, să fii întâmpinat frumos: “Eşti precum mica lună când apare prima dată peste pini."

Se abţinu să râdă, pentru ca Hadj să nu creadă că râde de el. Sue continuă să mediteze şi să-l asculte, dar după un timp începu să fie neliniştit, privind din când în când spre corturi, iar ei aruncându-i privirea lui întunecată, uşor răutăcioasă.

Când se opriră într-un loc cu nisip lângă palmieri, întrebă dintr-o dată, cu un zâmbet uşor:

- Ai vrea să încerci să călăreşti dunele?

- Să călăresc dunele? râse Sue, încurcată.

- Aşa îi spun americanii. Şi călătorii englezi. Hadj începu să râdă. Iei maşina şi ... Ridică din umeri, apoi o trase spre el. Vino, mergem să

călărim dunele!

Sue râdea şi ea. Ei bine, asta era ceva nou, şi putea fi distractiv. Hadj se aruncă la volanul maşinii lor, iar Sue urcă lângă el. Nu trebuia decât să meargă la câţiva metri de corturi, după palmieri, pentru a ajunge la dunele aurii de nisip, care arătau ca nişte valuri în deşert.

Sue le privea fascinată, aşteptând să vadă ce se va întâmpla. Se miră puţin când Hadj opri maşina şi coborî. Ii făcu semn să vină şi ea.

- Este mai bine să încerci călăritul dunelor mai mici. Cele mari ... arătă spre o dună imensă în timp ce ea venea să se aşeze lângă el ... trebuie lăsate în pace. Asta numim noi ***barchan.*** Arătă spre o dună în formă de corn nu prea departe. Laturile ei sunt foarte abrupte şi numai pentru şoferii foarte buni.

- Doar nu vrei să spui că merg pe ele? întrebă Sue privind spre formele uriaşe.

- Este foarte distractiv.

- Dar periculos, desigur? întrebă Sue uitându-se din nou spre el.

- Numai pentru proşti. Hadj îşi puse mâinile sub cap, privind spre subiectul discuţiei lor. Trebuie să vezi ambele laturi ale dunei înainte de a te urca pe ea.

- Nu cred că am curaj, oricum, râse Sue. Nu până nu văd cum se face.

- Voi conduce eu. Tu poţi privi, spuse Hadj liniştit.

Privi în sus spre cerul după-amiezii târzii printre crengile înverzite. Sue privi şi ea în aceeaşi direcţie. Văzu că soarele apune, când Hadj se ridică să se uite la ea şi întrebă:

- Toată lumea în Anglia are ochii albi?

- Albi? râse Sue surprinsă. Ai mei sunt albaştri ... cred. Sunt ... toate culorile ... Simţi că se îneacă, afundându-se în nisip, sub privirea lui întunecată. Verzi ... cenuşii ... căprui ...

- Toate fetele pe care le-am cunoscut au ochii căprui. Faţa cafenie a lui Hadj era îndreptată spre ea. O privea într-un fel care îi făcea inima să bată cu putere. Se simţea de parcă s-ar fi luptat cu o furtună care o lăsase fără suflare.

Apoi, scânteierile aurii din ochi începând să dispară, se îndepărtă

de ea, zâmbind, ca pentru a-şi aminti.

- Da, acum trebuie să-ţi arăt cum se călăresc dunele.

De unde stătea ea în nisip, Sue îl privi urcându-se în maşină şi pornind uşor spre cea mai apropiată dună - potrivită ca mărime. Apoi porni cu viteză direct spre creastă, spre vârf, apoi în jos. Sue era mirată că nisipul stătea tare sub roţi, şi apoi când Hadj se duse pe alta şi pe alta, recunoscu că părea distractiv.

Dispăru din vedere un moment, lăsând-o singură în liniştea şi întunericul din jur. Aproape imediat auzi zgomotul paşilor care se apropiau dinspre pădurea de palmieri. Şi un strigăt ascuţit, Hadj!

Sue se uita cum se apropie Matt, privind în jur. Privi în direcţia ei şi strigă:

- Hadj! Se auzi motorul maşinii pe care Hadj o aducea înapoi. Urcându-se în vârful unei dune, stătu acolo cât să-i arunce lui Matt zâmbetul lui leneş.

- îi arăt lui Sue cum să călărească dunele.

Figura încruntată a lui Matt păru că se destinde. îi aruncă lui Hadj o privire aspră şi îi zise:

- Trebuia să stai lângă corturi, nu să colinzi într-un loc pustiu.

Apoi îi făcu semn spre tabără.

Sue se ridică leneş. Işi dăduse seama că dacă ar fi vrut să ţipe la asistentul său ar fi făcut-o în arabă. Aşa că evident se adresase şi ei.

Ei şi ce dacă Hadj o adusese într-un loc pustiu? Doar pentru a se opune lui Matt aşteptă râzând ca Land Roverul să coboare şi să ajungă lângă ea, apoi sărind la locul ei aproape de tânăra siluetă subţire, spuse spre Matt care o aştepta:

- Vin cu Hadj.

Cu părul atingându-i umerii, puţin stânjenit, algerianul îi zâmbi nevinovat şefului său şi porni înainte. Intorcându-se spre corturi, Matt mergea alături.

Ea uită repede incidentul când îl văzu pe tatăl său lângă palmieri ţinând ceva în sus pentru ea. Cum opri Hadj, ea sări de la locul ei, nerăbdătoare să vadă ce strălucea în ultimele raze de soare: era un ulcior rotund. Era frumos decorat cu spirale amestecate cu flori. Il luă

de mânere, încântată că nu era prea greu de manevrat.

Tatăl ei, vesel, aştepta cum făcea întotdeauna să-i vadă reacția, înainte să înceapă să-i povestească aventurile la Caid şi tocmelile cu meşteşugarul.

-Vulpoiul bătrân nu întâlnise un turist în viața lui, îi zise, chicotind, dar era şiret ca toți vânzătorii din deşert de la Biblie încoace. Prețurile lui de început ar fi zguduit băieții din strada Bond.

-Ai negociat? râse Sue, pipăind modelele delicate.

Tatăl ei aprobă.

- Am luat câteva duzini de rarități ca ăsta, iar Matt a fixat un preț cinstit, inclusiv ambalarea şi expedierea. Iar la ăsta m-am oprit. Chicoti. Bătrânul era chiar mulțumit de afacere.

- Dacă toate sunt ca ăsta, ai făcut o achiziție extraordinară, spuse Sue.

- Ca ăsta, şi mai bune. Tatăl său ciocăni laturile ulciorului cu un zâmbet mulțumit. Se duseră să-i găsească un loc în maşină, iar Sue îl ținea în sus şi îl tot privea. Era exact ce vedea că ar fi adăugat puțin aer misterios şi romantic într-un colț al unei case suburbane aglomerată.

Capitolul 6

Subiectul principal la cină fu aventurile de achiziţii ale tatălui său de pe continente. Sue se implica şi ea câteodată, râzând împreună cu el de francezul din Marsilia care încercase să le vândă iahtul altcuiva, sau având un aer vinovat când povestea cu o privire mustrătoare coşmarul ei când încercase jumătate de oră să scape de nişte bărbaţi pe care îi păcălise la o licitaţie din Roma. Dar în cea mai mare parte a timpului, era prea conştientă de prezenţa lui Matt în faţa ei, pentru a face altceva decât să asculte.

Ca de obicei o lăsaseră să spele vasele după aceea, în principal deoarece toţi îşi găsiseră câte o scuză bună. Tatăl ei spuse că are multă treabă cu actele contabile. Matt şi Hadj trebuia să se întoarcă în sat să verifice datele de acolo.

în timp ce spăla şi usca vasele putea privi palmierii care stăteau ca nişte sculpturi frumoase în faţa pustiului deşertului. Si nicăieri în altă parte stelele nu arătau ca nişte cireşe argintii pe bolta cerului.

Când totul fu curat şi strălucitor se duse după tatăl său, care îşi pregătea pipa lângă foc. Acest foc vioi pe care îl făcea Hadj o surprindea întotdeauna. Nu îl văzuse niciodată să folosească un chibrit, iar bucăţelele de lemne pe care le strângea, i se păreau inutile. Si totuşi în mod magic întotdeauna reuşea să facă un maldăr de tăciuni încinşi şi flăcări care nu necesitau prea multă atenţie toată seara.

Matt se întoarse în tabără puţin mai târziu. încălzindu-se la foc, cu genele îngreunate de la căldură, era pe punctul să adoarmă când îi auzi paşii. Ciufulită, îl aşteptă liniştită. Hadj nu era cu el.

Tatăl său trebuie să fi aţipit şi el, fiindcă după ce îl salută pe inginer şi vorbi puţin cu el despre drumul în sat, se ridică, şi fără să-şi mai dorească să caute cazare în seara asta, se duse direct în pat. Sue se ridică şi ea cu greu după sărutul de noapte bună. Se uită puţin invidioasă spre Matt, care, într-o formă perfectă, în cămaşa deschisă la culoare şi pantalonii largi, râdea de faţa ei somnoroasă, înainte să se întoarcă şi să se ducă spre masa sa de lucru din cort. Mergând spre patul ei se gândea că poate din cauză că era mult mai obişnuit cu căldura deşertului, şi cu trezirea în zori, dar tot

nu se putea abține să nu se simtă iritată de vioiciunea lui când corpul ei părea un buștean.

Primul gând când se trezi în dimineața următoare fu să îi arate că și ea poate fi la fel de plină de viață ca și el. Dar păturile erau atât de calde, iar apa era atât de rece, astfel încât când ajunse ea la cort toți își începuseră micul dejun. Mâncă puțin, ignorând conversația, în timp ce savura cafeaua minunată a lui Hadj.

Cerul senin era brăzdat de lumini gălbui când cele trei Land Roveruri se aliniară pe drumul caravanelor, pregătite să pornească la drum. Sue, așteptându-l pe tatăl său să se instaleze, stătea în picioare admirând Mefha cu priveliștea ei umbroasă apărând din aburii violeți ai nopții. Atunci apăru și Matt. Ii urmări privirea spre minarete și spre locuințele din chirpici din oază, în lumina misterioasă, și deschizându-i ușa spuse alene:

- Se vor îmbunătăți pe măsură ce vom progresa.

Sue se așeză la volan. Mergând spre un lanț de munți cu tentă roșiatică întins spre sud, se simțea tulburată pentru că se apropia din ce în ce mai mult de centrul Saharei, pe un drum pe care merseseră puțini europeni.

Era ceva ciudat la dunele de nisip joase, de culoarea scorțișoarei în lumina dimineții; o grandoare barbară și o tăcere care o neliniștea. Credea că și tatăl ei simțea la fel, această chemare subtilă a deșertului, acest lucru intangibil care stăruia ca un vis neclar peste un tărâm miraculos. și care deveni mai evident în zilele următoare. Campau lângă fântâni pentru nomazi sau la umbra palmierilor lângă niște izvoare, erau vrăjiți de satele parcă sculptate din bronz sub cerul de alamă; erau fermecați de arcadele din chirpici de pe străzile înguste, de pereții decorați primitiv și de grădinile cu portocali, arbori de cauciuc și smochini.

Magia acestor locuri diminua dezamăgirea de a găsi foarte puține obiecte de artizanat sau deloc, dar cu cât Matt înainta, cu atât condițiile se îmbunătățeau. Mergând pe drumul caravanelor, oazele, petele vagi de verde în marea de nisip deveneau mai mari. Văzură grădinari arabi udând curmali maiestuoși, alții măturând cărări străbătute de picioare goale. Satele începură să devină mai mari, și începură să capete un aspect mai

comercial.

în Sidi Haban, unde minaretele şi cupolele străluceau în razele puternice ale soarelui printre palmierii verzi luxurianţi, au reuşit să se tocmească pentru covoare cu modele vechi, şi bijuterii smălţuite din mărgele.

Aproape la fiecare oprire, găseau ceva care să îi bucure, de la coşuri colorate, tăvi din rafie frumos ornamentate, gravate sau încrustate cu filigrane de argint.

în sate, Sue şi tatăl său se tocmeau, iar Matt stătea lângă ei urmărind cu ochii săi albaştri fiecare mişcare a comercianţilor. Când nu cumpărau, pierdeau timpul la corturi, organizând comenzile, în timp ce inginerul şi asistentul îşi făceau treaba de supraveghere.

Zilele de căldură somnolentă şi distanţe albastre, treceau liniştite, cu puţine perturbaţii.

Sue se simţea puţin îngrijorată câteodată când, după un drum mai greu, tatăl său era zâmbitor, dar palid de oboseală. Sue bănuia că nu era chiar o coincidenţă, cum vroia să pară, că în aceste momente Matt găsea întotdeauna destulă treabă cât să stea două, trei zile într-o oază. După astfel de pauze, petrecute relaxant la umbră, pierzându-şi vremea cu treburile lui contabile, tatăl său era din nou la fel de vesel, nerăbdător să plece la drum, ajutând în stilul lui jovial să se aşeze corturile când ajungeau la următoarea destinaţie.

în acele momente, lui Sue i se părea că lucrurile nu puteau merge mai bine. Totuşi continua să fie neliniştită.

Când nu era plecat cu instrumentele de măsurat sau să vorbească cu autorităţile locale, Matt stătea la masa lui din cort lucrând la mulţimea de date pe care le adunase. Acest lucru o enerva pe Sue. Câteodată se distra cu Hadj, dar întotdeauna i se dădea şi lui ceva de făcut, şi cu toate că ochii lui cu licărul lor întunecat reacţionau la râsul ei, continua să-şi facă treaba conştiincios.

Serile ar fi fost ideale să se bucure de atenţia lui, când toţi erau atraşi de foc. Din păcate, Hadj dispărea rapid întotdeauna după masă. Sue se gândise de multe ori la activităţile lui nocturne. Apoi, într-o noapte, găsi

întâmplător răspunsul. Si cât de mult îşi dorise după asta să nu fi aflat!

Se opriseră la marginea unui sat cu case apropiate şi alei mici. în întuneric, sunetele erau înăbuşite de foşnetul palmierilor, dar câteodată se auzea sunetul câte unui instrument, murmurul unor voci aspre. Sue era fascinată de fetele cu ochii negri cu văluri şi robe strălucitoare pe care le văzuse pe drum ziua. Crezu că le auzea chicotelile din când în când, după copaci.

Tatăl său se dusese în pat mai devreme. Obişnuindu-se să se trezească în zori, ea reuşea acum să stea trează până la nouă sau zece seara, având întotdeauna grijă să nu fie prea aproape de foc.

în timp ce se plimba privind cerul, Matt stătea alene fumându-şi ţigara. Ei îi îngheţaseră mâinile şi i-ar fi plăcut să se apropie de locul unde stătea Matt, lângă foc.

Era ceva legat de liniştea tulburătoare care se aşternuse între ei care o făcea să ezite.

Auzindu-l pe Hadj care se întorcea în tabără simţi o uşurare. Primele ei gânduri când îi auzii paşii fu să îi atragă atenţia imediat ce apare cu un comentariu nevinovat. Neavând timp să se gândească prea mult, rosti primele cuvinte care îi veniră în cap, şi care se dovediră total nepotrivite.

- Deci e adevărat! strigă Sue veselă spre umbra vagă care se apropia. Vii înapoi în tabără să dormi?

Hadj o luă prin surprindere apărând cu o floare la ureche. Petalele roşii îi accentuau părul negru şi trăsăturile frumoase într-un mod ciudat de ridicol.

Nu era numai felul caracteristic cu care îi zâmbi. Era ceva legat de privirea răutăcioasă pe care i-o aruncă lui Matt înainte de a-i răspunde amuzat dar şi cu regret:

- Din păcate, da.

Din cauza asta se hotărî să afle secretul pe care cei doi îl împărţeau.

Deşi mergea pe lângă Hadj, el nu încerca să se apropie de foc. Plutind ca într-un vis, se întoarse şi făcu o plecăciune înaintea ei spunând în franceză:

- Noapte bună, mademoiselle! Făcu o plecăciune şi în faţa lui Matt, şi îi

spuse cu zâmbetul său specific. Noapte bună, monsieur Şef! Apoi cu floarea la ureche se îndreptă spre cortul lui prin luminiş.

Sue îl privi cum pleacă, săgetându-l din priviri. Simţind că plutea ceva ciudat în aer, se întoarse spre Matt şi spuse întrebător,

- Ce mod de a veni acasă!

Matt stătea şi trăgea din ţigară. Cu modul său specific de a zâmbi slab, spuse:

- Nu sunt un secret înclinaţiile romantice ale arabilor.

Trebuia să fie de-ajuns pentru Sue, dar ea insistă:

- Aşa vine în fiecare seară?

Matt respiră adânc şi privind-o alene, spuse:

- Marinarii au porturile. Hadj are oazele.

Putea fi o remarcă răutăcioasă, dar ceva din modul cum fusese spusă o făcu pe Sue să înţeleagă foarte clar. Cât îşi dorise atunci să îi fi lăsat pe bărbaţi cu micile lor glume, ştiind foarte bine că Hadj se uită după femei. Nu era numai faptul că realiza că se oferise veselă cu fiecare prilej donjuanului Saharei. Amintirea privirii satisfăcute a lui Hadj o făcu să se înroşească.

Impleticindu-se se întoarse şi spuse mândru:

- Cred că e timpul să spun noapte bună.

Matt zâmbi şi spuse alene:

- Să nu dormi până târziu mâine dimineaţă.

- De parcă dorm vreodată! răspunse Sue, dispărând rapid.

A doua zi dimineaţă evită privirea lui Matt la masă, conştientă de zâmbetul binevoitor al lui Hadj în timp ce servea masa în felul său ireproşabil.

Pe măsură ce se îndreptau mai spre sud devenea tot mai cald. Nopţile erau mai blânde încât puteai sta sub stele sau lângă corturi.

într-o seară în care deşertul părea un alt cer fără stele în întunericul vast, Sue stătea şi privea de la marginea taberei spre umbrele palmierilor întinse pe nisip. Focul de lângă corturi era pe terminate, dar ea nu se gândea că e târziu. Era atentă la nişte lumini care se zăreau în depărtare.

Un sunet perturbă liniştea. Cu spatele la copaci, mai mult îl simţi

decât îl văzu pe Matt venind spre ea. Apropiindu-se ea se întoarse şi îi arătă luminile, spunând nerăbdătoare:

- Pare un oraş destul de mare.

Matt aprobă.

- Unul din cele mai vechi din Sahara, spuse.

Se întoarse spre el cu ochi strălucitori şi întrebă:

- Ajungem la el mâine?

Zâmbi şi spuse dând din cap:

- Nu este în drumul meu. în Taghouf au electricitate până la zece seara.

Sue zâmbi în timp ce îl asculta, apoi privind din nou luminile, oftă. Ei bine, ar fi fost distractiv măcar să vadă cum arată un loc ca ăsta în mijlocul deşertului.

Matt îi puse o mână pe umăr şi spuse uşor:

- E timpul să te întorci.

Privind lung în urmă, Sue se întoarse cu el printre copaci.

Cele trei maşini erau aliniate devreme în dimineaţa următoare. O lumină slabă traversa nisipul spre oază în timp ce Sue aştepta împreună cu tatăl său lângă Land Rover, iar Hadj şi matt verificau maşinile.

Devenise o obişnuinţă să verifice maşinile înainte de a pleca la drum. Tatăl ei întinse harta pe capotă, iar Sue se aplecă alături de Hadj să vadă ce avea să le rezerve ziua. Veni şi Matt.

- Este un drum bun spre est.

Sue îl văzu pe tatăl său cum îşi ridica capul, chicotind.

- De când mergem noi pe drumuri bune?

Matt, vioi în lumina dimineţii, cu părul strălucindu-i fiindcă era încă umed, îşi aranjă buzunarul cămăşii. Apoi spuse,

- Ţi-ar plăcea un drum uşor, nu-i aşa, Craig?

- După drumul caravanelor, cui nu i-ar plăcea? răspunse sec. Apoi făcu o pauză, şi cercetă din nou harta. Dar drumul spre sud?

- Il vom menţine. Matt arătă spre o linie punctată. Trebuie să luăm o pauză. Vom trece prin Taghouf şi ne vom odihni câteva zile.

Taghouf! Oraşul din deşert pe care îl văzuse strălucind în depărtare

noaptea trecută! Sue îşi ridică capul şi îi aruncă o privire veselă lui Matt.

Tatăl său, întotdeauna pregătit pentru necunoscut, răspunse vioi:

- Ce idee minunată!

Hadj zâmbi uşor, ochii săi având o lumină misterioasă.

Strânseră harta şi o puseră de-o parte. Toți aveau o dispoziție de vacanță şi se îndreptară spre maşini. Sue văzu că tatăl său e pregătit de plecare. Din cauza vântului îşi pusese o eşarfă la gât. Culorile ei vii îl făceau să arate tânăr şi bine dispus. Râse aşteptându-l să-şi aleagă locul.

Matt pregătindu-se să urce în maşină, o privi aşa fericită cum era pentru prima oară. Cu o strălucire în ochii lui albaştri când îi întâlni pe cei liliachii ai ei întrebă:

- Vrei să mergi cu mine?

Văzând că tatăl său se aşezase la volan şi că e nerăbdător să plece, îi făcu un semn şi se duse spre Matt. El îi deschise uşa, apoi o închise după ce ea se aşeză. Ea se strădui să-şi alunge timiditatea în timp ce el se urcă la volan lângă ea. Privindu-l în timp ce pornea, îl întrebă pe neaşteptate:

- Vom face mult până în Taghouf?

- Cam două sau trei ore. îi văzu zâmbetul în timp ce vorbi, iar inima ei se mai linişti în timp ce se concentra la privelişte.

Mergând pe lângă sat, auzi ciripitul păsărilor din desişul de palmieri. Părăsiră drumul caravanelor puțin după oază şi se îndreptară spre o întindere ce plutea ca o linie subțire cenuşie în lumina orbitoare.

Ajungând mai târziu acolo, Sue văzu că era o zonă de nisip tern acoperit cu pietricele pe care se mergea foarte bine. Părea că ține kilometri întregi, iar în depărtare se vedeau urmele cauciucurilor maşinii care trecuse înainte care erau mai deschise la culoare.

Mergând pe acest drum, Sue privea încântată cum lasă în urmă kilometrii după kilometrii. Matt privind-o îi spuse relaxat,

- Aceasta este ***reg,*** sau ***hamada*** cum i se mai spune. Este una din cele mai sigure zone din Sahara. Nu trebuie să fii atent decât la tufişuri. îi arătă unul sau doi într-o parte. Sunt foarte tari. Poți să-ți loveşti maşina dacă intri într-unul cu viteză.

Ascultându-l, Sue aruncă o privire speriată în spate, iar Matt zâmbi

asigurând-o,

- Tatăl tău e bine. Stie că trebuie să stea pe urmele mele.

încrezătoare, Sue se relaxă din nou. Pentru un timp îndelungat nu se văzu nimic în faţă decât întinderea plicticoasă din jur. Apoi în depărtare începură să se vadă vag turnuri şi cupole mari.

îşi continuară drumul spre ele, apoi în loc de reg apăru un drum pustiu. Pe fiecare parte erau bancuri de pământ ars sub formă de şanţuri, ceea ce Sue nu-şi putea explica. Sigur nu sunt formate de apă?

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Matt spuse zâmbind:

- Nu a plouat aici de trei ani, dar arabii speră.

Sue râse, privind corturile nomazilor care începură să apară în apropierea oraşului. Erau ridicate pe marginea drumului, astfel că le putea vedea clar fiindcă mergeau mai încet acum, fâşii ponosite de piele întinse între prăjini, bucăţi de covoare zdrenţuite pe pământ, şi nuiele care ardeau în căldura soarelui.

După toate astea se vedeau primele urme de locuinţe sărace. Aici interioarele întunecate aveau podele şi pereţi din pământ şi acoperişuri de palmier şi vreascuri. Fetiţe tatuate pe frunte, cu îmbrăcăminte viu colorată şi amulete din piele, se jucau la umbră, râzând şi ţipând. Bătrâni cu feţele bronzate şi afundaţi în robe, jucau un joc cu pietre pe pătrate de nisip.

Sue privea peste tot cu un amestec de neîncredere şi fascinaţie. Intrând în oraş, era convinsă mai mult decât oricând că se întorseseră în timp cu două sau trei secole în urmă.

Mergând încet pe aleile încinse şi prăfuite, unde zidurile din chirpici ale caselor erau atât de înalte încât părea că mergi prin tunele, văzu bărbaţi cu burnuzuri maronii şi turbane legate cu fire de păr de cămilă. Catâri încărcaţi cu vreascuri legănându-se blocau drumul, şi după un colţ apăru un şir de cămile albe care mergeau încet, conduse de un arab jerpelit care striga frenetic:

- Ush, ush! pentru a elibera drumul.

Matt încetini pentru a-l lăsa pe conducătorul cămilelor să se apropie, apoi aplecându-se pe geam îl întrebă ceva în arabă. Omul îşi mută privirea arătând cu un braţ scheletic în direcţia în care mergeau Land Roverurile.

Se auzi ceva ce părea un torent de insulte, apoi bătând cu un băț continuă:

- Ush, ush! trecând mai departe pe lângă maşină.

Matt părea că ştie ce se întâmplă. Pornind maşina o luă pe următoarea alee.

- Hotelul e pe drumul ăsta.

- Un hotel? Aici? Sue râse amuzată.

- Nu te încrede prea mult în acest nume, o avertiză cu o privire amuzată. Trebuie să vedem cum e.

Peste câteva minute se opriră pe o stradă cu ziduri paralele cu deşertul, iar Sue înțelese exact la ceea ce se referise prin comentariul său sec.

Stând în picioare pe o bucată de pământ ars de soare, care era foarte denivelat, văzu o clădire din chirpici, cu zidurile văruite devenite cenuşii din cauza vechimii, care purta mândră numele "Hotelul Deşertului".

Sue ieşi din maşină, în timp ce Matt zâmbind poznaş îi ținea uşa, şi văzu o grămadă de mese şi scaune din răchită, încercând să stea drepte pe pământul denivelat. Se încercase să se creeze o imagine de grădină cu trestie înfiptă în mici găuri făcute în pământ.

In timp ce privea în jur, veni şi tatăl său, apoi Hadj. Vederea a trei Land Roveruri care se opresc şi sunetul uşilor fu prea mult pentru proprietarul hotelului. Un francez mic cu un cap chel şi mustață, apăru în pantalonii săi largi, dând din mâini într-un amestec de gesturi de întâmpinare şi îngrijorare.

- Mon dieu! Mon dieu! Doar atât putu să spună la început, apoi conducându-i spre o uşă întunecată spuse agitat dar zâmbitor. ***Déjeuner, déjeuner! Oui, oui!***

Mergând alături de Matt, care se prezentase şi făcuse câteva cereri, Sue se pierduse în discursul francezului vorbăreț care îi urma. Tatăl ei, însă, intervenind în modul său prietenos, se simți imediat familiar în compania omului şi a limbajului său. Află de la el în timp ce mergeau, că Louis Truffant trăia în Sahara de treizeci de ani, şi avea Hotelul Deşertului de aproape douăzeci. In tinerețe - şi aici îşi umflă pieptul şi obrajii cu

mândrie - fusese membru al faimoasei Legiuni Străine.

Făcând cu ochiul, Sue intră înaintea lui Matt, înțelegând din privirea lui albastră amuzată, că nici el, ca şi ea, nu-şi putea imagina figura mică şi rotundă ca făcând parte din Legiune. Totuşi, părea că are o inimă pe măsura lui.

Urcând trei scări şi mergând printr-un loc întunecos îi arătă lui Sue o cameră în capătul culoarului. Matt îi deschise uşa.

Camera era curată şi aranjată într-un mod ciudat. Erau câteva lucruri esențiale pe o mobilă fusiformă care stătea pe o podea grosolană, acoperită cu o bucată de covor. Chiuveta într-un colț nu era mai mare decât o oală de mărime medie, dar porțelanul strălucea, iar robinetul părea de crom contemporan.

După ce încercă patul şi văzu că e mai bun decât patul ei de tabără, Sue se îndreptă spre uşa din lemn de palmier şi răchită în partea

cealaltă a camerei. Deschizând-o, ajunse pe un balcon mic. Balustrada era din răchită şi era la câţiva metri de pământ. Farmecul era că avea vedere spre deşert.

Chiar aproape erau cărări care şerpuiau prin iarbă şi prin tufişuri pitice de cătină, apoi după un izvor secat în depărtare era un desiş de palmieri aşezat pe un povârniş, deşertul întinzându-se în depărtare cu sclipiri galbene şi aurii spre orizontul albastru.

Captivată, Sue s-ar fi pierdut în visare dacă nu ar fi auzit un ciocănit uşor în uşă. Era un angajat care îi adusese valiza mică.

După ce se bucură de luxul de a despacheta şi a se înconjura de lucrurile ei personale, Sue se spălă şi se pieptănă şi plecă să-l caute pe tatăl ei. Il găsi afară lângă hotel, unde o viță-de-vie care crescuse cu greu printre zăbrele, făcea puţină umbră. Stând pe un scaun vechi, era împreună cu Louis Truffant care vorbea şi gesticula mult, făcând planuri pentru masă.

Fuseseră aduse sub umbra boltei două mese acoperite cu o faţă de masă în carouri cu umbre violete. In timp ce Sue privea cum angajatul aşeza o olivieră şi nişte obiecte ciudate în dezordine, veni şi Matt. Proaspăt bărbierit, cravata deschisă la culoare pe care şi-o pusese îi accentua trăsăturile bronzate masculine. Hadj veni din stradă unde parcase maşinile

Fu plăcut surprinsă, ca şi ceilalţi, puţin mai târziu, când văzură că sunt cinstiţi cu un meniu demn de un hotel de primă clasă.

Au fost serviţi cu peşte roşu şi omletă, friptură de gazelă, brânză, portocale, curmale şi vin alb. In ciuda paharelor grosolane şi a prosoapelor verzi care nu se potriveau deloc cu faţa de masă violet, masa a fost perfectă.

Singurul fel pe care Sue îl refuză, fu friptura de gazelă. Tatălui ei i se păru delicioasă. Matt, stând în capul mesei, îi spuse încurajator:

- Le cresc ca pe oi aici. De multe ori este singura lor carne.

Dar ea tot nu se putu atinge de ea, nu după ce văzuse creaturile frumoase cu ochi delicaţi, atât de aproape de maşină pe drum.

După-masă stătură sub boltă în căldura după-amiezii. Louis, extenuat în cele din urmă, moţăia în unul din scaunele din nuiele, burta ridicându-se şi coborînd o dată cu mustaţa subţire care flutura uşor. Hadj stătea lângă

intrarea în hotel vorbind cu angajatul îmbrăcat în djellabah. Surprinzător, bărbatul sfrijit putea să râdă. Când o făcea îşi arăta dinţii mai albi şi mai lungi decât toţi pe care-i văzuse Sue până atunci.

Stând pe scaun îşi întoarse privirea de la el spre stradă.

Aleile prinseseră viaţă datorită figurilor îmbrăcate ţipător şi a celor cu robe care mergeau pe acolo, a catârilor cu cărucioare şi a altor vechi invenţii. Peste toată această activitate generală care domnea în jur, vântul aducea din depărtare, o muzică tânguitoare şi o bătaie continuă în tobe.

Aplecându-şi capul, Sue întrebă:

- Mă întreb de unde vine zgomotul ăsta?

- Este o piaţă la câteva alei mai departe, îi spuse Matt de la locul său unde stătea sprijinit de un reazăm de lemn şi fuma. Louis mi-a spus că e ceva ce nu trebuie ratat.

Sue ridică din nou capul, privirea ei liliachie reflectând albastrul cerului în timp ce ea încerca să-şi imagineze o scenă pe măsura sunetului.

Văzând-o, Matt ridicându-se alene o întrebă:

- Vrei să faci o plimbare?

Sue îl privi pe tatăl său tolănit pe un scaun între ei. Auzindu-i, se întinse şi spuse alene:

- Stau mult prea confortabil pentru a mă gândi să mă mişc.

- Nici măcar pentru un târg vechi? Privirea lui Sue ascundea îngrijorarea pe care o simţea din cauza răspunsului lui apatic la ceea ce în mod normal ar fi considerat o aventură captivantă.

- Nici măcar pentru asta.

îi zâmbi leneş. Apoi, cu puţin umor specific care îi linişti îngrijorarea lui Sue, glumi:

- în afară de asta, i-am promis lui Louis că îl bat la şah.

- în acest caz, Sue se ridică râzând împreună cu el, te lăsăm.

Se aplecă să-l sărute pe obraz, îmbrăţişându-l mai strâns decât în mod obişnuit, înainte să se întoarcă spre Matt care aştepta. In timp ce intrau în hotel îi spuse timid:

- Ne vedem în cinci minute.

In camera ei se împrospătă cu puţină apă rece şi îşi pieptănă buclele

blonde din jurul feţei. Cămaşa sa safari deschisă la gât, cu mânecile ridicate pe braţe, se decolorase de la atâta spălat şi uscat la soare. Din ceea ce putu vedea în oglinda mătuită de pe perete, părea că se potriveşte cu pielea ei aurie şi cu genele ei negre. Dându-şi cu puţin ruj, îşi puse o batistă curată în buzunarul cămăşii şi ieşi.

Matt o aştepta în stradă şi îi zâmbi.

O conduse înconjurându-i umerii cu braţul, prin mulţime până când văzu piaţa. Zgomotul şi zarva erau considerabile. Văzând în toate părţile o mulţime pestriţă de arabi cu pielea închisă, negri înalţi, femei cu văluri şi podoabe zăngănitoare, băieţi nerăbdători care trăgeau nişte câini care lătrau, figuri cu robe pe cai, Sue râse de agitaţia din jur.

- Ce mulţime de oameni! Toţi trăiesc în Taghouf?

- Nu cred, zâmbi Matt, trăgând-o aproape de el. Este un şir de sate satelit pe marginea oazei. Probabil că toţi profită de ziua de târg.

Sue aprobă, privind scena din jur. Se simţea de parcă intrase dintr-o dată într-o lume de basm. Afară, unde aleile se strângeau într-un spaţiu deschis, culorile şi gălăgia erau ca în Nopţile Arabe.

In mijlocul ei, printre strigătele nazale, văicărelile cerşetorilor, mârâitul cămilelor, tânguitul muzicii, ea mergea alături de Matt. Pe pământul fierbinte, plin de nisip din deşert, erau aşezate nenumărate covoare în nuanţe ţipătoare pe care erau întinse tot felul de lucruri pentru vânzare. Lângă ele, stăteau ghemuiţi vânzători cu turbane. Cu picioarele încrucişate, dând din mâini, se străduiau cu vocile pline de frenezie să atragă atenţia trecătorilor care se plimbau alegând cu grijă ce să cumpere.

Erau vânzători de miere cu turbane mari care fluturau clătite lângă borcane înalte de miere, şi îmblânzitori de şerpi zdrenţuroşi. Vânzătorii de apă băteau gongurile. Cercuri de figuri ghemuite ascultau concentrate la cuvintele răsunătoare ale povestitorilor şi dinspre arcadele joase şi pline de fum din dreapta şi din stânga veneau murmure în arabă, clinchete de pahare de ceai de mentă şi sunete discordante ale instrumentelor cu coarde.

Plimbându-se printre covoarele în culori ţipătoare, Sue realiză că tatăl său s-ar fi simţit ca în paradis aici printre astfel de comori ca piei de

animale cu capete şi gheare, arme aurite şi cu pietre preţioase, grămezi de burnuzuri, sticle mari pudrate cu flori de aur şi argint. Dar ca şi el, nici ea nu dorea să muncească azi, inima ei mult prea fericită era preocupată cu alte sentimente.

Având o dispoziţie de vacanţă se îndreptă spre un povestitor cu barbă, înconjurat de mulţimea în cerc, care făcea gesturi ciudate şi spunea o poveste veche cu o voce puternică. Privindu-l cum îşi arunca ochii spre cer în faţa ascultătorilor captivaţi, ca şi cum căuta cuvintele în cer, Sue se întoarse spre Matt care era aproape de ea, şi spuse:

- Mă întreb ce spune?

Mutându-şi privirea de la ea la figura teatrală cu barbă, îi zâmbi îngăduitor:

- Să văd dacă pot să prind firul.

Fără să vrea Sue îl privea cum se concentra la cuvintele muzicale în arabă, observându-i linia bronzată a profilului şi ochii albaştri ca de oţel. De la umerii săi laţi privi spre povestitor care lovea în manuscrisul cu marginile din piele pe care-l avea sub braţ ca şi cum ar fi spus:

- Totul este scris în această carte, aşa că e adevărat.

Din când în când, explicând, îşi fixa ascultătorii cu o privire de o intensitate înfricoşătoare.

După un timp Matt se apropie zâmbind de Sue şi o informă:

- Cred că am înţeles ce s-a întâmplat până acum. Este o poveste despre nişte papuci neterminaţi. Un mare paşă a spus cuvintele fatidice "Divorţez!", zâmbi Matt. - Aşa se face aici. Mai târziu regretă, dar legea spunea că nu se poate recăsători cu ea până când nu era mireasa altui bărbat. Aşa că a mituit un cizmar să se însoare cu ea pentru o zi.

- Da? Si după aceea? Sue întrebă privind mulţimea adunată. Dar povestitorul se opri la mijlocul poveştii. Un negru îmbrăcat strălucitor începu să bată cu palma într-o tobă de lut. Un altul se învârti prin jur cu o geantă de colectare.

- Vei afla la următoarea oprire, zâmbi Matt plăcut luând-o de braţ.

Văzând că pe moment era tot ce putea obţine, Sue se întoarse şi privindu-l cu ochii ei liliachii, întrebă:

- Ce legătură au papucii neterminaţi.

- Ceva legat de înţelegerea cizmarului să divorţeze când termina papucii pe care îi făcea. Matt ridică din umeri, apoi o privi amuzat.

- Dar când a văzut sub văl ce frumuseţe îşi luase de nevastă, s-a dus să facă în schimb o curea de piele.

- Deci nu a terminat niciodată papucii? clipi Sue poznaş spre Matt. Şi paşa nu şi-a mai luat nevasta înapoi?

- Probabil că mai avea o duzină în harem, spuse Matt sec. Privindu-l cum pusese două monezi în geanta colectoare, Sue merse mai departe alături de el râzând.

La un moment, dat el opri un bărbat slab în djellabah maroniu şi fes asortat şi îl întrebă ceva. Bărbatul îi arătă spre partea cealaltă a pieţei şi se întoarse să studieze un grup de păsări vii legate de nişte stâlpi de picior.

După câteva minute, după ce trecură printr-un loc luminat de soare, Sue văzu un magazin întunecat afundat sub nivelul aleii într-un colţ pustiu. Matt o conduse în jos pe cele două trepte în întuneric, unde o figură în robă albă lucra aplecată, în spatele unei tejghele mici de lemn. Văzând sticlele cu forme ciudate din jurul lui, pline cu lichide colorate şi nişte cântare mici, Sue spuse râzând:

- Un vânzător de parfumuri!

Matt spuse ceva în arabă. Comerciantul se ridică încet, şi întinzându-se spre un raft luă o sticlă cu o bandă aurie. Veni la Sue, scoase dopul şi îi puse o picătură pe dosul mâinii. La ordinul său tăcut se aplecă.

Mirosul i se păru nou. Nu mirosea a trandafiri sau violete sau iasomie, avea ceva evaziv, o caracteristică subtilă care părea că-i vorbeşte de deşert, de după-amiezile fierbinţi fermecate, de nopţile arabe înmiresmate.

Inhalând adânc, spuse, zâmbind spre Matt:

- Este minunat! Ce este?

- Chihlimbar, răspunse, dând din cap afirmativ spre vânzător.

Sue privi cum o parte din lichid este turnat într-o sticluţă care avea o strălucire aurie. A cântărit-o pe un cântar vechi şi apoi a împachetat-o într-o bucată de mătase.

îi dădu pacheţelul lui Sue, în timp ce Matt plătea. Apoi înconjurând-o

cu brațul o conduse din nou afară, în după-amiaza strălucitoare.

Piața părea mai înghesuită decât oricând. Zgomotul era extraordinar. în timp ce Sue înainte râzând, Matt îi făcea loc, prin mulțimea cu robe, băieți țipând lângă grămezi de portocale şi curmale, şi bărbați care fluturau hălci de carne, tocmindu-se cu cumpărătorii care nici nu se gândeau la muştele de pe ele.

Spre marginea pieței ar fi trebuit ca zarva să se mai domolească. Dar zgomotul creştea, amplificat de bătaia în tobe, de țipetele şi tânguielile instrumentelor arabe. Nu după mult timp Sue îşi dădu seama că sunt atraşi împreună cu mulțimea de oameni spre o zonă care părea un circ în aer liber. într-un loc, un înghițitor de flăcări îmbrăcat în pantaloni voluminoşi negri înghițea flăcări. într-un alt loc, un om cu barbă striga cu o expresie fanatică pe chipul lui plin de zbârcituri. Dar atracția principală părea să fie un dansator îmbrăcat în piei de animale decorate cu cranii de cămile şi şiraguri de dinți de animale. Era absorbit cu totul de interpretarea unui dans grotesc, convulsiv, iar părul îi cădea peste zâmbetul şi mai grotesc.

în jurul lui era un grup de muzicieni, cu robe şi fețe feroce, care băteau şi săreau, făcând un zgomot care nu părea din lumea asta.

Asurzită de zgomot, prinsă în scena mâinilor şi degetelor maronii care zgâriau în tobe şi instrumente, muzicienii cântând cu o intensitate extrem de pasională; a vârtejurilor de praf în jurul picioarelor goale ale dansatorului; a mulțimii de oameni din jurul ei care se legănau şi strigau, cu gurile căscate pline de dinți negri; lui Sue totul i se părea sălbatic şi barbar, şi se simți puțin înfricoşată.

Probabil că Matt văzuse ceva în ochii ei, şi cu un zâmbet uşor o luă după umeri şi o conduse în direcția opusă.

Imediat, ea se relaxă, acceptând zarva din jurul ei, gesturile sălbatice, împrumutând puțin din siguranța lui în timp ce o conducea mai departe. Treceau pe lângă muzica tânguitoare. O conducea din nou alături cu mulțimea de oameni. Deodată îi apăru în minte o scenă similară.

Văzu în fața piața din Casbahul din Alger, cu tarabe mizerabile, şi pe Matt însoțind o femeie frumoasă în alb.

De ce se gândea la acea scenă acum nu ştia, dar amintirea părea că îi umbreşte inima. Soarele părea că pierde din intensitate.

Se îndepărtă mecanic, zâmbind în continuare. Nu era nimic diferit. Soarele încă strălucea. Cerul era tot albastru. In jurul ei, sunetele, mirosurile şi zarva pieței se amestecau în aceeaşi scenă animată. Şi totuşi cumva părea că nimic nu mai străluceşte la fel.

Mergând spre bărbații cu turbane care făceau schimb de cămile; spre negrese care frământau cocă, şi spre femei cu văluri care stăteau ghemuite lângă grămezi de ornamente greoaie, privea în jur fără să vadă nimic.

De parcă ar fi simțit schimbarea ei, Matt o privi pătrunzătoare şi o întrebă cu un ton profund,

- Obosită?

- Puțin. Sue îi zâmbi.

O aprobă cu un zâmbet încordat, şi luând-o de braț îi spuse sec,

- A fost o după-amiază plină.

Capitolul 1

Apusul soarelui înroşise cerul când ajunseră înapoi la hotel. Părăsindu-l pe Matt, Sue se grăbi spre tatăl său care se pregătea să se ridice de pe scaun. îl îmbrăţişă, iar el îi povesti timid că dormise ca şi Louis în cea mai mare parte a după-amiezii, şi tocmai se pregătea să se spele pentru cină.

Intră alături de el răspunzându-i râzând la întrebările despre piaţă, dar fără să creeze o imagine prea frumoasă pentru a nu-l dezamăgi că nu se dusese şi el. O lăsă la uşa camerei ei şi se îndreptă spre a lui.

Louis se depăşi pe el însuşi din nou cu cina, servind o supă delicioasă, spaghete, salată verde şi fructe. Singurul lui regret era că nu avea cartofi. Explicând în engleza lui chinuită, dând din mâini în stilul lui caracteristic:

- Să creşti cartofi în deşert este iimpossiibil!

După masă toţi ieşiră din nou sub boltă. Sue se duse pe un scaun din grădină, iar Hadj se aşeză aproape de ea, dar după un timp îl văzu că se ridică şi se îndreaptă spre aleile luminate.

Tatăl ei şi Louis îşi pregătiseră tabla de şah pe masă la ceva distanţă. Le putea auzi mormăiturile şi chicotelile în timp ce jucau în lumina unui felinar.

Matt stătea pe un scaun în apropiere privind jocul. După un timp se ridică şi veni să se rezeme de un suport de lemn privind spre grădină.

Sue, încercând să nu pară prea afectată de prezenţa lui, încerca să se concentreze la stele. I se părea că nu le văzuse niciodată strălucind atât de tare. De la curba întunecată de deasupra lor cădeau ca o cortină de paiete în jos pe cer strălucind în faţa ei ca pe un ecran.

Exact la zece fix luminile hotelului, împreună cu celelalte din tot oraşul, s-au stins. Pregătit, Louis aprinse o mică lampă în locul luminii de la masă. Tabla de şah nu era bine luminată, drept care bărbaţii se hotărîră să amâne jocul pentru a doua zi. Işi aranjară scaunele spre grădină, dar nu erau prea atenţi la privelişte. Erau prea ocupaţi să povestească în limba nativă a lui Louis.

Matt părea că ştie franceză ca şi arabă. De unde stătea de cealaltă parte a lui, Sue îi vedea linia dură a maxilarului, zâmbetul slab în timp ce

intervenea cu câte un comentariu leneş în conversaţia bărbaţilor. Pe la unsprezece, se ridică să se ducă în camera ei.

Vrând să-l sărute pe tatăl ei de noapte bună, încercând să găsească momentul potrivit să întrerupă ceea ce părea o povestire pitorească a unor aventuri în Paris, se duse fără să se gândească spre suportul de lemn în loc să ocolească scaunul ei. Doar în ultimul moment realiză că lângă Matt, care stătea aplecat pe el, era doar puţin loc pe unde să treacă. Deja apropiindu-se, nu mai avea ce să facă decât să meargă mai departe.

El se îndreptă când ea se apropie şi o sprijini cu braţele. Atât de aproape de el, îi simţi respiraţia caldă pe obraz. Apoi, trecând mai departe merse spre tatăl ei zâmbindu-i şi sărutându-l, înainte de a merge în camera ei.

A doua zi dimineaţă, după micul dejun, Sue se decise să profite de facilităţile hotelului şi luă toate hainele murdare pe care le găsi în bagajul ei şi al tatălui ei pentru a le spăla. Cu un butoi de apă şi mult săpun treaba a fost aproape o plăcere. Intinse pe o sârmă la soare, lucrurile se uscară repede. Să folosească un fier de călcat era un lux, mai ales pentru hainele ei de noapte. Cu mult înainte de prânz, privea satisfăcută gramada de lucruri proaspăt spălate şi călcate, apoi când termină şi cu ultima le duse în camera ei pentru a le împacheta.

După masa de prânz se răsfăţă în baia veche a hotelului. Apa venea printr-un butoi de pe acoperiş - foarte eficient.

Mai târziu, cu o bluză curată şi o fustă scurtă prinsă cu curea, se îndrepta spre ieşirea din hotel. Tatăl ei şi Louis, întinşi pe scaune în căldura după-amiezii, discutau moleşiţi să înceapă un nou joc de şah, fără să facă niciunul nicio mişcare. După ce se plimbă în jurul lor pentru un timp, Sue merse să se plimbe în jurul hotelului.

Urmă linia găurilor făcute de firele de trestie ofilită spre intrarea în hotel când îl văzu pe Matt venind din stradă. Nu-l văzuse toată dimineaţa, deşi ştia că verifică cu Hadj cele trei Land Roveruri. La prânz vorbi mai mult cu tatăl său despre nişte defecţiuni la maşina lor pe care le reparase.

Venind acum spre ea, ştergându-se pe mâini pe o cârpă unsuroasă, părea că terminase treaba. Se opri să-l aştepte. încruntat din cauza soarelui,

aruncă o privire spre maşina lor, apoi spuse cu un zâmbet nepăsător:

- Trebuie să merg puţin cu maşina. Vrei să faci o plimbare până în satul din apropiere? Akbar. E o moschee faimoasă acolo, după spusele lui Louis.

- De ce nu? răspunse vesel. Va fi interesant.

Sue intră înapoi în hotel cu el, lăsându-l să se ducă să se spele, în timp ce ea se duse să-i spună tatălui ei că va pleca. Mai târziu, în camera ei, pieptănându-se în faţa oglinzii, alungă orice gând referitor la invitaţia lui Matt. Era un bun prieten al tatălui său şi era prietenos cu ea. Era stupid să creadă că era mai mult de atât.

După ce ajunse lângă el, vrusă-i clarifice că era doar o plimbare prietenească şi nu-l lăsă să se urce la volan, spunând cu o privire provocatoare şi veselă:

- Cred că e rândul meu să conduc.

Aproape de ea, Matt zâmbi şi o pofti la volan.

- Este numai al tău.

Sue puse mâna pe volan cu un aer ferm, pornind imediat motorul şi pregătindu-se să plece. Aşezându-se lângă ea, Matt se lăsă pe spate şi aprinse o ţigară. Sue îi urmă instrucţiunile până când ieşi din oraş şi intră pe un drum drept spre o zonă de palmieri din depărtare.

Soarele ardea pe acoperişul maşinii. Sub strălucirea lui, deşertul se întindea ca un animal care aştepta răcoarea nopţii. Pe măsură ce roţile înaintau prin nisip, Sue îşi ţinea privirea aţintită înainte, supărată pe ea însăşi că nu putea să conducă în acelaşi fel detaşat cum o făcea cu tatăl său. De ce nu-l putea privi pe Matt ca pe orice alt bărbat, nu ca pe un...?

Maşina se zdruncină iar gândurile ei fură alungate imediat. Conducea cu viteză, privind prin parbriz fără să vadă nimic în afară de umerii musculoşi şi profilul bronzat. Pâlcul de vegetaţie din faţa lor putea fi la fel de bine un balon zburător tot nu l-ar fi observat, până când Matt ţipă la ea pentru a trage de volan cu un gest brusc:

- Ai grijă! Ţi-am spus că pot fi periculoase.

Această primă lovitură a maşinii fu doar începutul. Roţile se înţepeniră în pâlcul tare ca piatra, şi apoi zburară brusc în aer. Scaunele

săreau, metalul tremura, iar Matt încerca să țină cu o mână volanul şi cu cealaltă pe Sue care ameţise.

După câteva secunde maşina ateriză scârțâind îngrozitor. Se învârti câţiva metri, luând-o apoi pe drumul cel bun, până când Matt reuşi să pună frână şi să oprească.

Totul în jur era linişte, praf şi aer fremătător. Când Sue deschise ochii, era aproape întinsă pe scaun. Matt, cu părul negru pe frunte, cu mâna prinsă sub ea, stătea aplecat lângă ea. îşi dădu seama de aproapierea dintre ei. Un moment păru că liniştea ciudată va dura pentru totdeauna. Apoi o întrebă îngrijorat:

- Eşti bine?

Protejată de el în timpul loviturii, Sue nu simţise nimic. Dar inima ei simţea o lovitură acum. La fel şi intenţiile ei ferme de a păstra o relaţie prietenească cu Matt. Cum putea să-şi menţină calmul când o atingea aşa?

Când se ridică din nou în scaun îi fu mai uşor să adopte un aer indiferent. îşi îndreptă părul şi zâmbi nepăsător, răspunzând:

- Sunt bine! Dar cred că te las pe tine să conduci mai departe. Fiindcă văd că tu cunoşti mult mai bine deşertul decât mine, spuse glumind.

Aranjându-şi părul, Matt o privi şi comentă sec:

- Poate că ar fi mai bine pentru amândoi.

I-ar fi luat o secundă să treacă pe locul pasagerului pe lângă el. Dar decât să înceapă să îi bată inima din nou tare alese mai bine să ocolească maşina. Matt era deja la volan când urcă ea. Porni imediat după ce ea închise uşa.

Continuară drumul spre sat. Vântul intra prin ferestre iar Sue se gândea că trecuse cu bine de incident.

Lăsară Land Roverul la marginea palmierilor verzi şi porniră pe jos spre sat. Matt o luă de braţ şi o conduse pe lângă casele joase fără ferestre, unde bărbaţi cu robe stăteau ghemuiţi în umbră, iar găinile zburau agitate.

Găsiră moscheia la capătul străzii înguste şi după ce o înconjurară ei se îndreptară spre o clădire mică care, pierdută în umbră, era o reminescenţă vagă a cafenelelor din Franţa. Avea una sau două mese. Un

grup de figuri zdrenţuite stăteau ghemuite în nisip în jurul uşii.

Sue simţi mâna lui Matt pe braţul său conducând-o printre ei. Vorbi câteva momente cu proprietarul arab care apăruse în uşă, apoi o conduse înăuntru unde printr-o altă uşă se vedea lumina soarelui. De acolo intră într-o zonă despărţită printr-un perete cu copaci verzi pe margine. Din nenumărate găuri în pereţi ieşeau şopârle, iar insectele zburau sub frunzele copacilor de eucalipt.

Fură aduse afară o masă şi două scaune. Matt plăti pentru două pahare. Stând sub copacii nemişcaţi, Sue începu să se simtă mai relaxată. Era o atmosferă somnoroasă creeată de căldură şi zumzăitul insectelor din jur. Sorbi încet din băutura sa şi simţi că are o aromă slabă, dar răcoritoare.

După ceva timp, Matt stând pe scaunul lui de cealaltă parte a mesei, spuse:

- Este vin cu apă - tot ce am putut găsi bun. Apa nu e foarte bună, iar vinul acţionează ca dezinfectant.

Toropită, Sue realiză mai greu că vorbeşte de băuturi. Mai târziu, simţind, ca şi el, nevoia să facă puţină conversaţie sorbi din băutură şi întrebă alene:

- Va mai dura mult să cercetezi drumul caravanelor?

- De ce? Matt o privi stând pe spate în scaunul său, zâmbindu-i.

- Vrei să te întorci la Londra?

- Câtuşi de puţin. întâlnindu-i privirea, o cuprinsese din nou acel sentiment specific de tensiune.

Se duse spre un copac aplecat deasupra apei şi simţindu-i zâmbetul ironic, întrebă, menţinându-şi tonul uşor:

- Te surprinde?

El ridică din umeri, privind-o cum se uită la o şopârlă mică pe care o ridică uşor şi şi-o puse pe cămaşă.

- Credeam că Londra este locul favorit al persoanelor de vârsta ta, zâmbi Matt. - Oraşul aprins, sau ceva de genul ăsta.

- Activ! râse Sue, în timp ce şopârla îşi deschise gura lângă degetele ei, arătându-şi dinţii. Am parte de toate lucrurile interesante de care am nevoie lucrând pentru tatăl meu.

- Ceea ce nu este cel mai bun lucru pentru tine, de cele mai multe ori, răspunse Matt cu un ton puțin aspru.

Sue ignoră comentariul lui şi iritarea din sufletul ei. Continuă să zâmbească spre şopârlă, care înțepenită pe buzunarul cămăşii ei părea o broşă frumoasă.

Matt sorbi din băutură şi întrebă:

- Cine are grijă de magazin când sunteți plecați?

- Lionel, răspunse Sue. Apoi ridică privirea pentru a-l lămuri, - Lionel Newman. Este un vechi prieten de-al tatălui meu. Noi stăm într-un apartament deasupra magazinului şi el se mută la noi să aibă grijă de treburi.

- Aveți mulți angajați?

- Patru asistenți cu normă întreagă, spuse Sue spontan. Si unul sau doi prieteni din studenție, cu jumătate de normă.

- Studenți la ce? Matt o privi cu o lumină ciudată în ochi. Rdicându-se alene din scaunul lui, o privi şi întrebă.

- Ce ai absolvit?

- Nimic, răspunse Sue.

- Am studiat designul aproape doi ani, dar am renunțat într-o noapte când tatăl meu mi-a zis că pleacă într-un tur al Italiei. Am plecat cu el şi am rămas alături de el de atunci.

- Ceea ce presupune să faci afaceri cu personaje dubioase pe străzi lăturalnice şi să te rătăceşti prin cartiere vechi? spuse Matt ironic, aprinzându-şi țigara.

- Este o ocupație plină de aventuri, spuse Sue, încercând să nu pară tulburată.

- Şi primejdioasă pentru o fată, clipi Matt, suflând fumul şi privind-o.

Enervată de încercările lui de a o necăji, şi mai ales că nu putea face nimic pentru a-şi înăbuşi propriile sentimente, Sue îl înfruntă:

- Tatăl meu nu e de aceeaşi părere.

- Tatăl tău e prea bătrân ca să ştie ce e bine pentru tine, spuse Matt fără ocolişuri.

- Şi ce te face să crezi că tu eşti mai în măsură? ripostă Sue. Se

întorseseră la certurile lor obişnuite, iar ea se simţea pe un teren mai sigur.

- Mentalitatea de modă veche, rânji ironic, că femeile au fost făcute pentru casă.

- In timp ce bărbaţii au parte de toată distracţia, răspunse Sue.

- Un aranjament foarte bun!

- Suntem mai bine înzestraţi pentru a ne descurca cu viaţa dură. Ridică din umeri cu un zâmbet răutăcios.

- Ei bine, nu am întâmpinat nicio problemă până acum, se întoarse Sue. Şi nu cred că voi întâmpina vreuna în viitor.

Privirea lui albastră se întunecă la cuvintele ei. După ce trase adânc din ţigară întrebă aspru:

- A cui a fost ideea să vii într-o călătorie sălbatică în deşert?

- In principal a tatălui meu. Işi ridică bărbia. Iar eu am fost încântată când am auzit-o.

Privind-o în continuare, zâmbi ironic.

- Ce planuri aveţi în continuare? Să cumpăraţi lucruri din piele de şarpe din junglă, sau ceva asemănător?

- De ce nu? răspunse şi ea ironic. El avea viaţa organizată, nu? Se gândi cu înverşunare la frumoasa femeie din Alger. Ce-l făcea să creadă că are vreun drept să-i spună cum să şi-o conducă pe a ei? Lucrurile din piele de şarpe sunt foarte căutate, spuse şi ea sarcastic. Pot să mă duc undeva cum ar fi Congo sau India, poate.

- Si vei sfârşi pierdută în sălbăticie sau îţi vei rupe gâtul printr-un teritoriu primejdios, spuse dur Matt.

- Ei bine, este gâtul meu. Si dacă nu te deranjează îl voi duce unde vreau eu.

- Nici nu mă gândesc să te opresc, o privi Matt răutăcios, şi o luă de braţ. Să mergem.

- Cu plăcere!

Cu starea ei iritată uitase de mica şopârlă, dar privind în jos văzu că încă atârnă nemişcată pe buzunar. înainte să poată face ceva, Matt o luă şi o puse la loc pe trunchiul copacului, apoi o împinse prin cafenea şi din nou în stradă.

Se întoarseră la maşină în tăcere.

în timp ce Matt conducea înapoi spre Taghouf, Sue privea în depărtare, nervoasă având un nod ciudat în gât. La hotel luă cu greu un aer vesel pentru tatăl său care stătea în sala de nese aşteptând cina. Matt, cu un zâmbet încordat vorbi mai mult cu Hadj, despre pregătirile pentru plecare de a doua zi, dimineață.

Când terminară masa, tatăl său fumă o pipă pentru un timp. Apoi mulțumit de jocul de şah pe care-l câştigase, şi relaxat după sejurul de două zile, îşi luă la revedere de la Louis şi se îndreptă spre camera lui pentru a se culca devreme ca să fie pregătit pentru trezirea în zori de a doua zi.

Sue merse alături de el până la uşa lui. De acolo merse spre a ei, deşi nu se gândea să se culce devreme, ci îşi dorea să facă altceva.

Cu un impuls ieşi din camera ei şi coborî scările. Zona mică din jurul hotelului era în semiîntuneric. Scaunele vechi de sub boltă erau luminate slab de lampa de pe masă. Louis, cu mustața atârnându-i trist, stătea gânditor într-unul din scaune. Sue trecu în linişte pe lângă el şi mai departe spre cărările denivelate din grădină. Mergând prin întuneric putea să vadă aleile luminate aglomerate din față. Stătea privind spre ele, când Hadj, cu silueta lui subțire îmbrăcat în haine curate, având o lumină nerăbdătoare în ochii lui căprui, veni lângă ea în întuneric.

La început păru la fel de surprins să o găsească pe drumul lui nocturn obişnuit prin grădină, apoi zâmbind, păşi pe lângă ea, nerăbdător să-şi continue drumul. Sue îl privi gânditoare în timp ce trecea pe lângă ea. Apoi îl urmă şi întrebă, cu o privire inocentă:

- Ieşi la plimbare?

Hadj aprobă şi îşi continuă drumul. Sue rămase în urma lui. După câțiva paşi, spuse, mascându-şi starea tensionată, cu un aer glumeț:

- Poate să mai vină cineva?

Hadj se opri. Lumina incitantă din ochii lui se amesteca cu un amuzament întrebător în timp ce o privea. După câteva momente, cu un zâmbet jucăuş, o întrebă:

- Vrei să mergi în centrul oraşului împreună cu mine?

- Mi-ar plăcea foarte mult! Sue îşi întoarse capul spre el veselă, ignorând sentimentul de alarmă pe care îl simţea.

Hadj râse uşor în felul lui uşor arogant. Având din nou privirea nerăbdătoare, plecă mai departe:

- Trebuie să mergem repede.

Sue mergea alături de el. Două siluete în întuneric, lăsară în urmă lumina slabă care venea de sub boltă şi se îndreptară spre aleile luminate.

Printre oamenii cu robe şi djellabahuri Hadj îşi făcea drum pe lângă clădirile din chirpici şi pe lângă pereţii negri respingători ai caselor arabe. Spre oraş lumina slabă învăluia noaptea într-o strălucire aurie. Pe alei începură să apară magazine ca nişte grote, cu saci de cereale şi fructe aliniaţi în faţă. Mai târziu apărură bazaruri mari, pe care atârnau covoare şi broderii, iar cafenelele cu terase erau elita în care avea loc ritualul preparării ceaiului de mentă.

Lui Sue i se părea ciudat să vadă un oraş fără maşini, dar se revanşa îndeajuns prin cămilele care se îngrămădeau peste tot şi catâri care trăgeau cărucioare. Il urma pe Hadj, cu o curiozitate crescândă amestecată cu îngrijorare, neştiind ce vroia el să facă aşa de încordat.

In cele din urmă, pe o stradă mai largă decât celelalte, cu diferite magazine şi bazaruri, se opri în faţa unuia care arăta cam ţipător, având tot felul de semne în arabă şi cu o uşă dublă imensă. Din stradă se vedeau nişte lămpi care atârnau şi un interior colorat, dar asta era tot. Intrarea era blocată de un birou de lemn în spatele căruia aştepta o figură întunecată să ia dinarii de la cine vroia să vadă mai mult.

Hadj plăti pentru două persoane şi o conduse pe Sue înăuntru. In timp ce intra, respiră adânc.

Camera, cam de dimensiunea uneia de cabaret, avea locuri îngrămădite pe trei rânduri, care erau ocupate toate de oameni solizi care se balansau, mormăiau, se roteau şi dădeau din mâini. Nu văzuse niciodată atâţia arabi într-un singur loc - cu robe, barbă, cu turbane şi fesuri. Cu burnuzuri şi djallabahuri zdrenţuite, stăteau vorbind între ei, privind în faţă, cu o anticipare aproape groaznică.

Pentru a creşte vacarmul, o orchestră de figuri cu turbane care stăteau

picior peste picior cu instrumente cu corzi şi de suflat, într-o parte a scenei, cântau într-un mod strident.

Acum îşi dădea seama de ce se grăbea Hadj. Practic fiecare colţ al camerei era ocupat. Dar ca să nu se lase mai prejos, o trase printre cei care se adunaseră, spre un om subţire care ocupase puţin spaţiu. Râzând de repulsia ei, făcu puţin loc ca să stea jos.

Inconjurată de o mare de ochi negri şi priviri curioase, Sue nu fusese niciodată mai conştientă de părul ei blond şi de pielea ei aurie. Fu mai mulţumită când o muzică tânguitoare atrase atenţia tuturor spre un ecran de lângă orchestră. Prea neliniştită de presentimentul pe care îl avea, nu îşi dorea prea tare să vadă ce se întâmplă până când un al doilea val de muzică tânguitoare aduse un murmur general în mulţime, şi un tremur dinspre ecran. în timp ce privea spre el, în centrul scenei apăru o figură subţire.

Sue se holba. Nu văzuse niciodată o arăboaică cu atât de puţine haine pe ea. Se gândi la vălurile şi îmbrăcămintea voluminoasă. Aici erau doar câteva fâşii de mătase cu paiete care acopereau cu greu formele voluptuoase. Pe cap avea un şirag de monezi de aur. Un şirag asemănător îi atârna de pe pieptul amplu spre şolduri.

După intrarea teatrală cu o atitudine de aroganţă şi pasiune, dansatoarea zâmbi uşor. Privind cu ochii ei negri spre bărbaţi, începu să se contorsioneze şi să răsucească uşor din şolduri, fluturând din mâini ca păsările.

Sue privi în altă parte. Dar în cealaltă parte a scenei apăru o altă figură subţire. îmbrăcată sumar şi la fel de graţioasă, dar nu cu mai puţină pasiune decât prima, începu să se mişte sinuos pe muzica tânguitoare, spre încântarea mulţimii.

După un timp, pe scenă erau opt sau nouă dansatoare, şi când apăru ultima, atmosfera din cameră era electrizantă.

Cu fiecare apariţie voluptuoasă, şi cu muzica care devenea din ce în ce mai puternică, cu bătăile în tobe din ce în ce mai pronunţate, prima dansatoare creştea ritmul, cu o privire de felină, apropiindu-se mai întâi de un grup de bărbaţi apoi de altul.

Acum, când muzica era tot mai tare, se trase înapoi şi îşi aplecă capul în faţa audienţei. Apoi, zâmbind spre ochii negrii, începu să-şi rotească şoldurile uşor, provocator. Dinspre scaune începu un murmur în timp ce o o mână aurie puse o monedă pe gâtul cafeniu. Sări într-o parte, cu un zâmbet de tigru, apoi continuă dansul.

Sue îşi dorea cu disperare să plece. îşi dorea de când începuse dansul. Se uită la Hadj pentru ajutor, dar el ca toţi ceilalţi se uita fascinat la gâtul cafeniu, unindu-se cu mişcarea care se răspândise în jur, toţi vrând să ofere câte o monedă.

Căutând în jur o cale de scăpare şi nevăzând niciuna privi deznădăjduită spre uşa de la intrare. Exact când privi în acea direcţie intră o siluetă cu umeri laţi.

Sue se ridică fără să-şi dea seama, întâlnind ochii albaştrii care se apropiau. Privind-o, pierdută în mulţimea de arabi, mică în mijlocul agitaţiei, cu dansatoarele care se mişcau sinuos, în atmosfera de muzică primitivă, faţa lui Matt era ca o mască.

Sue se întoarse când o văzu. El îşi făcea loc cu greu spre ea. Chiar înainte să se apropie, se gândi să pară naiv intrigată de spectacolul pe care îl urmărea. Când ajunse lângă ea îşi ridică bărbia spre el sfidător, dar nu avu niciun rezultat. O cuprinse cu braţele apărând-o de mulţimea din jur. Nici măcar nu se uită la Hadj, deşi ea presupunea că îşi va vărsa nervii pe el mai târziu.

Fără un cuvânt, o conduse, făcându-i loc cu greu prin mulţime, ca şi cum ar fi fost proprietatea lui, se gândi Sue iritată.

Afară, în noapte, îi deschise uşa Land Roverului în tăcere. In timp ce urca, Sue se gândi că Louis îi spusese că plecase cu Hadj, şi cu siguranţă ştia pe unde umblă Hadj destul de bine ca să ştie unde să caute.

In maşină obrajii îi ardeau, în timp ce Matt conducea pe aleile înguste. Era adevărat că îşi dorise să fi fost la mii de kilometrii depărtare, acolo în atmosfera sordidă a dansatoarelor. Totuşi, nu-i mulţumi pentru intervenţie. Doar să-l vadă era de-ajuns pentru a i se pune un nod în gât.

La hotel, îşi dori să se depărteze repede de maşină, dar Matt era deja la uşă să i-o deschidă înainte ca ea să pună mâna pe mâner. Coborî

ameţită, şi trecând pe lângă el, merse drept în camera ei.

Deşi era încă devreme făcu un duş şi se schimbă să se culce. Oricum, degeaba încerca să se păcălească gândindu-se să doarmă. Căutând prin hainele curate, alese un neglijeu cu broderie englezească şi şi-l puse peste cămaşa de noapte. Se plimbă prin cameră uitându-se la lucrurile din jur. Parfumul pe care i-l cumpărase Matt era încă în pacheţelul de mătase pe masa din lemn. Il desfăcu, îi scoase capacul şi puse o picătură pe gât. Aroma misterioasă făcu să îi bată inima mai tare, dar nu-i alungă tulburarea.

Neliniştită se duse spre uşa balconului. Sub stele noaptea era plăcută. Pe cărările care duceau în deşert se vedeau umbre care se mişcau - nomazi, oameni ai deşertului probabil, întorcându-se la corturile sau la taberele lor. îi văzuse când mergeau prin jurul hotelului, majoritatea înalţi, cu ochi de vultur, cu robele atârnând pe ei.

Când venise, nu fusese atentă în ce direcţie se îndreaptă cărărilor. Acum văzu că şerpuiau foarte aproape de balcon. Stând acolo, în lumina care venea din cameră, vântul adiindu-i uşor prin păr, fluturându-i panglica de la gât, ar fi trebuit să fie atentă la ochii negri care se tot întorceau la ea, la strălucirea din ei, şi la paşii uşori. Dar ea se gândea la altceva.

Se întreba unde era Matt acum. Sigur, vorbea cu Louis, sau îşi făcea bagajul. Abia când îşi coborî privirea văzu ţigara aprinsă puţin mai departe. Se mişca încet ca şi cum ar fi fost ridicată la gură, apoi fu aruncată pe jos, şi parcă strivită sub un picior.

Alţi paşi prin nisip, pe care ea nu îi băgă în seamă, până când după câteva minute după ce dispăruseră auzi un zgomot similar de paşi în faţa uşii ei. Se întoarse, cu mâna pe balustrada balconului, şi-l văzu pe Matt deschizând uşa şi intrând în cameră.

Prin prisma emoţiilor ei din timpul zilei îl văzuse în diferite stări, mai devreme când îi spusese că vrea să călătorească cât mai mult pentru achiziţii şi să aibă parte de aventuri, starea lui era iritată şi dezaprobatoare. Când îl privise sfidător în mizeria din casa de dansatoare, fusese de reproş şi dojană.

Toate astea fuseseră mai devreme. Acum însă fața lui era cu totul alta.

Ochii lui erau ca fierul încins privind-o în hainele ei de noapte şi spre siluetele care se mişcau prin întuneric. Se apropie înconjurând-o cu un braț, o conduse în cameră, spunând dur:

- Stai departe de balcon! Sau te vei trezi în nişte aventuri mai mari decât poți face față.

Inima i se strânse când îl văzu. Tremurând la atingerea lui, dar ascunzându-şi starea sub un aer de indiferență, răspunse puțin iritată:

- Cum ar fi?

- Vrei să-ți spun pe litere ... începu Matt, dar nu mai continuă.

Oricum ea nu ar mai fi auzit nimic. In tăcerea care se aşternuse între ei nu vedea decât ochii lui albaştri care o priveau, şi un mic muşchi care i se încordase la maxilar. Apoi simți că se apropie uşor de el, şi dintr-o dată printr-o mişcare sălbatică o trase spre el şi îşi coborî gura peste a ei.

Sue îi primi buzele cu o poftă pe care nu ştia că o are. Cum putea să refuze ceva pe care tot corpul ei şi-l dorea? Din cauza acestei slăbiciuni a ei începură să îi curgă lacrimile şi îşi ținu mâinile în jurul ei. Nu ştia ea, chiar foarte bine, că pentru Matt nu era decât cineva căruia să-i dea sfaturi şi avertizări? Sau ... respinse din nou starea ei de plăcere în timp ce el îşi cobora buzele spre gâtul ei ... ca şi Hadj, nu refuza compania unei femei în deşert dacă era disponibilă.

Gândul că fusese atât de slabă încât să conducă la aşa ceva îi trimise un junghi în inimă şi îi dădu puterea de care avea nevoie.

Luptându-se sălbatic cu el, şi împingându-l, îl privi cu ochii înlăcrimați şi spuse nemulțumită:

- Iți place să îți impui punctul de vedere, nu-i aşa?

Matt îşi trecu mâna care tremura prin păr şi traversă camera. In uşă, îi ordonă cu o voce tremurând':

- Stai departe de balcon. Se întoarse şi trânti uşa după el.

Printre lacrimi, Sue fugi după el să încuie uşa. După ce închise şi încuie uşa de la balcon, îşi scoase neglijeul, stinse lumina şi se aruncă în pat.

Capitolul 8

Când se iviră zorii, cerul strălucea în culoarea lămâii. Vântul bătea rece când Land Roverurile erau pregătite pentru plecare. Sue aştepta cu tatăl ei lângă maşină. Plimbându-se de colo-colo şi frecându-şi mâinile nerăbdător, era singurul vesel din tot grupul.

Sue având ca scuză frigul, nu zâmbea deloc. Hadj, care în mod evident fusese certat că o luase cu el seara, lucra la maşini cu o privire abătută. Matt părea foarte preocupat. Veni să-i deschidă uşa lui Sue fără nicio expresie deosebită. Ea îi acceptă gestul cu aceeaşi reacţie împietrită.

Louis, care ieşise în robă şi papuci, strângea mâna tatălui ei pentru ultima oară, şi se plângea, în timp ce toţi îşi ocupau locurile, că singurii musafiri pe care îi mai aştepta erau vânzătorii de curmale şi rar nişte oficiali care călătoreau. Tremurând de frig, mustaţa căzându-i mai jos decât oricând, le făcu cu mâna cu greu în timp ce se îndepărtau.

Mai târziu, erau din nou pe drumul cămilelor şi în timp ce treceau pe lângă sate se întorseseră la existenţa lor de zi cu zi. Matt, împreună cu Hadj, era preocupat cu studierea terenului pentru introducerea electricităţii. Sue se ocupa împreună cu tatăl său de achiziţii, mergând împreună cu el în cercetare de câte ori putea. Fiecare fiind ocupat, tabăra era folosită în principal pentru mâncat şi dormit.

Au trecut pe lângă multe oaze. într-un sat destul de mare cu o stradă principală activă, au luat cămile. Matt a lăsat, Land Roverurile în grija unui oficial şi a asistentului lui, care trebuia să le ducă într-un loc pe drumul din deşert de unde să le ia ei mai târziu.

Sue ştia că făcuseră o întoarcere în formă de U de ceva timp şi erau deja pe drumul de întoarcere spre Alger, dar drumul caravanelor pe care îl urmau era mai primitiv decât oricând, iar satele erau în urmă cu secole.

Cu echipamentul de campare şi de lucru şi cu minimum de lucruri personale împachetate pe două dintre cămile, mergeau printr-un ***wadi,*** un râu secat plin de stânci şi bolovani. Malurile se ridicau pe fiecare parte îngustând foarte tare drumul câteodată. Malurile se înălţau pe fiecare parte câteodată rămânând doar o fâşie îngustă pe care să mergi. In alte locuri se depărtau într-o vale destul de mare cu sate pierdute printre palmieri, de-a

lungul cursului.

In locurile cele mai înguste erau mici bălți cu cătină în jur, de cele mai multe ori erau şiruri de bălți în jurul punctelor de curbură ale drumului. Erau şi peşteri, cu picturi medievale de o frumusețe surprinzătoare.

Sue se obişnui cu mişcarea lentă a cămilelor. Invăță să stea într-o parte pe cămile când îngenuncheau, şi cum să se țină când se ridicau greoi. De obicei Matt era prin preajmă în astfel de momente pentru a o ajuta. Pe drumul stâncos mergea înainte ținând frâiele cămilei ei. Hadj, conducând cele două cămile încărcate din spate, mergea vorbind cu tatăl ei, care îşi călărea cămila în acelaşi fel în care trata orice era nou pentru el, cu mare plăcere.

Sue, îl privea afectuos mergând din oază în oază, întrebându-se uneori dacă interesul lui nesățios pentru oameni şi locuri se va diminua vreodată. Cu toate că achiziționaseră tot ceea ce le trebuia pentru magazin din această parte a lumii, continua să privească înainte, nerăbdător să vadă ce vor găsi la următoarea oprire, întotdeauna pregătit să exploreze noi locuri şi să întâlnească noi fețe.

Işi dorea câteodată, când îl privea, ca energia lui interioară să nu fie atât de diferită de aspectul lui exterior. Deşi mergea sigur pe el şi zâmbind, privirea lui istovită pe care o vedea câteodată seara, devenise o parte din el. Fragilitatea lui o neliniştea câteodată. De mai multe ori, în tabără, când se aprindeau luminile din corturi, îl văzuse pe Matt privindu-l atent.

Se apropiau de sfârşitul drumului stâncos. într-o dimineață în care nu merseseră prea mult, Sue văzu o anumită slăbiciune la tatăl său. Călărind alături de ea, îşi împinsese pălăria pe spate şi îşi ştersese fruntea pentru a doua sau a treia oară, spunând cu o încercare de voioşie,

- Mi se pare că e mai cald azi decât de obicei.

Lui Sue i se părea că e încă frig. Stia că Matt nu ar fi mers prin ***wadi*** în căldura zilei, dar îl auzi aprobând din față de unde conducea cămila ei alături de a lui,

- Este mai cald. Se uită la tatăl ei. După un moment, cercetă cerul ca şi cum s-ar fi gândit şi spuse,

- Prea cald ca să mai continuăm. Poate ar fi mai bine să ne oprim mai devreme şi să ne relaxăm pentru câteva ore.

Sue văzu că tatăl său aprobă letargic. Se uită la Matt pentru a-i întâlni privirea, ca să îi arate că ştie că îl pune pe tatăl ei mai presus decât programul lui de muncă. Deşi vorbiseră puţin zilele astea, îi mulţumi pentru asta.

Se opriră într-un loc unde valea era mai largă, unde un mal se lăsa în jos spre orizont, iar celălalt se ridica abrupt cu terase de iarbă şi peşteri. Curmali înalţi creşteau în cerc în mijlocul văii şi dispăreau în depărtare. Pe lângă stânci curgeau nişte cursuri de apă şi într-un loc la baza dealului formau un şir de bălţi.

în timp de Hadj lega cămilele, Matt despachetă hamacele. Acestea luaseră locul paturilor pentru Sue şi tatăl ei. Nu ştia cum dormeau Matt şi Hadj. Matt legă un hamac între copaci. Privind în jur, îi zise tatăl ei,

- Grozav loc. Nu ar strica să rămânem aici câteva zile.

- Este un loc bun pentru oprire, răspunse tatăl ei, privind cum aşeza hamacele.

Matt nu mai zăbovi după ce fixă hamacul. Se duse să pregătească tabăra mai jos în vale. Dar Sue, trebăluind prin apropiere, îl văzu pe tatăl său aşezându-se recunoscător în hamac. Căzu imediat într-un somn care ei i se păru anormal, cu toate că în acelaşi timp simţea că e bine să se odihnească.

Ii puse pachetul mic de lucruri pe o fâşie îngustă de nisip, apoi şi le aşeză pe ale ei. In spatele bălţilor îl auzea pe Matt cum îi dă nişte ordine lui Hadj. Cu mâinile tremurându-i, se întreba cum se va descurca cu sentimentele ei în următoarele două zile.

Din acea noapte în Taghouf, reuşise să ridice un zid în jurul sentimentelor ei, afundându-se în muncă alături de tatăl său, şi fiindcă erau mereu pe drum. Dar aici, într-un loc ca ăsta, două zile întregi - cum putea să suporte ... apropierea lui Matt?

Pipăia o trusă din piele pe care o lua întotdeauna cu ea. Inăuntru erau diferite lucruri pe care le folosea pentru a desena. De multe ori cochetase cu ideea de a copia unele din desenele din peşteri, pentru a le folosi la

magazin. Acum căută repede hârtie şi creion. Ar fi o ocupaţie ideală pentru a-i ţine mintea ocupată până când vor pleca din nou.

Indepărtându-se încet de hamacul tatălui ei, începu să urce dealul căutând cel mai potrivit loc pentru a-şi începe munca. Printre stânci la baza dealului descoperi figuri de animale şi forme cu coarne, un semn sigur că în apropiere mai erau şi alte reprezentaţii artistice. Una sau două peşteri în mijlocul unei vegetaţii străvechi aveau o culoare ciudată. Apoi căţărându-se puţin mai sus spre o deschizătură ce se arcuia spre cer, găsi ceea ce căuta.

Pereţii din peşteră erau aproape în totalitate acoperiţi cu picturi de siluete umane, de câini, boi, oi sălbatice şi scene de vânătoare. Văzu două girafe cu blană pestriţă şi un peşte pictat în nuanţe frumoase de violet-închis pe care trebuia să le aibă.

Memorând culoarea pentru mai târziu, se apucă de treabă pentru a schiţa imaginea. Era uşor de lucrat pe aceşti pereţi. Trebuia doar să ţină hârtia nemişcată, şi să nu apese prea tare pe creion. In timp ce desena, îi creştea entuziasmul. Putea găsi o grămadă de utilizări acestei arte medievale din deşert. Peştera fiind destul de luminată, condiţiile erau ideale.

Absorbită de treaba ei, nu ridică capul până când nu auzi nişte paşi afară. Abia când îl văzu pe Matt care privea în peşteră, realiză că plecase din tabără de ceva timp. Un cârlionţ îi cădea pe frunte. I se păru că era puţin palid în timp ce intra înăuntru:

- Credeam că primul lucru pe care ţi l-am spus a fost să nu te plimbi singură prin deşert!

Dispoziţia lui proastă o făcu să răspundă ironic.

-Nu prea ies în căldura deşertului. Foarte rău dacă o căutase. Putea să strige. Dar ştia că nu ar fi făcut asta pentru a nu-l trezi sau îngrijora pe tatăl ei.

- Cu tine nu e imposibil, spuse Matt luând-o de braţ. Să mergem.

- Nu pot. Atingerea lui o arse, iar ea se scutură pentru a scăpa de ea. Sunt ocupată să copiez aceste desene. Vreau să iau cât de multe pot pentru a decora magazinul.

Matt trase aer adânc în piept şi încordându-şi maxilarul spuse:

- Este un alt lucru pe care nu-l faci aici - să copiezi desene artistice istorice fără să ceri permisiunea.

Enervată că trebuie să o oprească din ceea ce începuse să i se pară interesant, îl înfruntă fulgerător,

- Cui trebuie să i-o cer? O voi obţine.

Matt, vârându-şi mâinile în buzunare şi îndreptându-se spre intrarea în peşteră, arătă spre vale.

- Seicul Ben Abdullah este cel care îţi poate da voie, o informă.

Ii urmări privirea. Crezuse că nu sunt decât palmieri în faţă, dar acum văzu, de aici, că erau minarete şi cupole deasupra copacilor.

- Bine, mă voi duce să-l văd, spuse, ieşind şi coborînd în vale. Dacă tatăl meu încă se odihneşte mă duc chiar acum.

După ce se învârti pe lângă hamac pentru a se asigura cu totul e bine, se duse spre copaci. Matt, după ce vorbi puţin cu Hadj, o urmă.

Mergând spre locul unde frunzele palmierilor făceau o umbră tremurândă pe cărare, observă că acum nu o atinse, dar rămânea cu un pas în urma ei, lăsând-o să aleagă pe unde merge. După un timp ieşiră pe un câmp cultivat unde era o roată de grădinărit trasă de o cămilă care arăta fără viaţă. In sat, femei cu valuri vorbeau lângă o fântână. Apoi lângă nişte case de pământ, Matt arătă spre o clădire care semăna cu un palat lângă copaci, în spatele căreia nu era decât deşert.

- Arată ca aia, spuse puţin ironic privind cupolele aurii şi decoraţiunile. Părea că starea lui se mai liniştise, acum fiind puţin amuzat.

La intrarea în grădina înconjurătoare vorbi puţin cu o figură în robă care venise de la un cort la poartă. Servitorul şeicului dispăru câteva momente, apoi se întoarse pentru a aduce un mesaj şi deschise poarta.

Matt o pofti pe Sue înaintea lui, spunându-i,

- Vrea să te vadă.

In timp ce erau conduşi prin pasaje largi şi holuri magnifice cu decoraţiuni colorate, Matt îi spuse:

- Şeicul Abdullah este unul dintre cei mai bogaţi şeici ai petrolului din Sahara.

Merse puţin înaintea ei când se întâlniră cu două rânduri de gărzi, fiecăruia atârnându-i câte un cuţit lung curbat pe umăr. In spatele lor, două negrese enorme le arătă un alt hol unde erau aşezate divanuri cu ciucuri şi scaune mici rotunde în jurul unei mese joase.

Sue se aşeză pe marginea unui divan, în timp ce Matt se plimba în jur. După câteva momente se trase o draperie în cealaltă parte a camerei. Sue se aşteptă să vadă intrând o figură mândră, impunătoare. In schimb, venea spre ei un bărbat cu un zâmbet mai blând decât văzuse ea vreodată. Avea o barbă albă, un turban cu fire aurii, iar robele lui erau foarte înzorzonate.

Matt se duse să-l întâmpine. Sue se mai însenină când îi văzu zâmbetul mergând lângă şeic, vorbind fără niciun efort cu el, în timp ce veneau spre divane. Bătrânul o privi, aprobând cuvintele lui Matt.

Sue se simţea insignifiantă în hainele ei decolorate. Nu ştia dacă să se ridice sau să rămână jos. Dar fără formalităţi, şeicul se aşeză lângă ea. O salută într-o engleză perfectă, întrebând-o care e numele ei şi de unde vine. Vroia să ştie totul despre ea. Vocea lui părea feerică, ca şi cum venea dintr-o altă lume, o lume de basm.

Sue îi povesti despre magazin şi că se gândise că picturile din peşteri ar fi folositoare pentru a completa cu desene neobişnuite unele bunuri. In timp ce vorbeau, Matt aşezându-se şi el pe un divan alături, un servitor desculţ se mişca fără niciun zgomot pe covoarele subţiri preparând ceea ce părea a fi ceai de mentă.

Adusese o tavă din argint cu nişte pahare. Pe o măsuţă cu rotile era un ceainic din argint, zahăr, ceai şi mentă. Servitorul turnă apă fierbinte în ceainic, o lăsă să-l încălzească apoi o vărsă. Apoi puse o jumătate de linguriţă de ceai obişnuit şi adăugă apă fierbinte. Părea că ăsta era doar începutul. Luă cu grijă frunzele de mentă şi le puse în ceainic, adăugând zahăr. Puse din nou apă fierbinte, şi peste câteva momente ceaiul fu gata.

Nu putea spune că băutura maronie era pe gustul ei, mai ales că pentru fiecare erau cele trei pahare tradiţionale. Il bău, desigur. Nici nu se gândea să refuze.

La un moment dat, când puse paharul jos şi râse uşor la o remarcă a şeicului, draperia din cealaltă parte a camerei se dădu la o parte şi intră un

tânăr cu o privire încruntată. Mergând apatic, privi în jur, pregătindu-se să se plângă de ceva şi vorbi în arabă înainte să-şi dea seama de scena de la masă. Se opri un moment. Apoi merse mai departe, şi când ochii lui căprui-închis o întâlniră pe Sue, faţa lui se însenină imediat.

- Fiul meu, spuse şeicul, scuzându-se din priviri de întrerupere, şi continuând să explice, - Ahmed mă bombăne pentru că i-am interzis să vâneze azi.

Sue înţelese că se referise la vânătoare de gazele. Se bucură că nu aveau parte de aşa ceva. Il privea pe fiul şeicului. Presupunea că are aproximativ douăzeci şi cinci de ani, şi arăta foarte diferit de tatăl lui. Purta un costum croit perfect, din mătase, iar cămaşa şi cravata probabil că erau la fel de scumpe.

Matt se ridică pentru a-l întâmpina. Deşi îi strânse mâna într-un mod prietenesc, continua să o privească pe Sue. Când putu, se aşeză jos lângă ea şi îi spuse alene tatălui său în aceeaşi engleză perfectă:

- Nu mi-a spus nimeni că ai oaspeţi.

Bătrânul şeic îi explică fiului său cu un ton îngăduitor motivul vizitei. Inainte să termine, Ahmed decisese deja că Sue ar trebui să copieze desenele. Părea că nu se mai satură să privească părul ei blond şi ochii liliachii. Vorbi cu ea de şcoala pe care o urmase în Anglia şi în Paris cu dorinţa de a-i fi pe plac. Sue îl asculta, dar cu jumătate de ureche urmărea cât putea discuţia dintre şeic şi Matt despre munca lui de cercetare şi măsurători în zonă.

Ca şi cum nu s-ar mulţumi cu mai puţin decât întreaga ei atenţie, Ahmed o luă de mână şi o invită:

- Vino să-ţi arăt grădina.

Sue simţi privirea lui Matt asupra lor mână în mână îndreptându-se spre hol. In faţa unei ferestre mari, deschise, ea privi spre grădina copleşitoare prin frumuseţe şi model. Toate speciile de copaci, de la copaci tropicali cu frunze mari verzi, care fuseseră plantaţi ca să facă umbră pe cărările care duceau spre fântâni, ale căror şuvoaie de apă se unduiau şi curgeau melodios. Hăţişuri de geranium stacojiu care străluceau în lumina soarelui. Hibiscus de culoarea mierii care atârnau deasupra apei.

Ahmed nu era prea atent la priveliște, observă Sue amuzată. Era mai preocupat să reia conversația. Ingăduitoare, se așeză pe pervazul lat de unde îl putea vedea și pe el și grădina. Era la fel de înalt ca și tatăl lui, dar părea fără vlagă, ceea ce lui Sue i se păru ciudat față de atitudinea impunătoare a lui Matt.

Vorbeau fără inhibiții cum fac de obicei tinerii, făcând câteva remarci întâmplătoare.

Din ce înțelesese Sue, Ahmed era foarte plictisit de existența sa. Alesese să-i calce pe urme tatălui său, totuși nu-și dorea atribuțiile unui șeic. Fiindcă devenise vestic atât în înfățișare cât și în obiceiuri, prefera viața de oraș în locul celei de deșert.

Vroia să o scoată la plimbare cu mașina nouă pe care tocmai o cumpărase, dar Sue, râzând, refuză, spunându-i că trebuie să se întoarcă în tabără și de ce. Când auzi de tatăl ei care se odihnea acolo,
insistă să îl aducă și pe el la palat.

- Aici avem patruzeci de camere care sunt goale, spuse, fluturând din mână nepăsător. De ce?

Pentru a-și întări argumentele se duse să-l întrebe pe tatăl său. In câteva minute totul era aranjat. Puteau sta la palat cât de mult vroiau.

Sfioasă, Sue îl lăsă pe Ahmed să o conducă afară. Dintr-un pasaj care ducea într-o parcare ajunse la o mașină lungă cât o casă și deschise ușa pentru ea. Matt se așeză în spate, strâmbându-și gura sarcastic. Sue îi explică locația tatălui lângă bălți. Ahmed nu numai că știa unde este, dar conduse mașina în jurul copacilor de-a lungul văii, și ajunse exact lângă copacul de care era legat hamacul.

Tatăl ei tocmai se spălase. Privea mirat la imaginea roz strălucitoare care se apropia. Sue ieși, inima strângându-i-se văzându-i fața palidă. Se bucură atunci că îl întâlni pe Ahmed. Prin generozitatea lui, cel la care ținea cel mai mult din lume, va beneficia de confortul de care avea nevoie.

Ii explică râzând ce se întâmplase, în timp ce Ahmed îi strângea mâna aplecându-se. In ciuda povestirii ei detaliate, văzu că tatăl său se uită la Matt pentru a-l lămuri. Zâmbind Matt spuse,

- Ce spui, vei dormi din nou într-un pat adevărat?

- E ceva!

Totuşi Sue simţea că îi lipseşte strălucirea din privire. Ii adună lucrurile. Matt îl chemă pe Hadj să pregătească cămilele, apoi îi dădu lui Sue bagajul ei şi spuse,

- Ne vedem mai târziu.

Ahmed îl ajută pe tatăl ei să urce, Sue se urcă în faţă, şi se îndreptară din nou prin nisip spre palat.

Intr-o cameră decorată cu mobilă şi un pat ca un baldachin, Sue îşi despachetă lucrurile şi, nerăbdătoare, coborî să vadă unde fusese instalat tatăl ei. Il găsi într-un apartament aproape la fel de luxos, cu uşi care dădeau spre grădină. Descoperise un ziar franţuzesc şi se relaxa afară pe un scaun când ajunse ea. Nu mai era la fel de palid, iar ea se bine dispuse puţin.

In restul zilei Ahmed îi ţinu companie, plimbându-se cu ea prin grădină, mâncând alături când ea privea cum se prepară o oaie întreagă, platouri enorme pline cu porumbei şi ouă, şi multă îngheţată. In afară de momentele în care se strângeau toţi pentru aceste festinuri, îl văzuse puţin pe Matt. Ştia că el şi Hadj încă făceau tot felul de teste jos unde se opriseră iniţial, dar asta era tot. Ahmed nu îi dăduse timp să îi urmărească.

Seara târziu, când se înnoptase, o conduse prin palat, arătându-i comorile nepreţuite cu un zâmbet apatic, de parcă ar fi fost nişte lucruri ciudate într-o pivniţă. Dintr-o lădiţă plină de bijuterii, luă un inel care părea că are câteva sute de grame şi întinzându-l spre Sue, spuse,

- Ia-l. E al tău.

Sue se depărtă de parcă era fierbinte.

- Nu pot, Ahmed. Serios, nu pot, se scuză zâmbind.

Dădu din umeri şi îl puse înapoi în lădiţă.

Spre miezul nopţii o lăsă în sfârşit, luându-i mâna şi sărutându-i-o.

Sue plecă îmbujorată. Il văzu pe tatăl său aşezat în patul lui luxos, îl sărută pe obraz cu un fior în inimă şi se retrase în camera ei.

Nu-l mai văzuse deloc pe bătrânul şeic în restul zilei. Sue înţelese că trecuse de limitele protocolului când făcuse cunoştinţă cu ea şi că nu-l va mai vedea din nou.

Primul lucru la care se gândi în dimineaţa următoare fu picturile din peşteri. Strălucirea palatului şi Ahmed o făcuseră să uite de ele ieri, dar astăzi plănuia să petreacă câteva ore lucrând la ele. Era o uşurare într-un fel că nu primise niciun semn de la Ahmed. Luă micul dejun cu tatăl ei în faţa camerei lui la marginea grădinii. Avea puţin din vechea lui bună dispoziţie în acea dimineaţă, privind totul în jur cu interes şi plăcere. Ea îşi dorea doar să dispară paloarea din obrajii lui mai repede. Il lăsă plimbându-se pe cărări, aplecându-se să miroasă câte o floare.

Plimbarea prin sat şi printre palmieri spre vale părea o adevărată călătorie după cursa rapidă prin nisip cu maşina de ieri. Când ajunse la peşteri, Matt tocmai prindea un echipament greu pe o cămilă. Se bucură că vede din nou trăsăturile lui bronzate şi silueta musculoasă. Trecuseră doar câteva ore de când îl văzuse? Păreau ani.

Când ajunse lângă el, îi zâmbi şi întrebă alene,

- Cum ţi se pare aventura?

- Oh, încă adun experienţe, răspunse Sue uşor, mergând mai departe şi fluturând geanta cu instrumentele pentru desenat. Pentru a alunga imaginea lui masculină, se apucă imediat de treabă când ajunse în peşteră.

Spre amiază, din cauza unor zgomote puternice îşi ridică privirea. Ducându-se spre intrarea în peşteră, văzu ceva care o făcu să coboare repede panta.

O rulotă foarte lungă, nouă, strălucind, se apropia prin vale. Nişte muncitori algerieni o opriră fluturând din mâini şi ţipând, în apropierea peşterilor. In timp ce se depărtau, apăru şi un jeep la fel de nou şi de strălucitor. Pentru a întregi tabloul, apăru şi Ahmed cu maşina lui roz. Coborând, zâmbi spre Sue şi o informă:

-Acum poţi lucra confortabil. Intinzându-i mâna o invită. Vino. Sue îl luă de mână şi trecu pe lângă Matt, despre care crezuse că plecase până acum, dar care stătea în picioare cu mâinile în buzunar.

In rulotă, aranjată ca un laborator, Ahmed îi arătă nişte teancuri de hârtii, instrumente de desenat, vopsele şi mese de lucru. Sue privi în jur râzând mirată. Toate astea pentru câteva schiţe? Era o nebunie! Era ridicol! Dar era exact ce ar face cineva ca Ahmed.

Intră şi Matt. Privind în jur, spuse:

- Ce mai cameră de lucru! Deşi o privise ironic, ea credea că e puțină invidie în zâmbetul lui.

Ahmed puse cheia de la uşă pe masă în fața lor şi încă una lângă ea, despre care spuse zâmbind către Sue:

-Jeepul te va ajuta să vii şi să pleci când vrei. Apoi se întoarse spre uşă, şi cu o privire nerăbdătoare care îi dădu lui Sue impresia că mai plănuia ceva. Ne vedem când te întorci la palat.

Matt privi prin fereastră cum maşina roz se îndepărtează. După o tăcere, spuse, sau mai degrabă aruncă cuvintele cu zâmbetul său răutăcios:

-Se pare că ți-ai găsit un prieten.

Ei şi ce dacă? Sue se enervă din cauza tonului lui. Părea ocazia perfectă - cea pe care o aşteptase de multă vreme - să se răzbune,

- Este legea naturii! Ar trebui să ştii asta! Ca şi femeia frumoasă franțuzoaică care te însoțea în Alger? Şi acum că începuse nu se putea opri. Cea care era cu tine în prima zi în piață, şi cu care te-am văzut la Hotelul Francez?

-Danielle? se gândi Matt.

- Danielle, Sue rosti numele încercând să nu îi tremure vocea. Presupun că te gândeşti la ea tot timpul?

-Tot timpul. Matt luă cheile pe care i le lăsase Ahmed şi le aruncă apoi la loc, zâmbind.

Sue simți o durere din cauza cuvintelor lui. Iritată, se depărtă de el şi spuse privind în jur,

- Ei, nu înseamnă că nu trebuie să muncesc acum. Mai bine mă apuc de treabă.

-Poate că e o idee bună, spuse Matt şi ieşi.

Ii auzi vocea probabil întâlnindu-se cu Hadj undeva în spatele rulotei. Se duse cu foile de plastic şi cu creioanele speciale, noi în peşteră şi nu îl mai văzu până când nu urcă în jeep în liniştea şi singurătatea din vale, pentru a se întoarce la palat. El îi ieşi în față, trăgând din țigară. Cum nu era nicio urmă de Hadj sau de cămilele care le cărau echipamentul,

presupuse că plecaseră de ceva vreme.

Iritarea pe care o simţise mai devreme dispăru, şi îi luase locul o durere ascuţită care îi permise doar un zâmbet slab şi, privindu-l, spuse,

- Vrei să mergi cu mine?

El aprobă, spunând în timp ce se urca:

- Ca să fiu atent pe unde mergi.

Işi întoarse privirea. Ştia că se referă la ultima dată când condusese ea şi când aproape răsturnase Land Roverul. Se uită în ochii lui albaştri în timp ce o privea, simţind că şi el, se gândea la acele momente când aproape zburaseră cu maşina. Privind înainte, porni repede şi conduse nebuneşte spre palat.

Presimţirea ei că Ahmed plănuise o altă surpriză, se adeveri când ajunse. Trecând de gărzi, care deveniseră ceva obişnuit, o aştepta în holul cu divane şi scaune mici.

Când intră alături de Matt, el se ridică, o luă de mână şi o conduse în locul undee stătuse de vorbă cu şeicul. Sue văzu că fiecare centimetru de pe fiecare divan era acoperit cu grămezi peste grămezi de rochii noi, strălucitoare. In timp ce ea privea suprinsă materialele colorate din mătase, satin cu dantelă şi broderii, Ahmed spuse simplu:

- Pentru tine.

Un timp Sue rămase fără cuvinte, apoi pipăind grămezile de materiale amestecate, îl mustră râzând:

- Ahmed, trebuie să fie o avere aici!

- O sută de averi nu ar fi de-ajuns pentru frumuseţea ta, spuse Ahmed cu un ton mângâietor.

Stânjenită de aceste cuvinte, Sue luă o rochie şi o ţinu în faţa ei, conştientă că Matt tocmai trecea pe lângă ea, îndreptându-se spre uşa care dădea în grădină unde erau tatăl ei şi cu Hadj.

Desigur ştia că nu era nici cea mai mică posibilitate să accepte rochiile, dar simţi mai târziu, privind creaţiile care atârnau în camera ei, că ar trebui să îmbrace una, ca să nu-i rănească sentimentele lui Ahmed. Si totuşi când îşi făcu curaj şi îmbrăcă una câteva seri mai târziu, nu se duse la Ahmed.

Zilele trecură destul de relaxat, nimeni neavând prea multe de făcut.

Intr-o seară când aerul nopții era cald şi încărcat de miresmele deşertului, uşile dinspre grădină erau deschise spre un hol decorat şi mobilat cu canapele imense, taburete, scaune aurite şi oglinzi strălucitoare. Hadj ieşise undeva. Tatăl ei stătea pierdut pe una din canapele, cu hainele atârnându-i pe el vorbind cu Ahmed. Se înțelegea bine cu fiul şeicului. Dar aşa era tatăl ei, se gândi drăgăstos Sue care stătea afară, în noapte. Se înțelegea bine cu toată lumea. Matt stătea lângă o masă mică, afară, curățind nişte ustensile la lumina care venea
din hol.

Dintr-o dată, după ce privise stelele, îi veni ideea să se furişeze în camera ei. Ii luă ceva timp să aleagă o rochie. In sfârşit alese una din şifon deschisă la culoare cu flori mici pastelate care cădea în valuri până la genunchi. Modelul fără bretele i se potrivea perfect - se minună de capacitatea lui Ahmed de a o măsura din ochi - şi contrasta frapant, se gândi ea, cu umerii şi brațele ei bronzate. Părul, mai blond din cauza soarelui, strălucea auriu în jurul feței şi al umerilor. Incălțăminte nu avea altceva în afară de sandalele pe care le purta, dar puțin şterse, nu arătau prea rău. Se fardă puțin şi îşi dădu cu puțin parfum de chihlimbar, apoi se întoarse în grădină.

Sue vroia să se ducă în hol, dar Matt era acolo, deja privind-o, iar picioarele ei nu vroiau să mai înainteze.

Zâmbind, se duse spre el, radiind şi învârtindu-se ca să o vadă:

- Cum ți se pare noua imagine?

Când se întoarse, Matt o privea fără să scoată un sunet. Nu putea înțelege nimic din expresia lui, doar că avea ceva neobişnuit în privire. Işi întoarse privirea dinspre ea şi îşi reluă treaba.

Privindu-l, Sue observă cu un junghi în inimă că el strângea ustensilele. Când termină, spuse:

- Mă culc devreme. Apoi, făcu o pauză. Hadj şi cu mine vom pleca în zori.

Simțind că se înroşeşte, Sue privi spre hol. Văzând-o, Matt spuse:

- Tatăl tău ştie că am treabă în nişte sate la vest de aici. Apoi se îndreptă spre cărarea de unde venise ea.

Sue nu putea vorbi din cauza unui nod în gât. Deci asta era tot? In felul ăsta se va termina? Nu explicase cu prea multe cuvinte, dar amândoi ştiau că nu îi oprea nimic să se întoarcă singuri în Alger, când terminau treaba. Ei aveau totul la dispoziţie aici la palat pentru a-i duce la Land Roverul aflat la câţiva kilometri de aici, iar influenţa şeicului îi va proteja de orice problemă pe care ar putea-o avea cu autorităţile din deşert.

Asta era tot. Şi nu putea face nimic în privinţa asta. Tatăl ei trebuia să se odihnească, iar Matt avea treabă.

Incercând din răsputeri să aibă o faţă senină, Sue ridică din umeri de parcă s-ar fi obişnuit deja cu ideea. Fu nevoie de toate eforturile ei pentru a putea zâmbi, dar reuşi până la urmă. Intorcându-se, îi ură veselă,

- Atunci, cercetare plăcută! şi intră înăuntru.

In spatele ei, cum stătea în uşă, îi auzi vocea profundă.

- Noapte bună, Susan. Apoi, plecă.

Capitolul 9

Viaţa fără Matt la palat, ştiind că el nu era nici în sat, nici în tabăra din vale, era pentru Sue insipidă şi nu se bucura de nimic. Sue era vag conştientă că Ahmed era la fel de curtenitor ca întotdeauna, că avea tot ce-şi putea dori la palat. Totuşi, tot ce vedea în faţa ochilor, tot ce-şi dorea să vadă, era o pereche de ochi albaştri, o faţă bronzată şi o siluetă cu umeri laţi îmbrăcată în kaki.

Luxul din jur nu-i alina deloc suferinţa. Avea nevoie de acţiune. Peşterile cu picturile primitive care aşteptau să fie copiate erau singurul loc unde putea lucra pentru a mai diminua suferinţa.

Intr-o după-amiază se duse acolo să mai profite de ultimele raze de soare. Reuşise să lucreze o oră şi tocmai ducea copia unei picturi care reprezenta un car, în rulotă, când văzu că se apropie maşina lungă roz. Viteza cu care se apropia o surprinse. Stia că Ahmed nu conducea aşa.

Când se opri brusc într-un nor de praf lângă ea, văzu la volan o figură cu turban. Erau atâţia servitori la palat că le pierduse şirul, însă pe acesta îl recunoscu, era cel care îl însoţea pe Ahmed când avea afaceri de făcut, pe post de şofer sau consilier.

Coborî, vorbind repede şi cu o expresie gravă în engleză,

- Tatăl tău s-a îmbolnăvit. A fost găsit pe una dintre cărări. Nimeni nu ştie de cât timp zăcea acolo. Fiul şeicului şi doctorul lui sunt cu el acum.

Tatăl ei! Sue simți că viața i se scurge din corp. Văzând roşu, aruncă tot ce avea în mâini şi alergă spre jeep.

La palat, ea se îndreptă repede spre camera care dădea în grădină, dar servitorul cu turban o trase de braț,

- Pe aici.

O conduse spre o parte a palatului pe care nu o mai văzuse niciodată, după o curte în care era atâta linişte încât parcă îi amplifica temerile. Apoi trecură de o uşă care dădea spre un şir de arcade. Un bărbat cu turban şi haine moderne, cu o mică geantă, ieşea din cameră în timp ce ea se apropia. Ahmed apăru lângă el. Coborî privirea în pământ pentru un moment când o văzu. Apoi zâmbind se duse lângă ea şi îi spuse uşor:

- Se odihneşte. Du-te la el.

Sue intră în cameră şi simțind că se sufocă reuşi să spună:

- Tată! Alergă spre pat unde stătea sprijinit pe nişte perne imense.

- Te-am cam speriat, nu? râse. E din cauza vârstei, mă ajunge din urmă.

- Nu eşti bătrân! spuse Sue ferm, încheindu-i nasturii de la pijama şi încercând să nu se uite prea mult la fața lui atât de trasă şi de palidă.

- Intotdeauna am avut o fiică care mi-a spus asta. Ii prinse mâna între ale lui iar ea se aşeză în fața lui. In penumbra din cameră, crezu că a ațipit, dar după ceva timp când îşi trase uşor mâna, el se mişcă şi se ridică mai sus pe perne.

Când se lăsă noaptea, Sue nu mai aprinse nicio lumină mulțumindu-se cu cea care venea din curte. Se gândi că era mai bine pentru tatăl ei să adoarmă, dar după ce-i ținuse atât de mult mâna între ale lui, acum părea că vrea să vorbească.

In liniştea şi nemişcarea care se aşternuse, cu vocea mai blândă decât o ştia ea, zâmbind, îşi reamintea călătoriile pentru achiziții din trecut; reluând subiectul lui favorit despre vremurile când era ea mică, povestind incidente pe care ea le uitase demult, dar pe care el le ştia pe de rost.

La un moment dat, când bătaia ceasului din cealaltă parte a camerei rupse brusc tăcerea, spuse cu un ton mai aspru:

- A fost o călătorie frumoasă aceasta, nu Sue? Cea mai bună pe care am făcut-o împreună.

- Nu s-a terminat încă, zâmbi Sue. Trebuie să ne şi întoarcem în Alger, aminteşte-ţi.

El aprobă. După un moment în care o privi spuse:

- Abia aştepţi să fim din nou pe drum, nu-i aşa?

- Normal. Am spiritul tău de călător în mine.

Privi în depărtare un moment, apoi privi spre ea. Cu o urmă de zâmbet spuse:

- Rămâi cu Matt. Nu îţi va merge rău.

Sue nu îşi schimbă expresia. Ştia că uitase că Matt plecase. Nu avea rost să-i amintească asta. Imbrăţişându-l în timp ce-i aranja pernele, spuse vesel:

- Voi fi ocupată să stau aproape de tine.

Terminase de aranjat patul, şi se aşeză din nou lângă el, când dintr-o dată încercând să pară stăpân pe sine făcându-i semn cu mâna să plece,

- Du-te în pat, domnişoară. Am vorbit destul.

Sue se ridică.

- Mă gândeam să stau aici cu tine, spuse, râzând. Sunt destule scaune confortabile aici.

- Cum poate cineva să doarmă dacă scârţâie scaunul toată noaptea? Vocea lui părea puţin iritată.

Indepărtându-se, Sue întrebă nesigur:

- Dar... dacă ai nevoie de ceva?

- Ahmed va avea grijă. Tăcerea care urmă îi dădu de înţeles că vrea să fie lăsat singur.

- Bine! spuse Sue blând, şi se întoarse spre uşă. Noapte bună, tată.

- Noapte bună, îi auzi vocea plutind prin cameră. Şi ţine minte, direct în pat. Du-te să-ţi faci somnul de frumuseţe.

- Voi ţine minte, răspunse zâmbind, apoi ieşi uşor, închise uşa în urma ei şi se duse direct în camera ei.

Soarele strălucea aruncându-şi razele peste palat. Sue ştiu din clipa în care deschise ochii că se întâmplase ceva rău. Simţi o greutate în suflet în timp ce se spălă, se îmbrăcă şi coborî. O simţea în felul în care păsările zburau prin curte, în adierea vântului, în ecoul sandalelor ei pe pavelele pe care păşea printre arcade.

Când îl văzu pe Ahmed apărând în faţa ei când ieşea din cameră, ştiu că e vorba despre tatăl ei. Ahmed răspunse încet la întrebarea îngrozitoare din ochii ei:

- A murit cam la o oră după ce ai plecat aseară.

Aseară! Işi reaminti, şi spuse cu o voce pierită:

- Ştia.

- Ştia, spuse Ahmed blând. Tu eşti tânără şi plină de viaţă. Nu a vrut să fii atinsă de moarte. Sue închise ochii plini de lacrimi.

- Vino! Ahmed îi cuprinse cu braţul corpul tremurând. Totul a fost pregătit. Trebuie să încerci să bei puţină cafea.

Sue reuşi să supravieţuiască dimineţii cu sufletul pustiu, nu simţea şi nu vedea nimic în afară de durerea ei. Ceva murise înăuntrul ei.

Doar compasiunea lui Ahmed o mai alina. Mergea alături de ea, vorbind încet despre lucruri pe care credea că ea ar vrea să le audă. O conduse într-o zonă cu coloane din spatele curţii şi îi spuse:

- Va avea un loc bun aici, lângă strămoşii mei.

Se făcuse după-amiază, când el îi luă mâna în timp ce ea stătea apatică în grădină.

- Ştiu că nu e momentul potrivit, dar când te poţi gândi la asta, aş vrea să fii soţia mea.

Sue nu putu decât să-şi ridice ochii spre ai lui. Bătrânul şeic veni să-şi exprime condoleanţele. După ce vorbi cu el un timp, Sue trebui să plece. Bunătatea şi blândeţea lui erau prea mult pentru ea. Vroia să stea undeva la marginea deşertului în bătaia vântului. De ce venise aici nu ştia, doar că aici putea privi în depărtarea aurie şi să vadă zâmbetul tatălui ei stând lângă Land Rover, să-l vadă trăgând din pipă şi flecărind prietenos lângă focul de tabără.

Nu dădu nicio atenţie zgomotului unui motor care se apropia,

scârţâitului roţilor când se opri. Doar când auzi că se trânteşte o uşă, se întoarse şi îl văzu pe Matt venind spre ea.

Vederea lui, a feţei lui albe, a părului negru ciufulit o făcu să izbucnească în lacrimi, toate lacrimile pe care le ţinuse în ea îi acoperiră ochii. Se lăsă înconjurată de braţele lui şi, în timp ce soarele dispăru şi vântul rece începu să sufle în deşert, ea îşi descărcă tristeţea pe umărul lui.

Când în sfârşit se linişti, se lăsase întunericul, iar Matt o duse înapoi la palat şi o lăsă în faţa uşii camerei ei. Se întoarse peste câteva minute cu un pahar şi nişte pastile. Cu un zâmbet slab îi spuse,

- Am luat astea de la doctor. Te vor ajuta să dormi.

In dimineaţa următoare, în afară de faţa albă şi cearcănele violete adânci de sub ochi, era din nou ea însăşi.

Intorcându-se din zona cu coloane din spatele curţii, Matt o întrebă:

- Tatăl tău ţi-a vorbit vreodată despre ce se va întâmpla cu afacerile.

Sue dădu din cap.

- A vorbit despre asta o dată ... Nu am vrut să ascult, dar ştiu că a spus că avocaţii lui vor avea grijă de tot dacă ...

Matt o conduse pe lângă o fântână.

- Şeicul a anunţat autorităţile până acum, spuse blând.

Sue privi zâmbind maşina ruginită şi dărâmată parcată lângă grădină, cu care venise Matt seara. Trecându-şi degetele absentă peste elementele vechi din bronz ale fântânii, întrebă:

- De unde o ai?

- Am împrumutat-o de la un mecanic de la compania de petrol, zâmbi Matt.

Privind în jos tristă.

- De unde ai ştiut?

- Veştile circulă la fel de repede şi în deşert.

Sue aprobă din cap. Privi din nou spre maşină,

- Va trebui să o înapoiezi?

- Nu, Matt scutură din cap. Trebuie doar să mă duc la El Mudir unde sunt maşinile. Făcu o pauză. Mi-am terminat treaba. Mă întorc la Alger.

Sue nu privea spre el.

- Unde e Hadj? întrebă după un moment.

- L-am lăsat într-un sat, spuse puțin sec. E liber acum. Işi va lua maşina când va fi gata.

Făcu o altă pauză lungă în care se aşternu din nou tăcerea apăsătoare.

- Ai vreun plan pentru tine? întrebă Matt după un timp.

Sue se întoarse.

- Il cunosc pe Ahmed doar de o săptămână. Este ridicol ... dar m-a cerut în căsătorie.

Vântul îi zburli o buclă de păr, iar Matt păru mai în vârstă în timp ce spuse încet:

- Câteodată aşa se întâmplă.

In timp ce se îndreptau spre grădină, Sue simți că ultima rază de soare îi părăseşte inima. Matt era sigur că va accepta propunerea lui Ahmed şi că îşi va trăi viața aici la palat. Şi ea presupunea la fel. Tatăl ei era aici.

După-amiază ieşi cu Matt şi îl privi cum se urcă în maşină. Privind-o, spuse,

- Voi da instrucțiuni la El Mudir să îți aducă Land Roverul aici.

Sue aprobă din cap. Era de înțeles că nu putea să zâmbească, ceea ce pentru ea era foarte convenabil. Il privi în timp ce se urca la volan şi îi sorbi din priviri profilul. Ridică o mână şi pornind încet, spuse cu zâmbetul lui specific:

- Pe curând, Susan.

- La revedere, Matt. Ridică şi ea o mână în timp ce el pleca. Il privi îndepărtându-se spre drumul din deşert din spatele palatului. Sue încă privea, când în sfârşit punctul din depărtare dispăru.

Se întoarse uşor spre palat. Stând în curtea pavată cu dale privind modelul de sub picioarele ei, îşi lăsă gândurile să zboare la ultima noapte pe care o petrecuse cu tatăl ei.

Nu era supărat de mersul lucrurilor, era sigură. Ii spusese cât de mult îi plăcuse această călătorie şi că nu ar fi făcut nimic diferit. Şi vorbise de Matt.

Inima ei bătea din nou tare. Işi ridică capul. Da, vorbise de Matt. Işi

aminti încet de mâna lui şi i se luminară ochii.

Sări în picioare şi privi în depărtare. Se aşeză din nou, retrăind acele ultime momente pe care le petrecuse alături de tatăl său şi îl auzi cum spune." Rămâi cu Matt. Nu-ți va merge rău."

Simți că lumea se învârte din nou. Ii trecuse prin gând un moment atunci, că tatăl ei ştie ceva de sentimentele ei pentru Matt. Acum, amintindu-şi acea seară, văzându-i zâmbetul, era sigură.

Rămâi cu Matt! Sufletul ei plutea de parcă ar fi avut aripi. Părăsi curtea şi se duse în camera ei.

Capitolul 10

Işi împachetă rapid lucrurile şi pe ale tatălui ei, înghițind ca să scape de nodul pe care-l simțea în gât. Cu amândouă gențile în mână se duse să-l caute pe Ahmed. Il găsi semnând nişte scrisori într-un hol frumos decorat.

Stând pe un divan cu desene de ibis şi flamingo, îi spuse blând că va pleca. Ii spuse că deşi tatăl ei avea un mic colț în spatele curții, ea nu putea să rămână aici pentru că nu-l iubea.

Ahmed o privi cu ochii trişti, apoi aprobă,

- Vrei să te duc înapoi în Alger?

- Nu, dar voi lua jeepul, dacă pot, spuse Sue îndepărtându-se.

- Dacă mă grăbesc ar trebui să-l prind din urmă pe Matt.

- Matt ... ? Topograful englez?

Pentru prima oară văzu bosumflarea pe care o văzuse în prima zi pe buzele lui Ahmed.

Nu avea timp de pierdut. Il sărută pe obraz, îi mulțumi pentru bunătatea lui nemărginită şi ieşi. Afară, urcând în jeep, îi zâmbi afectuos. Dragul Ahmed! Nu ştia acum, dar într-o zi când se va resemna cu viața de fiu al şeicului, va privi în urmă şi va realiza că ea a fost doar cineva care a adus o schimbare în viața lui plictisitoare.

Işi puse pălăria şi ochelarii de soare şi plecă. Se uitase rapid pe hartă mai devreme. El Mudir era puțin spre vest. Nu avea rost să se ducă acolo. Matt plecase până acum.

Cel mai bine era să se ducă spre nord. Ar trebui să îi iasă în față undeva până la drumul principal. Urmând drumul către sat, ajunse pe un

drum cu nisip tare care se întindea la nesfârşit.

In câteva minute era în deşert, într-un loc fără viaţă şi fără niciun zgomot. După o săptămână de răsfăţ la palat, căldura o şocă. MăMări viteza pentru a face puţin vânt. Aici totul în jur era galben-maroniu, companie îi ţinea doar zgomotul motorului. Ţinea dinţii strânşi din cauza nisipului aruncat de roţi.

Soarele era copleşitor. Cât îşi dorea acum să fi fost în Land Rover la adăpostul capotei! Când simţea că mersese prin întinderea strălucitoare fără sfârşit toată viaţa ei, văzu un şir de dealuri. Licărind de parcă pluteau pe valuri, erau tot ce trebuia pentru a rupe monotonia.

Işi ţinea mâinile strâns pe volan, căci genele ei erau pline de praf. In timp ce conducea întruna printr-un pustiu interminabil, începu să-şi simtă capul ameţit şi pielea încinsă. Din fericire, soarele începuse să coboare şi se simţea puţină răcoare.

Privea fix înainte, spre întinderea fără sfârşit care devenise arămie, apoi roşiatică. Curând ...

Părea că îşi spune asta de câteva ore la fiecare zdruncinătură.

Apoi dintr-o dată văzu ceva.

In depărtare unde se vedea un şir de stânci negre în mijlocul pustietăţii, sub cerul auriu, era un alt punct negru, şi apropiindu-se ... conturul unui cort! Matt! Adunându-şi ultimele puteri, conducea cu o viteză nebună. Cum cânta inima ei la vederea lui!

Matt! Cu toate că sigur auzise zgomotul jeepului prin liniştea serii, nu putea să se oprească din ţipat.

El era lângă cort când ea se răsuci într-un nor de nisip şi sări afară.

Arătând îngrijorat şi prăfuit nu se mişca. Faţa lui părea măcinată de sentimente care-l ţintuiau pe loc. Işi ridică braţele ca şi cum ar aştepta-o, de parcă ar fi tras-o spre el. Ea se aruncă spre ele. Aproape că îl simţea lângă ea.

Apoi cu o secundă înainte să ajungă, în timp ce ea alerga spre el, râzând, cu ochii strălucindu-i fără suflare, el se încruntă la ea de parcă era o stâncă. Ochii lui albaştri se întunecaseră de parcă erau ireali, în timp ce se uită mai întâi la jeepul plin de nisip apoi la ea.

- Prostuţo, nebuno! izbucni cu o furie cumplită care o surprinse. Incerci să te sinucizi? Puteai să rămâi înțepenită, sau să te rătăceşti - orice! Se depărtă de parcă nu-şi mai putea stăpâni furia, fluturând un braț spre deşertul întunecat. Puteai să eşuezi undeva fără să găseşti pe nimeni ... nimeni care să te ajute!

Privindu-l, ochii i se umplură de lacrimi. Simți că i se rupe sufletul. Ar fi trebuit să ştie! Ar fi trebuit să se gândească înainte să vină disperată după el. Nu a vrut de la început să o aducă în deşert. Şi nu o vroia nici acum. Se întorcea cât de repede putea la Ager - la Danielle.

Sue îşi imagină printre lacrimi cum trebuia să arate - prăfuită, epuizată după drum, cu hainele mototolite şi pălăria de paie roasă pe margini. Cum putea să concureze cu frumoasa Danielle?

Pentru a-şi ascunde durerea, îi răspunse şi ea mânioasă.

- Dacă aş fi ştiut că vei reacționa aşa nu aş fi venit! M-am gândit că dacă tot am deis să îmi aleg trusoul din Anglia pentru nunta mea cu Ahmed, să mă întorc împreună cu tine la Alger. Trebuia să inventeze ceva şi asta era o minciună la fel de bună ca oricare alta.

Matt rămase nemişcat mult timp. Silueta lui musculoasă părea că se ofileşte. Când în sfârşit vorbi spuse cu un ton ciudat,

- Ei bine, acum că eşti aici, ar trebui să te speli.

Supusă, Sue îşi luă geanta din jeep. Turnându-şi din apa ei, se duse în spatele stâncilor şi se dezbrăcă. Cu fața albă şi strălucitoare, cu părul pieptănat se întoarse şi îl găsi pe Matt, care se spălase şi el, pregătind o gustare.

Nu ştia ce mânca, nu simțea niciun gust din cauza nodului din gât. Observă că Matt mănâncă foarte puțin.

Când strânse totul şi le puse în Land Rover, Matt luă o pătură din cort. Văzându-l că iese, Sue spuse rece:

- Nu vreau să-ți iau patul.

- Dormi, îi spuse aspru, cu fața tensionată şi ieşi.

Sue se dezbrăcă şi se băgă sub pătură. Il auzi pe Matt găsindu-şi un loc afară lângă cort şi aşezându-se. Se lăsă liniştea.

In întunericul şi tăcerea din jurul ei îi dădură lacrimile privind spre

stele. Simţea cumva că şi Matt priveşte spre stele.

Avu o insomnie groaznică toată noaptea. La un moment dat îl auzi aprinzându-şi o ţigară şi plimbându-se.

La primele semne ale zorilor se ridică, se îmbrăcă şi se duse în spatele stâncilor să se spele. Apoi se întoarse în cort şi îşi strânse lucrurile. Matt pregătise micul dejun. Zâmbi cu greu şi privind farfuria, murmură:

- Cred că voi bea doar cafea.

- Mănâncă. Este ultima oprire până la Alger.

Când terminară de strâns, cerul devenise roşiatic-închis.

Matt desfăcu cortul. Sue îşi strânse genţile.

Totul fiind pregătit de plecare, îi deschise uşa de la Land Rover. Fără niciun cuvânt se urcă. Apoi porni motorul, iar roţile începură să se învârtă îndreptându-se spre drumul şerpuitor aruncând nisip în jur.

In primul sat, Matt se opri la o clădire a autorităţilor şi vorbi cu un arab în uniformă. Probabil că îi spunea că este un jeep care trebuie dus la palatul şeicului. După asta merseră pe un drum fără sfârşit. Curând deveni un drum greu, cu gropi şi denivelări.

Cu ochii trişti, Sue observă că peisajul se schimba apărând stânci şi petice de tufişuri, şiruri de dealuri, văi verzi şi câmpuri cu ferme.

Din Alger nu se vedeau decât câţiva zgârie-nori înălţându-se spre cer, până când ajunseră pe drumul spre oraş şi apărură zonele mărginaşe şi industriale.

Centrul oraşului era aglomerat de traficul dimineţii. Matt se îndreptă direct spre Hotelul Francez. Sue privi intrarea albă şi plantele agăţătoare. Coborî când maşina se opri lângă grădină, iar Matt îi luă bagajele şi o conduse înăuntru.

La recepţie, cu faţa tristă, privi în jur şi întrebă,

- Pot să te ajut cu ceva înainte să plec?

Sue zâmbi trist.

- Aş vrea să plec cât mai repede.

El încuviinţă şi se duse la recepţie. Probabil că deja ajunseseră veştile despre tatăl ei, deoarece în timp ce i se dădură bagajele simţi priviri compătimitoare asupra ei. După ce dădu un telefon, Matt îi spuse:

- La trei este primul avion spre Londra. Ți-am comandat masa la hotel. Se uită la genţile ei.

- Au spus că poţi să te schimbi într-o cameră.

Sue dădu din cap. Era un portar în apropiere, dar preferă să îi ducă chiar el geanta şi o conduse în timp ce un bărbat de la recepţie le arătă drumul. Acesta le descuie uşa unei camere de la primul etaj, apoi o deschise, zâmbi şi plecă.

Matt intră şi puse geanta pe o masă. Apoi se aşeză pe un scaun, artând foarte deplasat în hainele lui kaki de deşert, în timp ce Sue căuta ceva să se îmbrace. Alese un costum simplu din lână roz şi pantofi fără toc şi se duse în baie să se spele şi să se schimbe.

Mai palidă, cu o expresie uşor bântuită în ochi, dar în rest rămăsese neschimbată după experienţele trăite, se gândi ea, pieptănându-se şi pregătindu-se de plecare.

Matt se ridică, o privi şi puse restul lucrurilor în geantă luând-o din nou în mână. O lăsă să iasă înainte, apoi încuie uşa. Coborâră împreună în hol.

Strânse bagajul ei lângă o canapea de piele şi îi dădu confirmarea rezervării biletului de avion. Nu mai era nimic de făcut. Sue ştia.

Stătea în picioare încercând să evite privirea lui. El stătea alături de ea. Cu un efort spuse totuşi puţin ironic:

- Parcă tot timpul ne spunem la revedere.

El aprobă din cap, zâmbind în felul lui caracteristic.

Fără să o atingă, cu o figură îndurerată, spuse:

- Drum bun. O salută şi plecă.

Pantofii lui nu făcură niciun zgomot pe covoarele moi şi nici când ieşi. Ii văzu părul strălucind în soare pentru un moment şi apoi dispăru.

Mult timp după ce auzi Land Roverul plecând rămase pe canapea privind în gol. Apoi îşi dădu seama că nu avea de ce să se întoarcă la Londra. Mai bine rămânea pe drum făcând afaceri fiindcă oricum nu ar fi suportat să se întoarcă la magazin.

Se gândi la asta un timp. Tatăl ei avea mulţi prieteni pe continent. Se putea duce la cineva acolo, să stea câteva săptămâni, poate luni, apoi să ia

frâiele vieții din nou. Hotărându-se se duse la recepție şi întrebă dacă e vreun zbor spre Paris. După multe telefoane, recepționerul află că era un avion spre Paris cu puțin timp înainte de cel spre Londra, şi că îşi putea schimba rezervarea dacă vroia. Mulțumindu-i că se ocupase de tot ce era necesar, Sue ieşi.

Se plimbă puțin pe lângă piscină şi prin grădină fără să se gândească la nimic. Când se duse în restaurant nu erau decât câțiva oameni. Privea numai în farfurie, de teamă să privească în cameră pentru a nu-i aminti de tatăl ei.

Părăsind zona hotelului într-un taxi care se amestecă în trafic pe bulevardele largi. Privea pe geam centrul aglomerat al Algerului. Matt era acolo, departe de ea în agitația oraşului, în aglomerația de oameni. Nu credea că va păstra ceva în minte despre săptămânile lor împreună, dar dacă se va gândi la ea în viitor, va crede că e măritată cu Ahmed, şi că trăieşte o viață izolată în deşert.

Cu ochii goi, privea pe geam trecând de la peisajul urban la cel rural în timp ce se îndreptau spre aeroport. Nu era nicio complicație referitoare la schimbarea zborului ei spre Paris. I se cântări şi i se luă bagajul, îşi puse biletul în gentuța de mână pe care o ținea cu ea şi se duse în camera de aşteptare.

Mai erau şi alți pasageri care aşteptau avionul. Sue stătea jos privind ecranul electronic.

In sfârşit, auzi numărul zborului ei. Ridicându-se, se amestecă cu mulțimea de oameni care se îndreptau spre uşi. Afară după geamurile camerei de aşteptare, simți o ultimă adiere a aerului cald african pe obraji, în timp ce se îndrepta spre autobuzul aeroportului.

Drumul spre avion dură doar câteva secunde, descărcarea pasagerilor din autobuze dură puțin mai mult.

In zgomotul motorului parcurse lent treptele dinspre coada avionului, prin mulțimea care se înghesuia se prindă un loc la geam.

Trecând pe coridorul dintre rândurile de scaune văzu că locurile erau ocupate. Găsi un loc lângă cabina de pilotaj şi se aşeză.

Nu prea era conştientă de murmurul şi larma care se domolea treptat

în timp ce fiecare îşi găsea loc, nici de culoarul care era eliberat, nici de motorul care pornise, nici de stewardesele care se plimbau într-o parte şi-n alta să verifice stabilitatea bagajelor de mână puse pe suportul de deasupra scaunelor.

Totul era pregătit. Auzi zgomotul de închidere a uşilor. Motoarele porniră cu putere maximă. Avionul rula pe pistă.

Privea în gol, nevăzând altceva decât cărările roşietice rostogolindu-se în deşert. Inghiţind cu greu, se gândi la Hadj cu rictusul său specific, la Louis cu dorinţa lui disperată de a fi pe plac. Se gândi la corturile în lumina focului de tabără ... la cerul nopţilor plin de stele.

Retrăind tristă ultimele săptămâni, era foarte puţin conştientă de zarva din avion şi de agitaţia stewardeselor.

Departe de freamătul din rândurile de scaune, vedea fără să dea atenţie că se opresc clădirile aeroportului; că o maşină neagră oficială venea pe pista de decolare, ridicând un nor de praf.

Murmurul agitat creştea. Revenind din gândurile ei, se trezi prinsă în mijlocul agitaţiei când uşile avionului se deschiseră din nou. Când toată lumea se întoarse să vadă ce se întâmplă, se întoarse şi Sue.

Coridorul dintre rândurile de scaune se întindea până în spatele avionului. La celălalt capăt al lui stătea o figură cu un costum albastru-deschis care accentua umerii laţi, şi pielea bronzată.

Peste marea de două sute de feţe Sue, îl privea pe Matt. Incă îl privea ca într-un vis când veni printre scaune spre ea. Pierdută în murmurul din jur, prinse mâna pe care i-o întinse şi se ridică. O conduse energic înaintea lui spre coada avionului.

Stewardesele aşteaptau să închidă uşile. Zgomotul de la motorul avionului o asurzi în timp ce Matt o conducea pe scările avionului. Se deschiseră uşile maşinii din apropiere. Se urcă şi simţi că motorul era deja pornit. Matt trânti uşa în spatele lui. Şoferul care era după geamul despărţitor îi duse mai departe uşor. Realiză de-abia când coborî din maşină la intrarea în aeroport că avionul plecase mai departe fără ea.

Prin aglomeraţia de autorităţi, se cuibări în braţele lui Matt, iar el o conduse mai departe. Li se deschise uşa unei camere luxos mobilate cu

canapele din piele. In timp ce uşa se închidea discret în spatele lor, Matt o trase spre el sărutându-i părul şi şopti:

-Vino aproape, iubito. Vino foarte aproape.

Cu ochii încețoşați văzând o multitudine de culori îl auzi:

-M-am întâlnit cu Ahmed în barul de la Executive Club. A venit la mine să-şi descarce amarul că i-ai spus că nu te poți mărita cu el. Matt o îndepărtă puțin pentru a o privi cu un zâmbet de îngrijorare. A sugerat că asta ar fi cumva din cauza mea.

- Chiar e din cauza ta. Sue îşi încrucişă brațele după gâtul lui. Dar când am venit după tine alergând prin tot deşertul, aproape că mi-ai luat capul.

-Fiindcă m-ai speriat de moarte, riscându-ți viața aşa. Matt o sărută pe obraz.

-Incep să cred că a meritat, glumi Sue.

O strânse în brațe şi o sărută. După un moment lung îi spuse:

- Schimbarea avionului m-a încurcat mult. Am pus pe toată lumea să caute la biroul de rezervări. O privi cu ochii lui albaştri, şi spuse vibrant,

- Nu am de gând să te mai pierd din ochi până nu eşti oficial doamna Matt Wells.

Ochii ei liliachii străluceau, în timp ce întrebă, simțind un fior de nesiguranță:

-Cum rămâne cu Danielle?

-Danielle? O secundă Matt rămase pe gânduri. A, da, Danielle!

-Nu te aşteaptă? întrebă cu ochii mari.

- După câte ştiu eu, e înapoi în Franța undeva, zâmbi Matt. Şi alungând îndoielile de pe față, cu buzele. A venit în Alger să se logodească cu un prieten de-al meu care lucrează la un proiect blestemat în Sud. Era prins cu o treabă acolo, aşa că m-a rugat să am grijă de ea până când scapă el.

Reamintindu-şi, întrebă curioasă,

- Unde a dispărut în acea zi în piață?

- Un grup de francezi cu care se împrietenise la hotel făceau acelaşi tur al zonei. Am lăsat-o cu ei şi am venit după tine.

Inima lui Sue cânta de bucurie, dar îl privi dojenitor.

- Nu mi-ai spus toate astea când te-am întrebat de ea în acea zi în rulotă.

- Nu puteam să te las să vezi cât de şocat eram la gândul că te îndrăgosteşti de Ahmed, zâmbi Matt.

- Păcat! Devenise glumeaţă. Aşa ţi-aş fi arătat de cine sunt cu adevărat interesată.

- Poţi să-mi arăţi acum. Cu o privire amuzată, Matt o strânse în braţe şi mai tare.

După mai mult timp, Sue întrebă punându-şi capul pe umărul lui. Unde vom locui?

- Chiar aici în Alger. Matt îşi trecu buzele prin părul ei. Mă aşteaptă o slujbă la birou când vreau eu.

- Fără nicio aventură? zâmbi Sue.

- Nu te voi lăsa să te plictiseşti. Ochii lui albaştri se plimbară puţin asupra ei. Vom merge din când în când pe la palatul şeicului.

Sue ştia că se gândea la tatăl ei şi încuviinţă vag.

Matt zâmbi.

- Parcă-l şi văd pe Ahmed cu două sau trei mici Wells prin jurul palatului.

Sue se îmbujoră puţin. Visând, ţipă brusc:

- Bagajul meu! Este în avion!

- Il putem lua la întoarcere, spuse liniştit.

- Land Roverul ... ! începu Sue.

- I-am spus lui Ahmed să îl trimită înapoi la Alger.

Sue se relaxă.

- Te gândeşti la toate, spuse visătoare, plimbându-şi un deget pe buzele lui.

-Acum mă gândesc că acel deget are nevoie de un inel pe el, spuse prinzând-o de mână. Să mergem.

Cu ochii mari, Sue ieşi alături de el prin sala de aşteptare a aeroportului, în lumina mângâietoare a soarelui algerian.

Sfârşit